המחיר : 13.00 ל"י (כולל מ.ע.מ.) מספר 2131 ל' סיון תשל"ח, 5.7.78 שנה 42

העולם הזה

הקרב על החסינות

ההאשמות הפליליות נגד ח"כ רכטמן

תשקיף

נבחר היועץ למילחמה בטרור

ראש־הממשלה החליט סוף סוף למנות יועץ למלחמה בטרור במקומו של עמיחי („גידי") פגלין, שנהרג בתאונת־דרכים לפני מספר חודשים.

בגין החליט למנות לתפקיד את רפי איתן, לשעבר אחד מראשי „המוסד", נאמנו של אריק שרון ונציגי חטיבת „שלומציון" במרכז תנועת החרות.

המינוי טרם אושר סופית כיוון שאיתן הוא כיום איש־עסקים המנהל עסקים מסועפים בתחומי הבניה, הבורסה וייצוא דגי־נוי. אם יקבל עליו את התפקיד יהיה עליו, כעובד־מדינה, לפרוש מניהול עסקיו.

מועמדותו של איתן לתפקיד זה עלתה עוד כעבר, אולם לא יצאה לפועל בגלל התנגדותו של שר־הכטחון עזר וייצמן. עתה החליט בגין למנות את איתן לתפקיד מבלי להתייעץ עם וייצמן.

מיפגן חיסכון או ביזבוז?

הידיעה שפורסמה לא מכבר בעיתונות, בדבר הדוגמה האישית שמבקש הרמטכ"ל, רב־אלוף רפאל („רפול") איתן, לתת לקציני צה"ל, כשהחליף את מכוניתו האמריקאית הגדולה במכונית אסקורט קטנה, אינה מדוייקת.

לרשות הרמטכ"ל עומדות שתי מכוניות — האחת בתל־אביב והשניה במקום מגוריו, במושב תל־עדשים בעמק יזרעאל. מכוניות אלה משמשות בעיקר כדי להסיעו לשדות־תעופה צבאיים, שם ממתין לו מטוס קל, שאותו מטיס הרמטכ"ל בעצמו. את הדרך מביתו למטכ"ל עושה רפול בדרך כלל במטוס, כשהמכוניות רק מסיעות אותו אל המטוס וממנו.

בגין שוב נרדם בישיבה

בישיבה שקיים ראש־הממשלה, מנחם בגין באחרונה בפורום ממלכתי אך לא־ממשלתי, נעצמו עיניו של ראש־הממשלה תוך כדי דיון, והוא נרדם.

עוזריו של ראש־הממשלה ייחסו מיקרה זה לעייפותו הרבה באותו יום, וטענו כי אין לכך קשר למצב בריאותו.

אלפיים אנשי־אש"ף בדרום לבנון

בניגוד להערכות שפורסמו באחרונה, כאילו מסתכם מיספרם של אנשי אירגוני־אש"ף שחדרו לדרום־לבנון אחרי נסיגת צה"ל במאות מעטות בלבד, מסתבר כי מיספרם בדרום־לבנון מתקרב עתה לאלפיים.

הגידול במיספר אנשי־אש"ף לא נעשה רק בימים האחרונים. רק עתה הסתבר כי מלכתחילה היה מיספרם גדול בהרבה מכפי שהוערך תחילה.

היועץ־המישפטי יפרוש באוגוסט?

מתרבים הסימנים כי היועץ־המישפטי לממשלה, הפרופסור אהרון ברק, מתכוון לסיים בעתיד הקרוב את כהונתו, וייתכן אף שיפרוש מתפקידו בחודש אוגוסט הקרוב. טרם נודע מי עשוי להתמנות כיועץ־מישפטי במקומו, לכשיפרוש.

אולם קרוב לוודאי כי ההחלטה על המינוי החדש לא תהיה בידי שר־המישפטים, אלא בידי ראש־הממשלה, המבקש למנות יועץ־מישפטי שישמש כמישקל־נגד לשר־המישפטים שמואל תמיר.

מבוקש: מורה לאנגלית לשרים

מזכיר־הממשלה מחפש באיפן דחוף מורה פרטי לאנגלית, שייתן קורסים מזורזים בשפה זו לכמה משרי־הממשלה, שבקיאותם הדלה בה משמשת להם למיכשול במילוי תפקידם.

המועמדים הראשונים להשתלמות המזורזת הם שר־האוצר שימחה ארליך ושר התעשייה יגאל הורביץ. ארליך, ששליטתו באנגלית היא קלושה, נהג עד כה לקחת עימו את יועצו, דן הלפרין, כמתורגמן בשיחות

הסיירת הוורודה נגד הסיירת הירוקה

אנשי מחלקת הגביה של רשות־השידור, המנסים לאתר בעלי מקלטי־טלוויזיה שלא שילמו אגרות עבור מקלטיהם — המכונים בתאור „הסיירת הוורודה" — טוענים כי איתרו ארבעה מקלטי־טלוויזיה, שעבורם לא שולמה אגרה, בחוות „שיקמים", הי שייכת לשר־החקלאות אריאל שרון.

המקלטים שימשו את עובדי־החווה, אולם לטענת אנשי רשות־השידור הם רכושה של החווה. אנשי הסיירת הי וורודה הביעו פליאה על כך שהשר, המבקש לאכוף את החוק על הכרואים באמצעות הסיירת הירוקה של מישר־דן, נמנע מאכיפת החוק בחווה שב־בעלותו.

ודיונים בעניניו מישרדו, שניהל בחו"ל.

בהדרגה הפך הלפרין ממתורגמן למנהל השיחה הבילעדי כימעט, כשאריך מרבה בשתיקותיו. הורביץ שולט באנגלית עוד פחות מאריך והשבוע, בפגישתו עם וולטר מונדייל, דיבר אליו עברית. עתה מבקשים אחרי מועמד מתאים שיקנה את השפה לשרים בשעות־הפנאי שלהם.

קצין בכיר פורש מצה"ל

קצין בכיר בצה"ל, בדרגת תת־אלוף, שהוא אחד מגיבורי מילחמת יום־הכיפורים בחזית־הדרום, עומד לסיים את שירותו בצה"ל, אחרי שתביעתו לקידום לא נענתה על־ידי הרמטכ"ל.

פרישתו של הקצין, שנחשב אחד המפקדים המעולים בצה"ל, נראית תמוהה לנוכח העובדה שרק לאחרונה השקיע בו צה"ל סכום של מאות אלפי ל"י, באחזקתו ובאחזקת מישפחתו (כולל חמשת ילדיו) בחו"ל, לצרכי השתלמות.

חיילות נגד חוק גיוס הבנות

מאות חיילות בצה"ל שלחו מכתבי מחאה לשר־הביטחון ולראש־הממשלה נגד התיקון המוצע בחוק גיוס הבנות, המפלה אותן, לדעתן, לרעה ומציג אותן, על פי גירסת אגודת־ישראל, כמופקרות.

כיוון שחיילות אינן יכולות לחתום על עצומה, וחתימה משותפת על מכתב־מחאה, אפילו של שתי חיילות, כמוה כקשירת־קשר, נשלחו המכתבים בנפרד, כשכל אחד מהם כולל חתימה אחת בלבד.

שערוריית־מין במישרד ממשלתי

שלושה מחברי ועד־העובדים באחד ממישרדי הממשלה בתל־אביב התפטרו מתפקידיהם בוועד, כמחאה על התנהגותו של יו"ר הוועד. למעשת עובדי אותו מישרד קיים היו"ר, שהוא מהעובדים הבכירים במישרד, יחסי־קירבה עם אחת הפקידות, שנעניתה לפיתוייו כדי לקבל קבועות בעבודה.

רק כשבעלה של המזכירה ואשתו של הפקיד הבכיר התערבו בפרשה, נפסקו הקשרים ביניהם, והמזכירה פוטרה ללא פיצויים. חברי הוועד שהתפטרו טוענים כי יו"ר הוועד הפעיל לחצים בלתי־הוגנים על המזכירה, כדי שתמשיך את יחסיה עימו.

סיכסוך־עבודה חדש צפוי ברשות־השידור

ההחלטה שאושרה בשבוע שעבר בוועד־המנהל של רשות־השידור, בדבר האירגון מחדש של מיבנה הרשות, עלולה לגרום לסיכסוך־עבודה חדש בין עובדי הרשות להנהלתה. המיבנה החדש של הרשות אמור לכלול ארבעה אגפים: כוח־אדם, כספים־וכלכלה, גבייה־ורכש ופיתוח. עובדי הרשות, ובעיקר אנשי הרדיו, טוענים כי מיבנה זה יגרום לריכוזיות־יתר בידי הסמנכ"ל, שלמה עבאדי, וישלול עצמאות ממנהלי המחלקות.

ועדי החטיבות השונות ברשות־השידור יתכנסו בקרוב לדיון בהתנגדותם למיכנה החדש, ועל רקע זה צפויה אף שביתה של עובדים בכירים ווותרים ברשות.

טופול מפיק אוניברסיטה מצולמת

השחקן חיים טופול, העומד בראש פרוייקט־ענק להסרטת התנ"ך לפרקיו בשיטת הווידיאו, כאמצעי־עזר להוראת התנ"ך בכל רחבי העולם, החל בביצוע פרוייקט חדש המיועד להפצת לימודי המזרח־התיכון וידיעת ארץ־ישראל ברמה אקדמאית לאוניברסיטות.

טופול חתם על חוזה עם אוניברסיטת תל־אביב להפקת הסרטים בנושאים אלה, ובתיכנון ההרצאות המצולמות עוסקים עתה טובי המומחים בתחום זה.

זהו מיפעל לטווח של שנים, כמו מיפעל הסרטת התנ"ך. שבו עדיין מסריט טופול את הפרקים האחרונים של ספר בראשית. עד כה תורגמו סרטי התנ"ך של טופול ל־27 שפות.

גרמניה - יוק!

פיתרון מקורי נמצא לבעיית 22 ה' אופנועים הגרמנים מתוצרת במ"ו שנרכשו על־ידי מישרד־הביטחון עבור המישטרה הצבאית, במחיר של כ־3.5 מיליון ל"י, על־מנת לשמש כליווי ממונע לאח"מים בטכסים ממלכתיים.

הפרשה התפוצצה ערב יום־העצמאות, כאשר הסתבר שהאופנועים, בעלי ח' עוצמה של 10 כוחות־סוס כל אחד, אמורים ללוות את ראש־הממשלה בי כניסתו לאיצטדיון בירושלים, במיסדר יום־העצמאות.

בעיקבות הפערה הציבורית שהת־עוררה אז, בעיקר נוכח העובדה ש־אופנועים מתוצרת גרמנית ילוו את ראש־הממשלה, נגנז הרעיון ובמישרד־הביטחון הוחלט למכור את האופנו־עים. בסופו של דבר, כנראה ביגלל העדר קונים, הוחלט להסיר את תווי־הזיהוי והסמלים של המיפעל הגרמני מעליהם. הם נצבעו בצבע צבאי ו־משמשים את המישטרה הצבאית.

המבוקשים

הקניה הטובה ביותר 1978

1978

חדש!

HMK 70

מגבר 2×20 וואט R.M.S
פטיפון חצי אוטומטי
עם ראש מגנטי
טיונר FM/AM/LW סטריאו
טייפ קסטות "DOLBY"

HMK 55

מגבר 2×18 וואט R.M.S
פטיפון אוטומטי
עם ראש מגנטי
טיונר FM/MW/LW/SW סטריאו
טייפ קסטות "DOLBY"

HMK 419

מגבר 2×15 וואט R.M.S
פטיפון אוטומטי
עם ראש קרמי
טיונר FM/MW/SW$_1$/SW$_2$ סטריאו
טייפ קסטות סטריאו

"IT'S A SONY."

בואי לראות לחוש ולשמוע מוסיקה באולמי התצוגה של סוני תל אביב: מגדל שלום, רח' אחד העם 9, טל. 31 24 5

שאל כל אחד...

זה היה העולם הזה שהיה

לפני 25 שנה

„העולם הזה" 819

תאריך: 2.7.53

גיליון „העולם הזה" שראה אור השבוע לפני 25 שנה בדיוק, היה הראשון בו הופיע המישפט שהפך מאז לסיסמת השבועון: „בלי מורא — כלי משוא פנים". שינוי נוסף שהונהג ב„העולם הזה" החל מגיליון 819, היה שיכלול גראפי של השער, שהופקד בידי צוות ציירים וגרפיקאים: נפתלי בזם, שלמה בן־דויד, שמואל בק, זאב ליפמן, פילים פזנר, פאול קור וגרט רוטשילד. שינויים אחרים: פרישתו מן המערכת של דוש, העורך הגראפי, שעבר לעבוד ב„מעריב" כקריקטוריסט. את מקומו של דוש החל למלא אלישע גת. המחזאי („אני רב־חובל") ודובר „מרד הימאים", יהושע (יוש) הלוי, החליף את מיכאל אלמז בתפקיד עורך־כיתוב. חידוש נוסף היה מדור ביקורת תרבות מאת המבקר דוב בר מלכין, תחת הכותרת „בכתב־יד". השבוע לפני 25 שנה התפרסמו במדור זה הדברים הבאים: „הצנת ‚נאסר־א־דין' הריהי תאונה שאורעה לכמאי מילוא, הכמאי של ‚יוכל אור' ו‚זאן דארק'. תאונת דרכים שיש ללמוד ממנה לקח. ה‚תקריית' גרמה להרכה נזקים ואפילו לקורבנות, כאדם ובכעל־חי, היא החמור. למשל ולהגמא: (אבדהם) חלפי לא ידע, כבימי זה, מהו נאסר־א־דין, ואני לא ידענו מהו חלפי; שיקה אציר ידע שהוא חמור, אבל החמור שכח שהוא שיקה..."

השבוע לפני 25 שנה בדיוק החלה סירת מנוע קטנה בשם „ישראלה" במסע הפלגה מסביב לכדור־הארץ, ועל סיפונה 6 ימאים ישראלים צעירים. המסע, שריתק במשך חודשים את תושבי ישראל, נערך בחסות „העולם הזה" ובסיועם של אברהם קריניצי, ראש עיריית רמת־גן, והאחים מאיר. במקביל לכתבת השער, שהציגה את תולדותיו ודיוקנו של שר־המיפחר־והתעשיה לשעבר ושר־הפיתוח בחוזה, ד"ר דוב יוסף, העניק השר, „ראיון מיוחד" לחברי המערכת. באותו הגיליון התפרסמה גם כתבת־תחקיר מקיפה בנושא שהמעיר תקופה ארוכה את הציבוריות הישראלית: „פרשת פינלי", סיפורם של האחים רובוב ונ‚רלד פינלי, שהוסתרו בימי השואה על־ידי הוריהם במנזר בצרפת, ואחרי שההורים ניספו תבעה הכנסיה את בעלותה עליהם.

בשער הגיליון: שר־הפיתוח ד"ר דוב יוסף.

מישפטו של ישראל חרבון ✶ המשורר שהואשם בנסיון לרצח ✶ עבד אל־נאצר והאספרגוס הישראלי ✶ שאול אביגור על רוצחי חיים ארלוזורוב

העם

על הנסים ועל החקנות

הדגל האמריקאי העצום, שהסתיר את הדגל הישראלי החיוור, בראש בניין שדה־התעופה בלוד, עם בואו של מזכיר המדינה האמריקאי ג'ון פוסטר דאלס (העולם הזה 813, 816) לא עורר התרגשות רבה בישראל. רוב האזרחים התרגלו מזמן לראות את ארצם כמושבה כלכלית של נותן־הנדבות האמריקאי, והנפת הדגל הגדול לא היתה, בעיניהם, אלא אישור מעשי של המצב הקיים.

אולם פה ושם היו עוד צעירים שהדבר נגע לליבם. אחד מהם, אליעזר בוכני, מנווה שאנן, חיפה, פנה רשמית אל מישרד־הפנים ופרקליט־המדינה, ודרש לערוך מישפט לאחראים על המעשה, שהיה הפרה של החוק. השבוע הוא קיבל תשובה רשמית.

הודיעה המחלקה לתפקידים מיוחדים של מישרד־הפנים: „נתנו הוראה להנהלת שדה־התעופה בלוד, לדאוג לכך שדגל המדינה יונף בעתיד בהתאם לתקנות בדבר שימוש בדגל המדינה."

מישפט

„או אני או הוא"

קצר תספורת, מחייך לכל עבר, נכנס יצחק כהן, לאולם בית־מישפט השלום בתל־אביב, לסיום החקירה המוקדמת נגדו. לא פחות מחמישה שוטרים הקיפו את הצעיר בעל ההתנהגות המוזרה, שגרם בעבר לכמה שערוריות.

את התיק העבה, מלא ההודאות ובעל אפשרויות ההגנה המוגבלות, נטל לידו ישראל פלדמן*, עורך־הדין הצעיר וה־ממושקף, שנתבקש על־ידי בית־המישפט להגן על הנאשם.

פלדמן לא השלה את עצמו. הודאותיו של חרבון בכתב ובעל־פה לא השאירו פתח גדול ליציאה. סעיף האשמה היה כבד ביותר: 214, רצח בכוונה תחילה, אך חרבון הגיב בצורה מוזרה במהלך המישפט. „אלמלא מסר הודאות כה משכנעות, היתה לתביעה עבודה הרבה יותר קשה," העיר פלדמן, „לפחות אשתדל להצילו ממוות."

אכן, כך היה נדמה לפחות, אחר סיום החקירה המוקדמת. איש לא ראה את חרבון בליל הרצח. אחד השכנים, שסבל מנדודי שינה, שמע צעדים ואחר קול יריה וצעקות: אמא, אמא. אך את הרוצח הוא לא ראה.

בינתיים התלוננו במישטרה שלושה נהגי מוניות, כי נשדדו בידי צעיר נושא אקדח. ואכן, ליד מחסום בכביש עפולה נתפס חרבון כשבכיסו אקדח וכמה עמודים כתובים בעיפרון, שסיכמו את פרשת חייו, הודאתו בהריגת כהן, והסיבות שהביאו אותו למעשה.

הגימגום הגדול. לגבי התובע, אלי־עזר גבל, נמוך הקומה ובהיר השיער, הלך הכל למישרין עד שהופיעו כמה נערים בני 15, שטיילו עם חרבון בליל הרצח לקולנוע מיגדל בחולון, לצפות בסרט אמריקאי בפאריס. כאן בא הגימגום הגדול. כל אימת שעמדו לבטא מילים כ„רצח", „לסדר אותו", מילים שחרבון כאילו שוחח עליהם בהתכוונו ליצחק כהן, היו חוזרים בהם ומשנים את עדותם מן הקצה אל הקצה.

„הם פוחדים ממנו פחד מוות," העיר אחד הנוכחים מהקהל. אולם כאשר ביקש מהם התובע להפנות את פניהם מחרבון, המשיכו לסתור את עצמם פעמים רבות.

הקהל שחייך לשמע העדויות גרם לחרבון נראה על פניו. אולם כאשר יצא, לבקשתו, לבית־השימוש, זכה למקלחת זעקות מחרידות מאמו של הנרצח שישבה בפרוזדור, וביטאה את רגשותיה בעברית מקוטעת: „רוצח! שרפת את בני כשהוא היה ישן, פחדן!"

חרבון הגיב בחיוך האופייני לו.

פשעים

מה, בבקשה?

אור ליום השבת, בשעה 04.30, התעורר חבר קיבוץ רמת רחל, אליהו סקולסקי, מתוך הרגשת חנק. מעל האיש הצנום, בן ה־58, רבץ גבר גבה קומה ורחב כתפיים, השקיע את אצבעותיו השריריות בצווארו. סקולסקי הספיק לצעוק, והתעלף.

חברי קיבוץ אחרים, שאצו לעזרתו, הסירו מעליו את נוח שטרן, בן ה־41, והצליחו בקושי רב לגררו מעל קורבנו הכחול מחוסר אוויר.

יש לחנוק מישהו... המישטרה, שהגיעה לאחר זמן קצר לקיבוץ השוכן בגבולות ירושלים, שמעה את הסיפור: נוח שטרן, גברתן חובש כיפה, בוגר אוניברסיטת קמברידג', אנגליה, לשעבר מבקר ספרותי בדבר ומתרגם ספריו של המשורר ת.ס. אליוט*, התייצב לפני כחודש וחצי בפני מזכירות המשק וביקש להתקבל כחבר. שבועיים לאחר תחילת תקופת מועמדותו, החליטה מזכירות הקיבוץ להיענות בשלילה. גרמה לכך התנהגותו המוזרה. נוח שטרן נשאר במקום רק עד שימצא אפשרות אחרת להסתדר. באותו בוקר שבת, עבר את 400 המטרים שבין חדרו לחדרו של סקולסקי, וניסה כנראה לרצחו משום שראה בו את אחד האחראים לסירוב המשק לקבלו.

מבהיר יותר מסיפורם של חברי הקיבוץ היה בלוק מיכתבים שנמצא בין חפציו של שטרן. על אחד הדפים הוא רשם בעיפרון תיאור של רצח העתיד להתרחש: „שלוש נקישות... יש לחנוק מישהו... את הגופה אצטרך לקחת על הגב, להוריד אותה. את בגדי אחליף ואזרוק לבית־השימוש... בבוקר אכנס לחדר־האוכל, ואם ידברו על המיקרה, אקשיב אך לא אתערב... אחר כך אסע... אם המישטרה תעצור אותי, לא אדבר..."

לא יאומן!. בפני השופט החוקר אבן־טוב, אימת הנאשם את השורה האחרונה ביומנו. שטרן התייחס לעניין כשומע חופשי. לקריאת כתב האשמה האזין כאל רומן בלשי, חיוך ריחף על פניו. שאל אותו אחר כך השופט: „הבנת את כתב האשמה?" נוח שטרן נענע בעניין רב את ראשו, והשיב כאחד שסיפרו לו מעשייה מבדחת: „לא יאומן כי יסופר!" השופט האמין כנראה ופקד לעצרו ל־10 ימים.

אנשים

● במסיבה אצל השגריר האמריקאי בקאהיר, גילה האיש החזק של מצרים, קולונל **גמאל עבד־אל־נאצר**, מדוע הוא לא נגע באספרגוס שהוגש לו. „שעה שהיינו נצורים בכיס פאלוג'ה, תפסנו שלוש מכוניות אספקה של היהודים, וכולן היו עמוסות אספרגוס. מאז איני יכול לראות את המאכל הזה."

● **נתן אלתרמן** ניכנס לבית־קפה, ניפנף במודעה וקרא: „עד היום לא ידעתי מי כבש את הארץ — הפלמ"ח, החי"ש, ואולי האצ"ל. עכשיו אני יודע!" ופתח את המודעה שהכריזה: **„ג'ני לוביץ כבשה את הארץ".**

* כיום ישראל פלד, ראש עיריית רמת־גן.

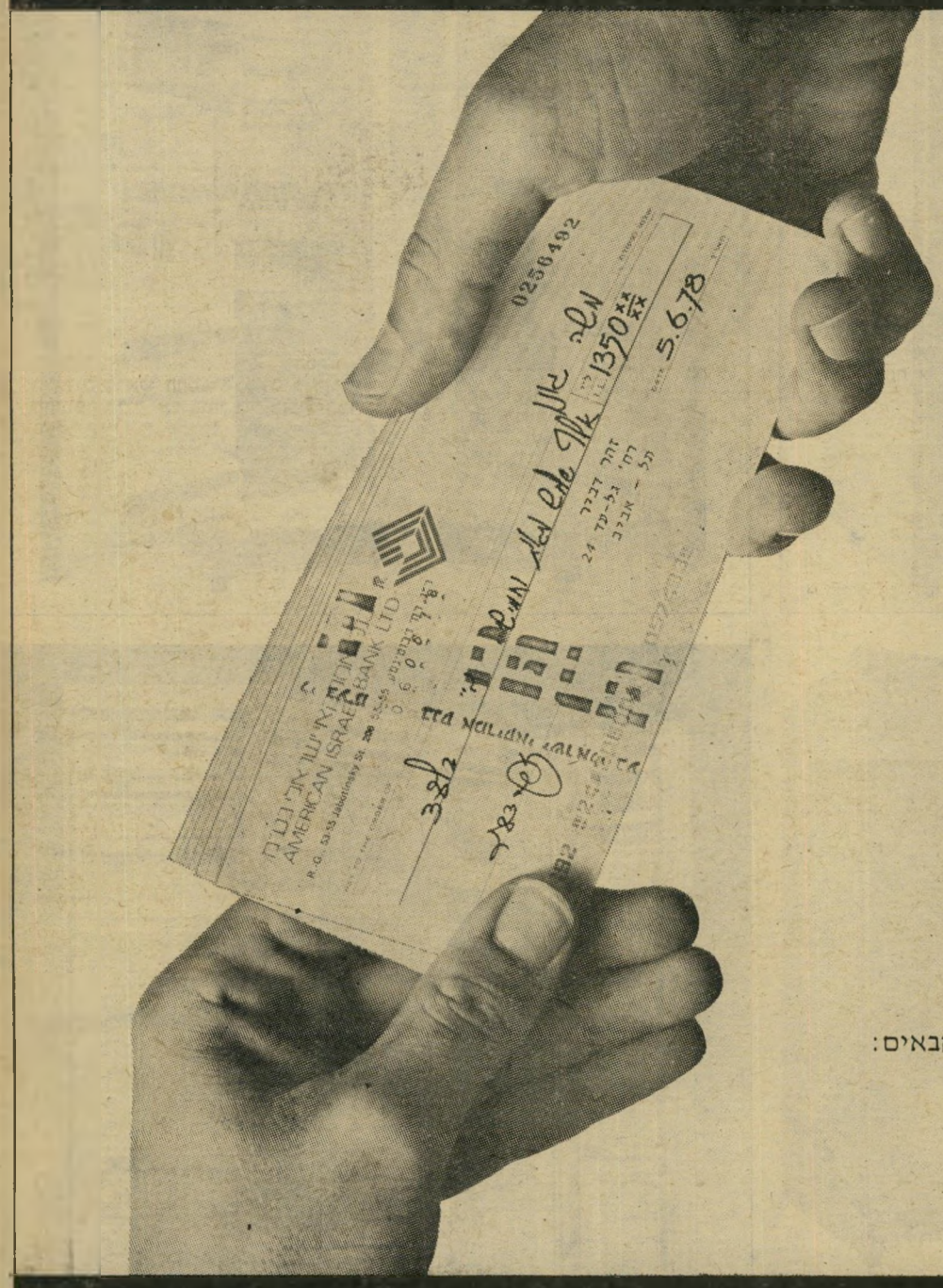
* נוח שטרן, שמת בשנות החמישים עריריי ובודד, אכול־יאוש ובלתי מוכר, נחשב כיום לאחד המחדשים החשובים בשירה המודרנית העברית, וחלוץ בהכנסת הנימה המודרנית המערבית לתוכה. בעקבות הנסיון לרצח נכלא שטרן בבית־כלא, וערך עיתון לאסירים. משך כל תקופת מאסרו, נימנעה אגודת הסופרים מלהעניק לו סיוע כלשהו, ורק אחרי מותו החלה בפירסום שיריו.

6 סביב העולם ששת הישראלים שיצאו למסע סביב העולם בספינה **ישראלה**. במשך היום משמש פנים תא הספינה (מימין) כחדר־אוכל לצוות. שולחן מתקפל מוצב בין הדרגשים, על־ידי לוחות חדים הקבועים בדפנות. כשהוא מקופל נוצרים מקומות שינה נוחים (תמונה משמאל) ל־4 אנשי־צוות. שני הנותרים נמצאים תמיד בשמירה.

בנק אמריקאי ישראלי- הבנק היחיד המחזיר לך חינם, בסוף כל חודש את כל השיקים שנפדו מחשבונך.

בנק אמריקאי ישראלי, השוקד ללא הרף על שכלול והרחבת השרותים הבנקאיים שהוא מספק ללקוחותיו, מציע שרות חינם בלבדי:

מדי חודש, אתה מקבל את כל השיקים שלך שהוצגו וכובדו, זאת, בנוסף לדף מצב חשבון.
כמו בבנקים המתקדמים בארצות הברית.

שרות מסוג זה, מסייע לך בניהול מערכת חשבונות, תזכורות ומעקב על הוצאות שוטפות. בנוסף לכך, אתה נהנה משרות מיוחד נוסף: הבנק מדפיס את שמך וכתובתך על פנקסי השיקים בכל כמות נדרשת (אפילו פנקס אחד). וגם זאת בחינם.

לידיעתך: בסקר דעת קהל שנערך על ידי מכון מדעי, צויין, בין היתר: "לרעיון השרות של החזרת השיקים שנפדו, לידי הלקוח המושך את השיק, נמצאה תגובה חיובית גבוהה למדי: 42%..."
כמו כן, לשאלה "אם היית יודע שבנק כלשהו, עמו אינך עובד כיום, מציע שרות של משלוח שיקים חזרה ללקוח — בנוסף לדו"ח הרגיל, האם היית שוקל פתיחת חשבון בבנק זה?"
50% השיבו כי אכן היו שוקלים פתיחת חשבון בבנק זה, כשמתוכם 18% השיבו "בטוח שכן" ו-82% — "יתכן שכן".

הבנק האמריקאי ישראלי מיישם בארץ שיטות אמריקניות ומעניק לך את כל מגוון שרותי הבנקאות, גם לך מגיע שרות טוב ובלבדי.

פתח חשבון באחד מ-18 סניפינו במקומות הבאים:

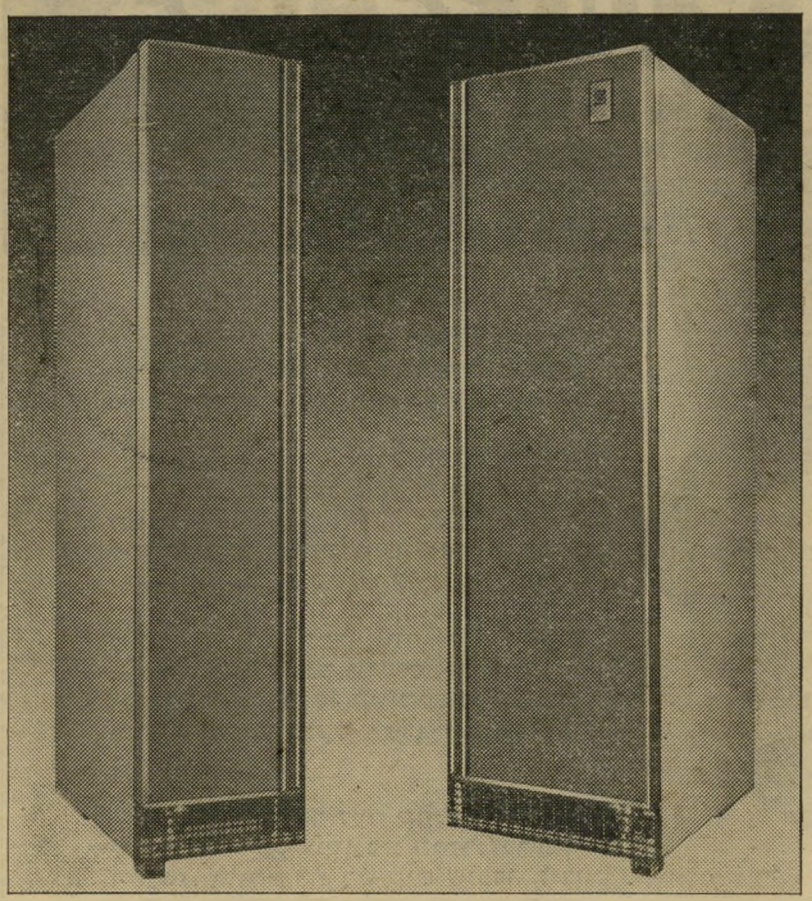
ירושלים	באר שבע	נתניה
תל־אביב	בני ברק	ראשון לציון
חיפה	הרצליה	רמת־גן
	נס ציונה	

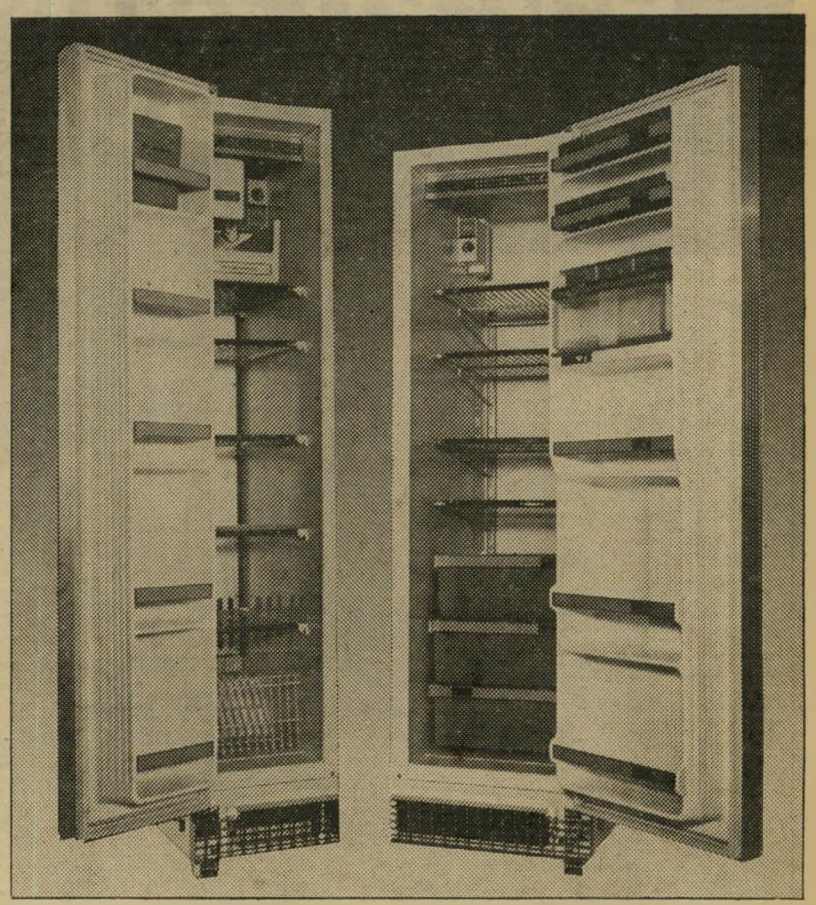
בנק אמריקאי ישראלי בע"מ

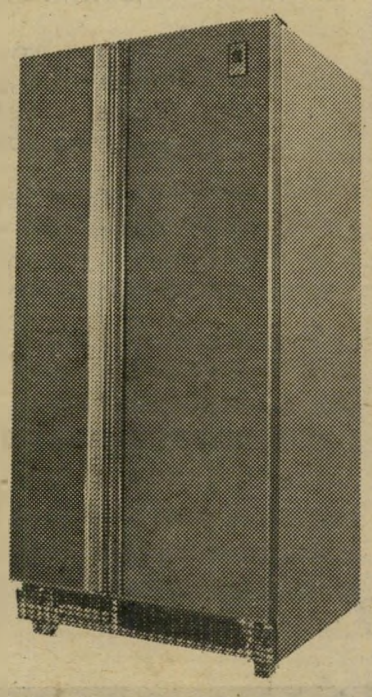
מקבוצת בנק הפועלים.

אבנת | קרמון | שיפרין | נעמן

אמקור 2000
שני מקררים באחד

מה שנראה במבט ראשון כשני מקררים הינו למעשה מקרר אחד, אמקור 2000 מקרר היוקרה הענק של אמקור. תא הקפאה ענק 185 ליטר ולידו Side by Side תא קרור 340 ליטר.

אמקור 2000 – No Frost שיטת קרור מהפכנית המבטלת לחלוטין את הצורך בהפשרה.

אמקור 2000 – מקרר העתיד. מקרר שאירופאים רק חולמים עליו אבל בארץ כמו באמריקה כבר מייצרים אותו.

מקרר קונים באמקור. נקודה.

אמקור
מפיצים
אמפא
וסוחרים מורשים.

שרות
אמפא
שרות ללא תחרות

אמקור מקרר העתיד

העולם הזה
בלי משוא פנים.

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03־243386. תא־דואר 136 • מען מברקי: „עולמפרס" • מודפס ב„הדפוס החדש" בע„מ, תל־אביב, רח' בן־אביגדור • הפצה: „גד" בע„מ • גליונות: צינקוגרפיה כספי" בע„מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • העורך: אלי תבור • עורך תבנית: יופי שנון • עורכת כיתוב: נורית יהודאי • ראש המינהלה: אברהם סיטון • מח' המודעות: רפי זכרוני • המו„ל: העולם הזה בע„מ.

קו אדום

יש גיליונות של העולם הזה, שהקטעים המרתקים ביותר בהם הם דווקא אותם כתמים לבנים הפזורים בין עמודי הגליון. כמה מהסקופים הגדולים ביותר של העולם הזה קבורים מתחת לאותם כתמים לבנים. רק סבעי הוא, שכל כתם לבן כזה מוליד מיד גל של ניחושים או בירורים אצל חברי־המערכת כדי לדעת מה היה צריך לראות אור במקום אותם כתמים.

ותיקי הקוראים ודאי מודעים לפישרם של כתמים לבנים אלה, המלווים את העולם הזה מזה שלושים שנה. אחת לכמה שנים אנו נאלצים להסביר אותם שוב למעגל הקוראים החדשים.

במדינת־ישראל קיימת צנזורה צבאית. תפקידה למנוע פירסום ידיעות העלולות לפגוע בביטחון המדינה. אולם „ביטחון המדינה" הוא מושג רחב מאוד, שהיקפו משתנה מדי פעם בהתאם למידת הליברליות ותפיסת עיקרון חופש־העיתונות המקובלים על הממשלה המכהנת באותה עת. הצנזורה חלה לא רק על העולם הזה, אלא גם על שאר אמצעי־התיקשורת במדינה. אם היא מותירה את סימניה על עמודי העולם הזה יותר מאשר בעתונים אחרים אין זה משום שהיא מחמירה דווקא עם עתון זה.

הכתמים הלבנים נובעים מכך ששיטת העריכה וסדרי ההדפסה של העולם הזה שונים ממרבית העתונים המופיעים במדינה, אינם מאפשרים בדרך כלל הכנסת חומר מערכתי אחר במקום הקטעים שנפסלו ע„י הצנזורה.

למרות שלא תמיד אנו מסכימים עם שיקולי הצנזור לגבי פסילת קטע זה או אחר, אנו מקבלים עליגו את הדין. למדנו גם להבליג על הרוגז, שהוא תחושת כל עתונאי, כאשר מלאכתו נחתכת במספרי הצנזור. אולם קשה להבליג כאשר מתברר שידיעה אשר עמדה להופיע בהעולם הזה ונפסלה, מתפרסמת כעבור זמן קצר בעתון אחר.

כך אירע לפני שבועיים. ידיעה שעמדה להופיע בראש מדור תשקיף נפסלה ע„י הצנזורה. חלף שבוע ואותה ידיעה עצמה ראתה אור מתחת לכותרת הראשית של התפרסמה בעמוד הראשון של היומון הארץ. אפשר להתרגז. אפשר גם למחות. אבל בסופו של דבר במדינת־צנזורה הצנזור הוא הפוסק האחרון.

■ ■ ■

הדואר המגיע לתיבת־המערכת מכיל מדי יום מכתבים מכל קצות תבל. קוראי העולם הזה פזורים על פני העולם כולו. רבים מהם אינם קוראים פאסיביים אלא כאלה שהעולם הזה מהווה עבורם את הקשר היחיד עם הארץ ולפיכך הם נוהגים להגיב על דברים המתפרסמים מעל עמודי עתון זה. משקלם ניכר במדור מכתבים.

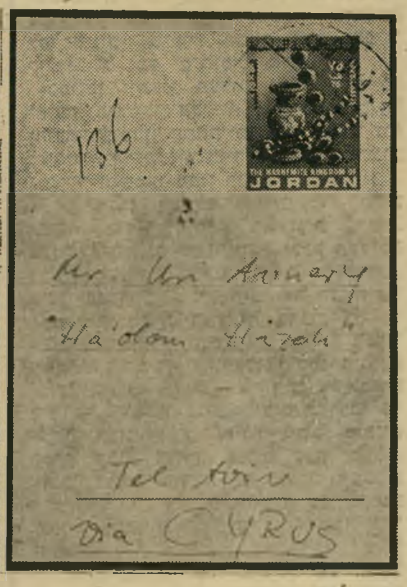
משום מה, אין אנו מופתעים לקבל מכתבי קוראים הנשלחים מהפינות הנידחות ביותר בתבל, שלא היינו מעלים בדעתנו ששמע העולם הזה הגיע אליהן. אבל הגלויה שהגיעה בשבוע שעבר לדואר המערכת היתה המפתיעה מכולן. היא נשאה עליה את תמונת אחד הרחובות הראשיים בעמאן, בירת ירדן. מצידה השני היה מודבק בול־דואר ירדני חתום בחותם הדואר־הממלכתי של הממלכה ההאשמית. הכתובת שנרשמה בידי שולח המכתב על גב הגלויה היתה: אורי אבנרי, „העולם הזה" תל־אביב, דרך סירוס.

ירדן, כידוע, אינה מקיימת קשרי־דואר עם ישראל. בניגוד למצרים, הנוהגים ל־

הקטע המחוק ב„העולם הזה"
חזק מכל —

הגלויה שהגיעה מירדן למערכת „העולם הזה"
פתרון לקוראים

עיתים להתחשב בתיירים השולחים גלויות מקהיר לישראל ומעבירים את מכתביהם לתעודתם באמצעות מדינה שלישית, אין הירדנים מתחשבים כל כך. עתונאי־חוץ, בעלי דרכונים זרים, המכהנים בישראל, ניסו כמה פעמים בעת ביקוריהם בירדן לשלוח גלויות לתל־אביב או ירושלים. אף אחת מאלה לא הגיעה לתעודתה.

איך בכל זאת הגיעה הגלויה שנשלחה מעמאן לכתובת המערכת?

היינו מתמוגגים ודאי למחשבה שפקידי־הדואר הירדני התיחסו אל גלויה זו לפנים משורת הדין הירדני משום ששם העולם הזה התנוסס עליה. אבל לא זה, כנראה, מה שאירע. קרוב לוודאי שפקיד־הדואר הירדני לא טרח כלל לקרוא את שם המען ואת מקום מגוריו בתל־אביב. הוא התייחס רק אל המילה „סירוס", שהופיעה בתחתית הכתובת ושאמורה היתה למען את הגלויה ל„סיפרוס" (קפריסין). כך כנראה הגיעה הגלויה לדואר הקפריסאי, שהעביר אותה הלאה, לתל־אביב.

מלבד הקוריוז הבולאי, עשויה אולי גלויה זו לתרום להרחבת קשרי הדואר בין ירדן וישראל. קוראי העולם הזה בירדן יוכלו מעתה לשלוח את מכתביהם ישירות למערכת תוך ציון הכתובת: „העולם הזה, תל־אביב, קפריסין". לנסות תמיד כדאי.

■ ■ ■

אם כבר מתייחסים למדור מכתבים, כמה מילים לאותם קוראים־כותבים נאמנים, המשגרים אלינו מדי שבוע תגובות בענייני דיומא או על ידיעות ודיעות המופיעות בהעולם הזה.

לאחרונה קיבלנו כמה מכתבי־תלונה מצד

הדיונים בענין זה נסבו גם על תוכן התשובה שיש לשגר לגאמסי, ובהקשר לכך העיר שר הביטחון ברוגזה, כי אם לא עונים לציפיות מצרים, סופק אם יש טעם בהמשך אחזקתה של המשלחת הצבאית בקהיר. על כך הגיב ראש הממשלה: המשלחת אינה נציגות פרטית של משרד הביטחון.'

הידיעה ב„הארץ" 27.6.78
— הצנזור

כותבי־מכתבים קבועים, המתמרמרים על שלא כל מכתביהם מתפרסמים. כדאי אולי להבהיר לאותם מתלוננים את השיקולים המנחים בבחירת המכתבים המיוחדים לפירסום.

קיים סדר עדיפות מסויים בפירסום המעט מתוך עשרות המכתבים המתקבלים בדואר־המערכת מדי שבוע. במקום הראשון נמצאים אותם מכתבים הכתובים בסיגנון מקורי או מאירים נושא העומד על סדר־היום מנקודת־מבט בלתי שיגרתית. אחריהם נבחרים לפירסום מכתבים הדנים בבעיות ועניינים אישיים, שיכול להיות בהם עניין לציבור רחב יותר של קוראים.

בשני המקרים ניתנת עדיפות למכתבים קצרים. מכתבים ארוכים, שלרוב הם בחינת מאמרים פובליציסטים ושלא ניתן לקצרם מבלי לפגוע בתוכנם, סיכוייהם להדפסה מעטים. גורל דומה צפוי למכתבים אנונימיים. במקרים מיוחדים ניתן להיענות לפניית קוראים המבקשים לחתום על מכתביהם המודפסים בראשי תיבות או בפסבדונים. גם אז חייבים שמו המלא וכתובתו של הכותב להימצא בידי המערכת.

מכתביהם של כותבים קבועים למדור מכתבים נמצאים בסוף הרשימה מסיבה פשוטה: אנו מעוניינים להרחיב את מעגל הכותבים ולתת ביטוי למיגוון רחב ככל האפשר של דיעות ותגובות. אנו משתדלים להמנע מהפיכת המדור לחזקתם הבלעדית של כותבים שקדנים ומתמידים, שיש בהם גם כאלה שמכתביהם נשלחים ב־העתקים למערכות כל העתונים.

קוראים המעוניינים בקידום פירסום מכתביהם ייטיבו לפיכך לעשות אם יכתבו בקיצור, לעניין, בחתימה מלאה ובתדירות של אחת לחודש לכל היותר, אלא אם כן נשוא מכתבם אינו סובל דיחוי. תמונה הנוגעת לתוכן המכתב או להצגת כותבו, מסייעת אף היא בהקפצה לראש התור.

כתיבה נעימה.

■ ■ ■

ידיעתים מזומנות אנו משתאים לנוכח הגילגולים שעוברות ידיעות וכתבות המתפרסמות בהעולם הזה.

סופרו הכלכלי של דבר פירסם השבוע ידיעה תחת הכותרת: „הבורסה בודקת חשד של מסירת מידע מטעה". באותה ידיעה נאמר: „הבורסה בודקת חשד שחברת אמישר, חברה־בת של ירדן לחקרות, מסרה מידע מטעה. סגן מנהל הבורסה, יוסף ניצני, אמר כי להנהלת הבורסה הגיעו ידיעות, שלפיהן הודעת חברת אמישר לבורסה, לפני כשבוע, בדבר השקעת החברה במדריך הטלפונים המסווג לירושלים חישיש והסתלקותה מהשקעה זו אינה מדוייקת."

לא ניצני ולא סופרו הכלכלי של דבר פירטו מאין הגיעו להנהלת הבורסה אותן ידיעות. אולי מפני שהיה זה סוד גלוי. המידע על הפרשה כולו פורסם בידיעה שהופיעה במדור הכלכלי של העולם הזה (אתה והלירה) לפני שלושה שבועות (העולם הזה 2128).

גילה העולם הזה: „במכתב של חברת חישיש, המוציאה מדריך טלפונים מסווג, ללקוחות עתידים, נכתב כי החברה שותפת למשך שנים עם חברת אמישר, השייכת לקבוצת ירדן. אמישר היא חברה הרשומה בבורסה. עד כה טרם דיווחה לבעלי־מניותיה על התקשרות עסקית זו, שעליה מודיעים ללקוחות של חישיש. האיש החזק של אמישר וירדן, דויד סופר, סירב לאשר כי אמישר שותפת בחישיש ואמר כי אין זו אמת. המכתב המופץ מוכיח כי הכחשתו לא היתה אמת."

ידיעה אחרת הופיעה בכותרת גדולה בעמוד הראשון של מעריב בשבוע שעבר. היא סיפרה על גילוי, כביכול, של שיטות ניהול תמוהות של מנכ„ל יקבי כרמל מזרחי, אליקום אוסטשינסקי. הגילוי אולי היה חדש לגבי מעריב, אבל לא לגבי העולם הזה. הפרטים שהיו כלולים ב־„גילוי" פורסמו במלואם בהעולם הזה לפני שבעה חודשים (העולם הזה 2104) בכתבה החליבה הגדולה של האיכר הקטן, במיסגרת הסידרה שחיתות בהתאחדות האיכרים.

שבעה חודשים הם זמן רב לגילגול ידיעה. אבל מוטב במאוחר מאשר בכלל לא.

אל בית ההוצאה **מפתח**, כמו אל גופים, תנועות ומפלגות אנטי־ציוניות אחרות בישראל, הגיע „קול קורא" אשר נוסחו מתפרסם בזה.

מערכת **מפתח** בישראל נענית לבקשת יוזמי עצומה זו „לתת פרסום לקריאתם הרצ"ב" מתוך הזדהות מלאה עם תוכנה ורוחה.

קול קורא אל המחנה האנטי־ציוני בישראל

מאז 1973 אנו עוקבים בענין רב אחר מאבקם של המתנגדים לציונות בתוך ישראל כנגד המדיניות הישראלית וכנגד מדיניות התנועה הציונית על כל צדדיה. האמת היא שאנו גאים בכם ובגבורתכם ובנכונותכם להקרבה, אחינו וידידינו, ערבים ויהודים, הפועלים למען שחרור פלשתין מחלום הבלהות של הציונות. אנו עושים את כל שביכולתנו לגייס תמיכה פוליטית, מוסרית וחמרית עבורכם ועבור מאבקכם החשוב והחיוני.

אנו יודעים שבמסגרת מאבק זה פועלות קבוצות פוליטיות שונות: החזית הדמוקראטית לשלום ושוויון בראשות המפלגה הקומוניסטית רק"ח, קבוצות מצפן השונות, תנועת הסטודנטים הערבים, תנועת בני הכפר, הליגה לזכויות האדם והאזרח ופעילים עצמאיים. כמו כן אנו מודעים להבדלים הפוליטיים בין הקבוצות השונות. עם זאת קיימת הסכמה כוללת לגבי העמדה האנטי־ציונית, ובמבט עמוק יותר, אנו סבורים שההבדלים הפוליטיים הללו הינם בבואה של ההבדלים הקיימים מחוץ למולדת.

אין ספק שהנצחונות וההצלחות הגדולים אשר השיג ארגון השחרור הפלשטיני (אש"פ) התאפשרו משום ההכרה המשותפת לכל הנהגות החזיתות והתנועות שחובה עליהם לשמור על אחדות מסגרת הארגון ולמנוע בכל מחיר פילוג אשר יביא לכלל פירוקו, וזאת על אף הבדלים פוליטיים ואידיאולוגיים גדולים. היה זה ארגון השחרור הפלשטיני המאוחד, ובתוכו חזית הסירוב הפלשטינית, אשר השיג את הנצחון הגדול מעל במת ארגון האומות המאוחדות.

חובתנו כולנו בפנים ובחוץ, ערבים ויהודים, לפעול לקראת נצחונות מקבילים על הציונות בתוך ישראל. לפיכך, אין אנו רואים מנוס מאיחוד כל הכוחות בחזית אנטי־ציונית על אף חילוקי הדיעות הפוליטיים בין רק"ח והתנועות האחרות אשר הוזכרו לעיל. קיימת מסגרת אחת המקובלת על הכל והיא מסגרת המאבק נגד הציונות.

אחים וידידים, אנו פונים אליכם בקריאה לעשות את המחוייב ולאחד את השורות כדי שתהיו לכוח היסודי המתנגד לציונות בתוך ישראל. כך ורק כך נוכל כולנו לצעוד מנצחון אל נצחון. הציונות היא המכשול היסודי לכל שלום צודק, והיא האחראית לכל סבלותיכם על־פני אדמת המולדת. אחדו את השורות בתוך ישראל נגד האוייב המשותף.

השאם שראבי
פאוזי אל־אסמר
זיאד דיב
ג'ורג' דומאני
מחמד שדיד
פוואז תורכי
אמיל נח'לה
נציר ערורי
ח'ליל נח'לה

5 יוני 1978

(פורסם על ידי **מפתח**, דרך השדות 34, כפר שמריהו)

אנחנו נחסל את הז'וקים!

נסי פעם אחת את הדרך המודרנית והבטוחה להשמדת הז'וקים

לאחר חיטוי שלנו (שאורך כ־½ שעה) את מקבלת תעודת אחריות לשנה. לא יהיו ז'וקים בביתך!

ר"ג, מדיעין 18, טל. 6־790114 * אילת: טל. 059־3012

היתר משרד הבריאות: 21, רשיון עסק 481/75.

איתן עמיחי הדברת מזיקים

מכתבים

רק לא במילחמה הבאה

מיכתב זה מיועד לראש־הממשלה מנחם בגין.

ראש־ממשלה יקר,

כבר שבוע ימים שאני מחפש דרך איך להיפרד גם ממך ולא ידעתי איך, עד ש־חבר יעץ לי לכתוב מיכתב.

רציתי לספר לך שאני נוסע. עוזב. קצת עצוב, עשרים־וחמש שנה לא הולכות ברגל. כואב להיפרד מנופים ואנשים שאליהם הורגלת מיום לידתך ולהגיע אל מקום זר, שבטח לא יהיה בית. בכל אופן, לא בהתחלה. ולמרות כל זאת החלטתי לעזוב, מסיבה אחת פשוטה: לא בא לי לקחת חלק במילחמה הבאה (וזו, כמובן, דיעה אישית), מילחמה לא־הכרחית. אז תסלח לי שאני משאיר אתכם לשחק את מישחק „ארץ־ישראל השלמה" בלעדי.

אני מקווה שלא יהיה לכם קשה למצוא ממלא מקום עבורי — לא חסרים בחורי ישיבות והוזי־הזיות שמעולם לא החזיקו רובה. דע — כי בין מאות אלפי הישראלים הנמצאים בחו"ל קיים אחד שהגיע לשם בגללך.

לפני שאסיים, עוד כמה משפטים על חבר אחר, שנשאר. הוא משרת בשירות חובה בצה"ל. אתמול הוא התקשר אלי וביקש שאעביר לו תמונות משותפות ו־מיכתבים שכתב. הוא הסביר כי החל לאסוף חומר ולערוך את חוברת־הזיכרון של עצמו. נחמד, לא?

● נ"ב: מה בנך מספר על ארצות־הברית? כדאי לחיות שם?

ארז תבור, פילדלפיה, ארצות־הברית

● ● ●

הפתרון הסופי

להלן פתרון טכני לבעייה הפלסטינית בשני שלבים:

בשלב ראשון יימסרו יהודה והשומרון לידי העם הפלסטיני, בשלב שני תיעשינה חפירות מתחת לאיזורי יהודה ושומרון לשם הקמת יהודה ושומרון תחתיות, שטח ש־יימצא בידי מדינת־ישראל. בין שני המיפלסים יוצבו עמודי־בטון גדולים כדוגמת הללו שבסכר אסואן. את האדמה, החול והסלעים שיחפרו, יעבירו במשאיות לאיזור רצועת עזה, וישפכו אותם לים לשם הקמת רצועת־אדמה נוספת בצידה של רצועת עזה, בניצב לה או בזווית של 45 מעלות. הרצועה החדשה שתהיה בידי ישראל, תיצור יחד עם הרצועה הישנה (שתימסר לפלסטינים), מיפרץ טבעי אשר יאפשר קיומו של נמל ים־תיכוני אדיר.

כמו־כן יותקנו תעלות ומפלי־מים מיהודה והשומרון העליות, שיזרימו מים אל יהודה ושומרון התחתיות, וכך ייווצר נוף מרהיב־עין שימשוך תיירים לשתי המדינות גם־יחד ומשמעו ממון רב.

הגה־כי־כן ישתלם הפרוייקט, למרות היותו כרוך בהשקעה ראשונית גדולה. אסור לשכוח גם שהפרוייקט יספק תעסוקה לבעלי משאיות, טרקטוריסטים, אדריכלים, פועלי־בניין וכו'... וכך תיפתרנה בעיות של אבטלה במדינות הנוגעות בדבר. גם ה־בעייה הביטחונית תמצא את פתרונה בפרו־ייקט זה: במידה שיופעלו טילים מיהודה ושומרון העיליות נגד איזורים מאוכלסים בישראל, יופעלו נגדם טילים שיוצבו ב־יהודה ושומרון התחתיות ויהיו מופנים באופן קבוע בצורה אנכית כלפי מעלה, ויוכלו לגרום טירדה לא מעטה לשכנים שבמיפלס העילי. סיטואציה כזו תמנע ותבטל אפשרות של תוקפנות מצד שני הצדדים.

למרות גדולתו של הפתרון, אני מודה שקיימים בו מיספר חסרונות, אני מודע לכך שיכולות להתעורר אי־אלו בעיות קטנות כגון קשיים הלכתיים שיעוררו הדתיים: כיצד תיערכנה, למשל, תפילות ראש חודש?! או תיקון לבנה?! או, לדוגמה, מה דינה של סוכה הנבנית באיזור התחתון, האם היא כשרה או לא?! (לפי ההלכה, כידוע, חייבים לראות כוכבים מבעד לסכך).

גידי שפרן, חולון

● ● ●

לא אנטישמיות

אני נגד טרור באופן עקרוני. אני בעד מילחמת־גרילה. חקרתי בכיתבי גדולי הציונות ומצאתי, שהסיכסוך הערבי־ישראלי הוא תולדה של התנגשות בין שתי תנועות לאומיות, הציונית והפלסטינית: „זה אומר כולה שלי — וזה אומר כולה שלי..."

אך בשום אופן אין לטשטש את המצב הנכון על־ידי האשמתם של אנשי אש"ף באנטישמיות, כפי שעושים ראש־הממשלה מנחם בגין, ראש־הממשלה לשעבר יצחק רבין וח"כ יגאל אלון, המצהירים: „מטרת אש"ף: לפגוע ביהודים באשר הם יהודים." כל העולם מכיר בכך שכאן נטוש סיכסוך לאומי ומדיני, ולא תופעה של אנטישמיות.

אליעזר פומרנץ, נהריה

● ● ●

פרסי ראשים

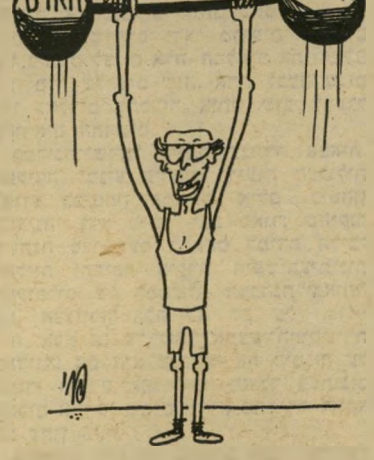
הזדעזעתי אחרי שראיתי את תמונתו של איציק קליינמן, חבר מושב מחולה, מקבל בחיוך את הקלאשניקוב של המחבל שחוסל בעת התקפה על המושב, שהוענק לו כשי. בעוד כמה שנים יחלקו אולי ראשי מחבלים מחוסלים כמזכרת, והברבאריזציה שלנו תהיה מושלמת.

מרדכי מריסטן, ירושלים

● ● ●

הבריאות של בגין

הופעתו של בגין בכנס פעילי הליכוד בירושלים, בה העיד על עצמו כי „אני אדם בריא", מזכירה את הסיפור המפורסם על האיש שהשתחרר ממוסד מסויים כש־בידו תעודה שהוא נורמאלי. לאנשים נורמאלים אין תעודות המעידות על כך. הבריאים אינם זקוקים לזעוק בראש חוצות כי הם בריאים. המחזה כולו, כולל הבדי־

חות התפלות שהשמיע ראש־הממשלה בי־אותו מעמד, לא היה לכבוד לא למדינה ולא לראש־הממשלה.

עמירם רובין, תל־אביב

מי שהיה זקוק להוכחה על מצב ברי־אותו התקין של בגין, יכול היה לקבל זאת השבוע כאשר החליטה הממשלה לאשר את הקמת העיר החדשה אפרת, מ־דרום לבית־לחם, בעוד נמשכות במלוא המרץ עבודות הכשרת־הקרקע להקמת עיר נוספת בשומרון — חארס. מנהיג, שלמ־רות כל הלחצים הבינלאומיים יכול לצפ־צף בצורה כזאת על דעת־הקהל בעולם, הוא בהחלט בריא.

אליהו פנחסי, תל־אביב

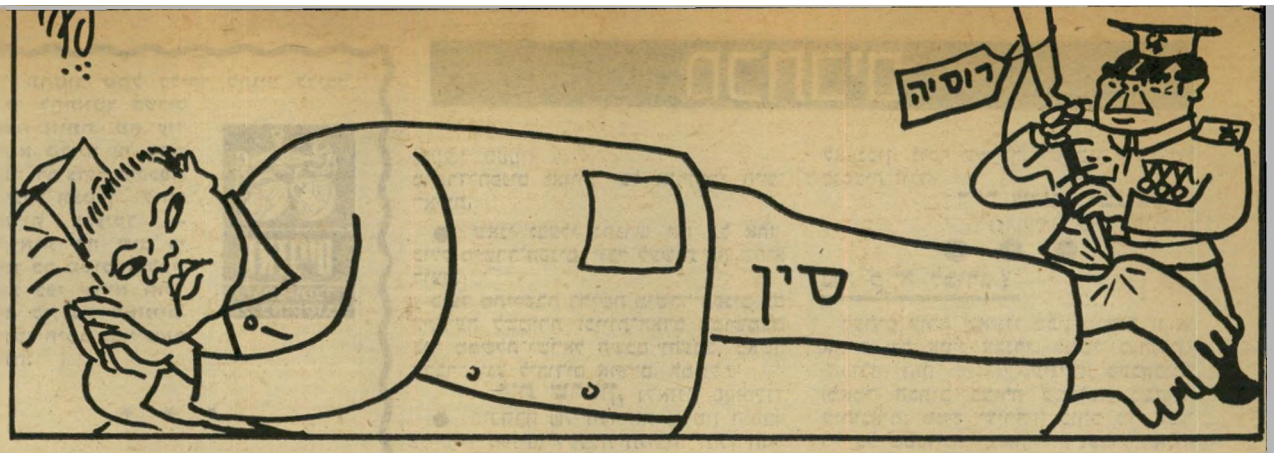
● ● ●

מחלתו האמיתית של בגין

אני מסכים עם הפרופסור מרווין גוטס־מן, ראש המחלקה הקארדיאלית בבית־החולים הדסה בירושלים, שמנחם בגין הוא „במצב גופני טוב, ולא התרופות שהוא נוטל בגלל מצב ליבו כמו התרופות שעליו לקבל בגלל הסכרת שלו משפי־עים על יכולתו לתפקד כראש־ממשלת ישראל."

לרוע המזל יש לראש־הממשלה מנחם בגין מחלה נוספת אליה לא שם לב, ככל הנראה, הפרופסור גוטסמן. כל ילד בישראל יודע שמנחם בגין, כמנהיג האופוזיציה, סבל במשך 29 שנה מ„עצירות פוליטית". ואז, הודות לתנועה הדמוקראטית של ייגאל ידין, הפכה העצירות שלו לפעולה הפוכה. אין פלא שקארטר, סאדאת, וייצמן, כולנו ושאר העולם, מחזיקים באפנו בעת שאנו צופים בבגין „מתפקד כראש־ממשלת ישראל."

יוסף שריק, תל־אביב

גניבת האורניום

ישראל השיגה אורניום בדרך בלתי־חוקית ובלתי־מוסרית: על־ידי גניבה. יש להחזיר הגניבה -- ומייד!

מ. בן־חורין, סביון

● ● ●

בגלל מסמר

אנו טרודים כל כך בענייניו ובסיכוי הממושך באזורנו, עד שטחו עינינו מראות כי מסביב לנו מתחוללים תהליכים העלולים להיות משמעותיים ורבי־השפעה יותר על גורלנו מאשר עתיד המשא־ומתן עם מצריים. לאט לאט מחזירה ברית־המועצות לעצמה את דריסת־הרגל המועכת שלה באפריקה ובחצי־האי ערב. טבעת־החנק הקומוניסטית מסביב לישראל, שהתרופפה עם סילוק השפעת ברית־המועצות ממצריים, מתהדקת שוב — אם כי בטווח רחוק יותר, שאיננו לוחץ בינתיים על גרוגנו.

עימות עם ארצות־הברית בשעה כזאת, כפי שממשלת הליכוד מובילה אליו, רק מחליש את עמדותיה ועמדות בעלות־בריתה במרחב. ראייה רחבת־אופקים יותר היתה מובילה ודאי למסקנה כי בעת הזאת חייבת להיות זהות אינטרסים בין ישראל לארצות־הברית, מעבר לבעיות של הסיכסוך המזרח־תיכוני.

האם אנו מייחלים לכך שהסובייטים יעירו את הענק הסיני מרבצו בתמיכתם בפלישה הוייט־נאמית לקמבודיה? האם על עימות אפשרי בין שני הענקים הקומוניסטים אנו תולים את יהבנו?

ישראל איננה מרכז ההתרחשויות הגלובאליות. גורלה לא ייחרץ רק בניסוח זה או אחר של תשובות לשאלות שמציגה ארצות־הברית. אבל, לצערנו, אין לנו מדינאים בעלי השקפת־עולם רחבה וארגז־כלים עשיר. יש לנו פוליטיקאים הנאחזים בקטנות ועלולים לגרום לכך שבגלל מסמר קטן תאבד פרסה אם לא הסוס עצמו, שכולנו רכובים עליו.

אריק סנדר, ירושלים

● ● ●

כמו ברוסיה?

בעלי רכש נתינות בריטית וביקש לוותר על אזרחותו הישראלית. שר־הפנים, באמצעות אחד מפקידיו, הודיענו כי „בהתאם לשיקול דעתו קבע כמדיניות, שבדרך־כלל מעניקים או מבטלים האזרחות הישראלית ביחד לבני משפחה אורגאנית אחת". כלומר, הוא דורש שגם אני אוותר על אזרחותי הישראלית.

הודעתי לו שאני רואה את עצמי כאישיות חוקית ובעלת אזרחות ישראלית בזכות עצמי, ואיני רואה כל סיבה לוותר עליה למען נוחיותו האדמיניסטראטיווית, וכי החלטתו שרירותית ואינה שונה מזו של שילטונות ברית־המועצות לגבי אזרחיהם. מאז ה־30 בינואר לא התפנה מישרד־הפנים לענות על מיכתבי.

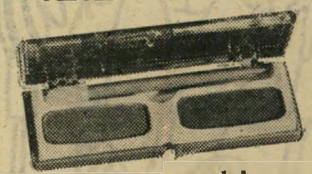
דרישת מישרד־הפנים עלולה להביא לאחד משלושת המצבים הבאים:

- שבעלי יוותר על בקשתו לשחרר אותו מאזרחות ישראלית.
- שאני אכנע ללחץ ה„מוסרי" של

(המשך בעמוד 10)

מכחבים

47 ל"מ בלבד

צמד הצללית (SHADOW DUO) שני גוונים, האחד מהם בוהק, מעניקים זוהר ויופי לעינייך.

מכסימום יופי מינימום מחיר

Outdoor Girl
אאוטדור גירל

כל מה שרצית לדעת על

וודי אלן

ולא היה את מי לשאול

או כיצד הגעתי אל הפשע?!

זוכה 3 פרסי אוסקר 78

הקומדיה המשגעת של וודי אלן

קח את הכסף וברח

"'Take The Money And Run'

עם: ז'נט מרגולין

2 הצגות כל ערב 9.30—7.15

בקולנוע „לימור" תל-אביב

קורסים לצלילה

03-36179
059-3667

ועד הפסטיבל הישראלי לקראת הפסטיבל העולמי ה־11 של נוער וסטודנטים -

הבאנה / קובה / 1978

פסטיבל צעירים לשלום, לשוויון זכויות ולאחוות עמים

ייערך בימי שישי־שבת, 7—8 ביולי 1978 בחניון יער מצר (ליד קיבוץ מצר)

- עצרת ותוכנית אמנותית
- תחרויות ובילוי ספורטיביים
- מיפגש סופרים יהודי־ערבי
- תערוכה אמנותית שתשלח לפסטיבל בקובה

ת"א, ת"ד 4275

ההתכנסות בחניון ביום שישי עד שעה 18.30

חלאות וכאב־חלב שגברו עד כה, חופכים לסיוט. אתה רוצה להשתחרר מכל הטרדות הקטנות וממש כמו אריה הנלחם ב־קורי עכביש, אינך מצליח לצאת מן הסבך. במיקרים כאלה אדם מפסיק פעילות, יושב בשקט, אוגר כוחות. זה אמור לגבי ענייני לב לא פחות מהעניינים האחרים.

* * *

לאחרונה חלה נסיגה בעסקיך, אבל לעומת זאת נחלת הצלחה לא־נורמלית במישור הרוחני. מנטי: הרומן אותו התחלת לנהל לפני זמן מה, יימשך, אבל אל תחשוב לעצמך שהוא רציני. אתה תחזור בסופו של דבר אל אשתך. השאלה היא אם היא תקבל אותך מחדש. וזאת כבר תהיה בעיה.

* * *

למרות העובדה שאסור לך לסמוך על אלה המציעים לך הצעות מפתות, השבוע יתחיל תהליך שיקום כלכלי, לאלה מכם שהיו שקועים בצרות כספיות רציניות. ביחוד טוב סוף השבוע ובמייוחד יום ו', יום ג' אינו מתאים לרומנטיקה: יש בו יותר מדי השפעות עוינות. תוכל להמר על מוצאי שבת, בשטח האהבה. עסוק בספורט.

אט־אט אתה יוצא מן הדיכדוך הבלתי־רגיל בו שקעת לאחרונה. עדיין לא יהיה זה שבוע טוב באמת: כדי שזה יבוא, עליך להכיר שורה שלמה של אנשים חדשים, ואינך עושה מספיק בכיוון זה. אבל בענייני־עבודה ובעניינים־בילוי אתה תתרגל למצב החדש, תקבע לך דפוסים נעימים יותר.

* * *

גם השבוע תוכל רק להסתדר אם תשמור על עצמך ותיקח את עצמך חזק־חזק בידיים. שתייה מופרזת עשוייה לקלקל לך עניין שאתה מתכנן מזה זמן רב, גם פגישה עם ידיד טוב וחשוב עשוייה להסתיים במריבה, מטעמים דומים, איש בעל־השפעה מוכן לעזור בתנאי שתדע להשיב לו בבוא הזמן.

* * *

רצוי לך לשוב ולהיצמד אל ידידיך הישנים המתגעגעים לחברתך. לידם תרגיש טוב יותר. עליך לשכוח את חילוקי־הדיעות שארעו ביניכם לאחרונה. ידידך יקנו לך ביטחון שחסר לך מאוד בימים טרופים אלה. הגיע הזמן שתפסיק לנדוד ממקום עבודה אחד לשני. חשוב ברצינות על ייצוב עתידך.

אל תחשוב שקל כל־כך להגיע לליבה. צריך להתאמץ בשביל לפצח אותה. מה עוד שהיא מבינה עד כמה אתה רב־צדדי והפכפך. על־כן תצטרך לחזר אחריה ובעיקר — להוכיח לה שוב כי אינך כה מסוכן ובלתי־יציב כפי שהיא חושבת. לך, בת מאזניים, בידקי היטב לפני שאת קונה.

* * *

זכית בהצלחה — ואתה עתיד לזכות בכמה נוספות. זכור כי הדמיון והמקוריות חיים לשמש נר לרגלין, הרבה יותר מן הזהירות והתיכנון הקפדני. עם זאת, דאג לא לריב לחינם עם ידידך ועם מכרין. רכישות ציוד, או דברים הקשורים לעבודתך, כדאיות מאוד השבוע. בת עקרב: העדיפי את הכהה על הבהיר, ובגדים בצבעים בהירים.

* * *

פגישה בלתי־צפוייה תהפוך אותך לפזרן. לטווח ארוך זה לרעתך. מצפים לך ימים קשים. חברה לעבודה החלה מגלה כלפיך סימני התעניינות — אל תפנה לה עורף. הקדש לה תשומת־לב, כי בסופו של דבר זה ישתלם לך. צפוייה לך עגמת נפש מאדם אשר חשבת אותו לחבר אמיתי.

* * *

השבוע יפה להשלמת עיסקות כספיות ולחתימת חוזים הנוגעים בנכסי דלא־ניידי. אם אתה מתכוון לעקור למקום מגורים חדש, עליך להגיע השבוע לכלל החלטה מחייבת. הישמר לבל יושבתו תוכניותיך המעשיות בגלל עניינים שבלב. גם אם הדבר יגרום לך למחץ נפשי. דבר־מה הקשור למיספר 7 יביא לך מזל באמצע השבוע. בת גדי — תחכי לנסיך על הסוס הלבן, הוא יבוא. לבשי בגדים בצבע אדום.

* * *

הצטברות יתר של עצבים עלולה לגרום לך להתפרץ ולהזיק לעצמך. גלולות ארגעה או מנוחה בבית־הבראה ישפיעו עליך לטובה. נטייתך הטיבעית, להמר על דברים חסרי סיכויים של ממש, עלולה להפילך השבוע בפח, פקח עיניך ותישמר. מחלה קלה עלולה לפקוד את ביתך. במישור הרומנטי מוסיף הכל להיות פורה, מוכר ומשעמם.

* * *

אל תצפה שכל בעיותיך תיפתרנה בבת־אחת. תן לאדם הקרוב המסייע לך, זמן מספיק כדי להצליח במשימתו. מצבך הכספי ישתפר, אך תאלץ לפקוח עין על שותפיך. אתה רואה את עצמך כנושא דגלה של האמת המוחלטת, ואינך מתחשב באמיתות של אחרים. נהג הבנה בזולתך. אותו ברנש הנוהג לקניטך בקביעות — התעלם ממנו לחלוטין. תגובה זו תביא לכך שגם התנהגותו תשתפר.

מכתבים

(המשך מעמוד 9)

מישרד־הפנים ואוותר על אזרחותי הישראלית.

● **שאני ובעלי נתגרש ואז כל אחד. כולל מישרד־הפנים, יוכל לעשות מה שהוא רוצה.**

כיצד מתיישבת דרישת מישרד־הפנים עם התביעה לשמירת זכויות־האדם המושמעת בפי ממשלת־ישראל השכם והערב, כאשר הדבר נוגע ליהודים אחרים, למשל?

רות שרטון, גלאזגו, סקוטלנד

● מיכתבה של הקוראת שרטון הועבר למישרד־הפנים, לקבלת תגובה. להלן תגובתה של יהודית היבנר, סגנית המנהל הכללי במישרד־הפנים:

„בבואנו לבדוק בקשה של אזרח ישראלי לוותר על אזרחותו הישראלית — בעוד שבני־ביתו האחרים רצונם להישאר אזרחי ישראל — מבררים אנו רקע הבקשה עם שני בני־הזוג כדי למנוע — עד כמה שהדבר ניתן — פיצול סטאטוס אשר בדרך־כלל גורם ברבות הימים הסתבכויות קשות לבני־משפחה בעלי סטאטוס שונה.

„לא אחת קורה שדווקא לאחר־מכן מתרעמים אלה על ביורוקרטיה קשה ומיותרת כאשר מתעורר הצורך לתת לאזרח ישראלי שירות שונה, על־פי החוק, מאשר לאזרח־חוץ, בן אותה המישפחה. עמדה זו מקובלת ברוב ארצות העולם.

„התכתבויותינו עם בעלה של הגברת רות שרטון היו בלתי־נעימות ביותר, כי על כל שאלה מצידנו שהיתה מכוונת לקדם את עניינו של המבקש, קיבלנו קיתון של רותחין, מעולם לא ביקשנו — כדיברי המתלוננת — שגב' שרטון עצמה תוותר על האזרחות הישראלית. ועל שאר הנקודות שהועלו על־ידה, אין כלל מה להשיב."

● ● ●

טעם של סנסציה

הנני קורא ותיק של עיתונכם מאז היווסדו. למעשה, מאז היה שמו תשע בערב, וממשיך לקוראו בגולה בקביעות. לפני כמה שבועות (העולם הזה 2110) **קראתי בעיתונכם, במדור „אנשים", אודות התנהגותה של הגברת ארלין סטרליץ בזמן ביקורה בתל־אביב. הנוסח שבו נכתב הקטע עליה היה מעליב, פוגע וניראה כאילו נכתב על־מנת להשמיצה אישית.**

אני ישראלי היושב בנורפולק, וירג'יניה, זה שנים רבות. מכיר אישית את יוסף („בדי") וארלין סטרליץ. מישפחת סטרליץ משמשת לכל הקהילה בנורפולק ובוירג'יניה כסמל של הקרבה, לא רק בספירת, אלא בזמן, עבודה ויחס אישי ללא הגבלה בכל הנוגע לישראל וליהדות. ארלין עצמה עובדת ללא־לאות למען ישראל. למדתי להעריך את תכונותיה והתנהגותה האישית הן בחיי מישפחתה והן בחברה — שהן למופת. אני מרגיש שהידיעה על אודותיה היתה ללא טעם טוב ובמטרה להציגה באור לא נכון. נוסף על כך, יש בזה טעם של סנסציה זולה.

ד"ר שלום וישניבסקי,
נורפולק, ארצות־הברית

● ● ●

מה קרה לבורג?

לעתים קורה שאינני מבין מסקנה זו או אחרת של אורי אבנרי, למשל ב„הנדון" (העולם הזה 2128) **„עיניים מהבהבות"** (**מאמר הכתוב בצורה מושלמת מבחינה עיתונאית. ממש יצירה!**) **כותב מר אבנרי על מפקד חיל־האוויר לשעבר, האלוף פלד, כך: „כמה אנשים יודעי־דבר שדיברתי עימם על ראיונו של פלד, חייכו ברחמנות, כמי שאומרים: עזוב, אנחנו מכירים אותו. חסר לו בורג בראש."**

האם לדעת אבנרי ייתכן שמפקד חיל־האוויר בישראל יכול להיבחר לתפקיד זה, תפקיד אחראי בלתי־רגיל לכל הדיעות, אם חסר לו בורג בראש?

האם עד כדאי כך המדינה הזאת משוגעת? ועד כדי כך מנהיגיה ומפקדיה מטורפים? קודם: מוטה גור! אח"כ רפול ה־רמטכ"ל! ועכשיו: בני פלד?

אגב, מדוע לא ציין העורך שמוטה גור ובני פלד קיבלו את תפקידיהם בתקופת „המערך" כשהם עוד היו בשילטון? וגם רפול הגיע עד כס הרמטכ"ל בתקופת שילטון „המערך".

ד. בר־חיים, ירושלים

● ● ●

שלום על גלגלים

בימי הצום האחרונים שלו, בטרם קיבל על עצמו — ובצדק — את תביעת העם כולו שיחדל לסכן את חייו, הפך אייבי נתן לסמל האמיתי של השלום: לא יונה צחורת־כנפיים אלא איש לבוש שחורים בכסא־גלגלים. השלום אינו זקוק לכנפיים. הוא זקוק לכסא־גלגלים. אולי כך לא יפרח רק בדמיוננו אלא יהיה קשור לקרקע. כך גם ניתן יהיה לדחוף אותו ולא להמתין שימריא מעצמו כמו אותו סמל משלה של השלום — היונה.

אריאלה שיטרית, עכו

שביתת־הרעב של אייבי נתן היא אות־קין על מצחה של החברה הישראלית. אייבי הצליח להמחיש לכולנו מה היה קורה אילו כולנו היינו נכונים כמוהו, להינתק מחיי היום־יום ולהיאבק למען השלום. מלחמתו של אדם בודד אחד היתה אבודה מראש. אבל אילו היו רבים כמוהו — היו פני המדינה נראים אחרת.

יוסף ארציאלי, תל־אביב

...אני מציע לפתוח במסע בינלאומי למען הענקת פרס־נובל לשלום לאייבי נתן.

רוני מדמד, רמת־גן

מבצע מיוחד לרוכשים עד 31 ביולי 1978

מהסס...
צבע או שחור-לבן?
רכוש היום טלוויזיה מץ שחור-לבן ותקבל את מלוא המחיר ששלמת כשתעבור למץ-צבע.

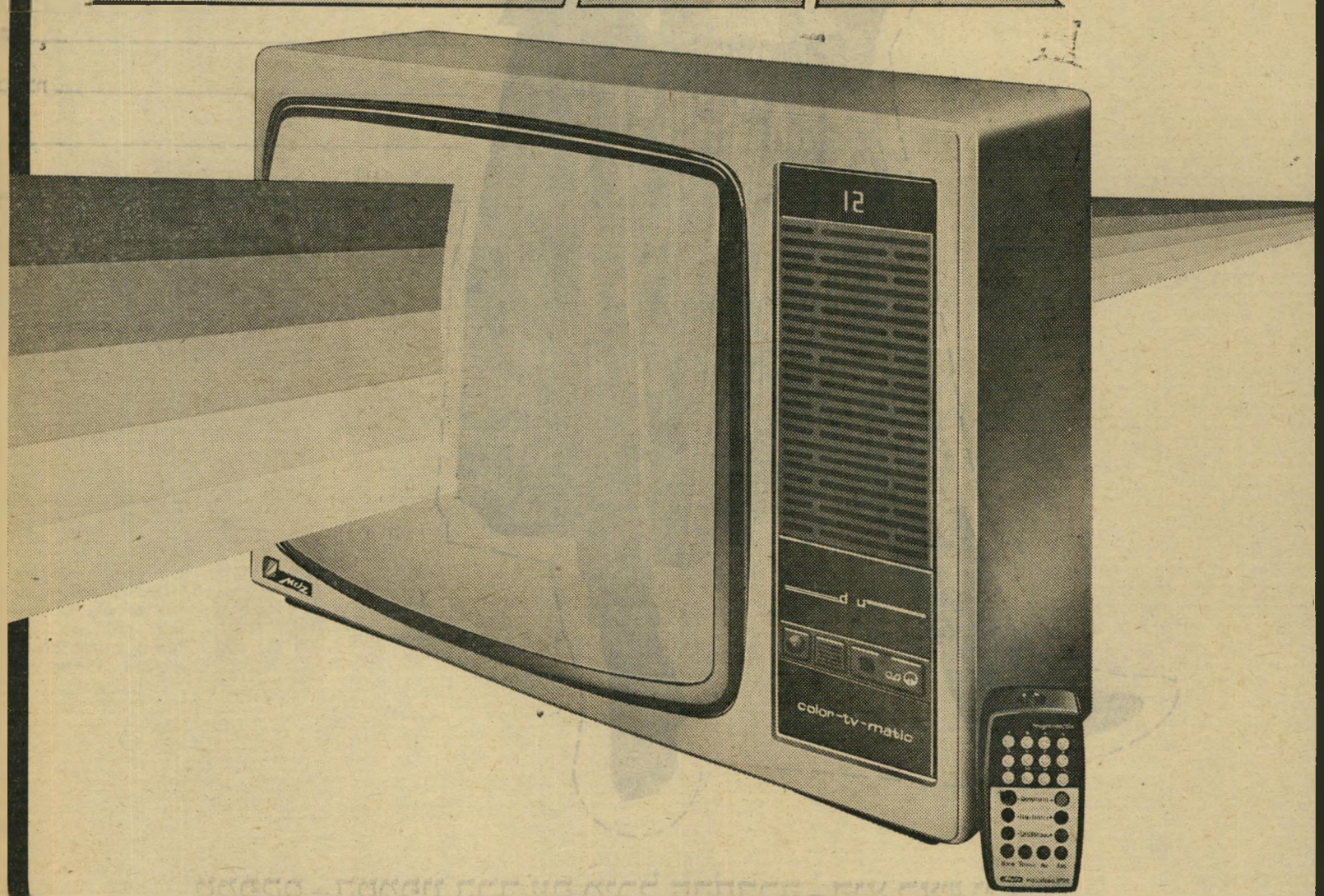
אתה מהסס באם לרכוש היום טלוויזיה צבעונית או שחור-לבן? למץ יש פתרון עבורך!
מץ מציעה לך לרכוש היום טלוויזיה שחור-לבן. כשתחליט לעבור למץ-צבע, מתחייבת חברת מץ להחליף לך את הטלוויזיה שחור-לבן שרכשת, במץ-צבע ולזכות אותך במלוא הסכום ששלמת עבור מכשיר טלוויזיה שחור-לבן. זאת לתקופה של שנתיים.
מץ הינה היחידה המציעה לך תנאים מצויינים אלה כי היא מעוניינת שתהנה ממץ-צבע המעולה שלה.

פרטים - אצל הסוכנים המורשים למוצרי מץ ברחבי הארץ ובבית מץ, רחוב מודיעין 19 רמת-גן - בני-ברק.

להוכחת זכאותו לתנאי המבצע, על הקונה בתקופת המבצע, להמציא עותק הקבלה על הקניה, לחב' מץ, רחוב מודיעין 19, בני-ברק

אמץ את

צבע

מץ-צבע. מימד חדש בטלוויזיה צבעונית.

את חושבת שזה "הראש"?

יש טמפונים בעלי ראש מעוגל, זאת כדי להקל על החדרתם, בהיותם נוקשים קמעה.
אכן, זהו צעד בכיוון הנכון, אך יש רק טמפון אחד שעשה את כל הדרך כדי לעזור לך.
זהו טמפון טמפקס.

וכדי להקל עליך הוא נתון במיכל החדרה, אשר תמיד מביא אותו אל המקום הנכון.
לידיעתך, הטמפונים של טמפקס מתרחבים גם לאורכם ולכן אינך חשה בהם כלל.
נסי והיווכחי בעצמך בהבדל.

לכבוד
אינווסט אימפקס בע"מ (יבואני טמפקס)
ת.ד. 6080 תל-אביב.
גא לשלוח לי חומר הסברה על השימוש בטמפוני טמפקס.

שם _____ גיל ____

כתובת _____

_____

HH

טמפקס – הטמפון הרך עם מיכל ההחדרה – הוא ראש וראשון.

תני לבינסון אילון

תשוקה אפלה

השבוע זה שוב תקף אותי, אחרי שבמשך זמן רב הייתי בטוח כי נפטרתי מהבעייה, והתשוקה ההיא תפסיק לרדוף אחרי.

מול חלון־הראווה של החנות לביגדי־גברים של הוכמן, ברחוב אלנבי, בא לי חשק בלתי־ניתן לריסון להיכנס פנימה ולהזמין לסאחבק חליפה מבד טוויד בהיר, בגיזרה ספורטיווית אלגנטית.

עמדתי שם, ברחוב, מביט בחליפות, ללא יכולת לזוז. היה שם גבר־פלסטיק אחד, שלבש את חליפת חלומותי הבהירה עם חולצת תכלת ועניבה אפורה.

— גם עניבה כזאת אני אזמין ! — אמרתי לעצמי, ונכנסתי לחנות.

יצאתי מייד. זכרתי כי זאת דרך שאין ממנה חזרה.

החלום הישן ההוא התחיל שוב לעלות. סאחבק, בחליפת טוויד בהירה עם חולצת תכלת ועניבה אפורה, פוסע ברחובות צירין, העיר השווייצית המקסימה לחופו של האגם. נכנס ל„יגואר" הלבן ונוסע למלון „אכסצלסיור". פוסע על השטיח האדום שבכניסה למלון ומגיע ללובי.

מתוך כורסת־עור טובענית מתרוממת קתרין דנב. היא פוסעת לקראתי בצעדים מהירים. עיניה כחולות כמו האגם. קתרין נתלית על צווארי, שפתיה ממלמלות :

— אני מתה עליך, סאחבק !

אני מזמין חדר זוגי על שם מיסטר אנד מיסיס אוכספורד. השמפניה מגיעה בדלי. קתי משגעת. בארבע לפנות בוקר זורחת השמש השווייצית הצהובה, קתרין מנמנמת לידי ואני רעב. מתלבש ויוצא החוצה. מת למנה בריאה של פלאפל. מחפש דוכן.

בפינת שיינקין צריך להיות אחד כזה. כן, הנה הוא.

ליד הדוכן, בג'ינס וטריקו, עומדת חבובה ומשתדלת שהצ'יפס לא יפול לה מהפיתה.

לא, היא לא הבחינה בי. אני נצמד לכניסה לחנות. אסון יקרה אם חבובה תראה אותי בחליפה. מישהו מושך בשרוול־הטוויד שלי.

גברת חילדסהיימר ! השכנה הייקית, מה היא רוצה ממני לכל הרוחות !

— ביטא שיין ! — אומרת גב' הילדסהיימר.

— דנקה שיין ! — אני עונה לה.

היא מנענעת בראשה והולכת. אני תופס לעצמי את הראש — ממתי סאחבק יודע גרמנית ? בלי להרגיש הפכתי ייקה פוץ !

אחרי פעמים מיספר, שבחן חזר אלי הסיוט הזה, הלכתי לשוחח עם הדוקטור. הוא הרגיע אותי ואמר כי בעייתי מוכרת, וכל ישראלי שני סובל ממנה.

— בחילה קלה מן הלוואנט — אמר הדוקטור — תשוקת בריחה לעולם אחר, לחוץ־לארץ. נחשבת כסימפטום ראשון של ירידה מהארץ.

— לא אני ! — סאחבק שח לו — סאחבק וישראל קשורים לעד !

— ככה תמיד מדברים בהתחלה — אמר הדוקטור — היו לי פציינטים שהתחילו עם חליפה, והיום הם נחגי־טכסי בניו־יורק !

בלילה שלאחר השיחה עם הדוקטור היה הקטע הקשה ביותר. אני זוכר את סאחבק עומד לפני הפלוגה. האם עשו אותי מ"ם־פ"א ?

לא. המ"ם־פ"א עמד לידי, עם הרס"פ. החבר'ה היו בחגור מלא על דובונים.

האם משהו בחגור שלי לא בסדר ?

החגור והנשק בסדר גמור. ואז תפסתי.

סאחבק לבש מתחת לחגור חליפת טוויד בהירה עם חולצת תכלת ועניבה אפורה.

הרס"פ פנה לפלוגה וקרא :

— הפלוגה תעבור לדום למיסדר הורדת הסאחבק ! פלוגה דום ! — ובלחישה, הוסיף בכיוון שלי — חתיכת גפילטע פיש פולני !

המ"ם־פ"א הצביע עלי ושאג :

— מרגע זה אתה חדל להיות סאחבק והופך לנפל בן־נמושה !

וכל הפלוגה פתחה בקריאות קצובות :

— יורם ! יוורם ! יוווורם !

התעוררתי מכוסה זיעה חמה. חמסין כבד עמד בבית. שמתי כיסא על שולחן, עליתי והורדתי מהמדף העליון את הדובון המאופסן לקיץ.

השחלתי ידיים בשרוולים המנופחים, סגרתי את הריץ'־רץ' עד למעלה, והלבשתי את הכובע על הראש.

ככה אף אחד לא יוכל לקרוא לי יורם פולני. סאחבק ממשיך להיות סאחבק הגיזעי האמיתי ועלה כיפאק.

החיים האמיתיים

נדמה כאילו רק אתמול עוד חידהדו צלילי המוסיקה הסטראופונית בביקתה. והיום — דממת־מוות ! מדברים בלחש. איש אינו מעז להרים את קולו, כפי שהורגלנו לדבר כשהיה עלינו להתגבר על המערכת הסטראופונית, בעלת מאה ועשרים חוואט, לפני שהתפוצצה.

בום איום, ובעיקבותיו רשף של אש אדומה ועשן סגול וקול־נפץ הביאו אל סופה, ביום החמישי שעבר, את אחת המערכות הסטראופוניות הטובות שהיו בארץ. בשבילי היא היתה הטובה ביותר.

היא היתה שלי.

במעבדה לתיקונים סטראופוניים אמר לי הטכנאי :

— המגבר שלך נפגע הכי קשה. הוא היה כל־כך רגיש ! גם אם התיקון יצליח, לא תוכל המערכת שלך לעולם לנגן סטריאו — אלא מונו בלבד.

הבוקר החזרתי אותה הביתה. היא נראית כמו קודם. ואז אתה שם תקליט ושני הרמקולים הענקיים רועדים כמו שני תאומים.

כיצד אוכל ליהנות מרעידתם, כאשר אני זוכר עדיין כיצד הרמקול הימני היה רועד זמר, והשמאלי היה רועד תיזמורת !

סגרתי את המערכת, מתוך כוונה לא להפעילה יותר.

ישבתי על הריצפה בדממה מוחלטת, בוהה בקירות שנראו לי פיתאום ערומים ללא צלילי המוסיקה. הייתי קרוב לייאוש נוראי, כאשר לפתע הבנתי מה קורה לי.

אני התאהבתי במכשיר !

הסטריאו הפך אצלי לבן־אדם. הסטריאו הביא להתרחקותי מן העולם האנושי. אט־אט, בלי להרגיש, איבדתי את הקשר עם בני־האדם וחוויותיהם — כאשר כל זה ממש בהישג ידי ! כל מה שעלי לעשות עכשיו, כדי לחדש את הקשר האנושי, הוא לצעוד שני מטר, ללחוץ על כפתור, ולהפעיל את הטלוויזיה !

דברי חנמים

אריק שרון מקשיב לנאום של מנחם בגין

מכתבים

הטרגדיה האמיתית

קראתי באחד העיתונים תיקון למידע שנמסר באחת הכתבות.

נאמר שם כי „אם השתמע מן הכתוב כאילו קיבוץ אורים פיטר ראשי משפחות ברוכות־ילדים מאופקים ושכר במקומם פועלים בני־מיעוטים מרצועת עזה, הרי זו טעות שנפלה בשל מידע לא־מדוייק ש־נמסר לכתב.״

יותר מכל — זוהי הטרגדיה האמיתית שלנו: כשילדינו הופכים „ברוכים״ ואילו „בני מיעוטים״ מאבדים למעשה זהות אנו־שית. ילדיהם אולי מקוללים? או שמא הם אינם זקוקים לפרנסה כילדי היהודים?

חזי שוסטר, גשור, רמת־הגולן

● ● ●

טלוויזיה

נדמה לי שהגיעה השעה להפנות שאלה להנהלת רשות־השידור: מדוע אין כמעט אף קריין אחד מעדות־המיזרח (אולי אחד בודד) ברדיו או באולפני הטלויזיה הישראלית? ממש קשה להאמין שכל המועמדים לקריינות, לפחות בשנים האחרונות, היו אך־ורק אשכנזים, או שמכלל המועמדים לא נמצא אפילו קריין אחד מתאים מעדות־המיזרח. פשוט לא מתקבל על הדעת.

לצערי יש לי הרגשה לא נעימה, שמצד האחראים נעשית סלקציה, אם בצורה מכוונת או תת־הכרתית. כך או כך, העוב־דות מדברות בעד עצמן דרך מקלטי הרדיו והטלויזיה בישראל. עד שמציאות בלתי סבירה זו לא תשתנה, אני מציע לכל אזרחי ישראל שאיכפת להם לקרוא לרדיו שלנו „קול האשכנזים״, ולטלויזיה — „טלוזוזו״!

ישי דרורי, גבעתיים

● ● ●

טבח בכחול

לאלה שעוד לא ראו את הסרט חייל בכחול, הנה דעתה של אמריקאית מבטן ומלידה: „אני אוהבת את פיטר (שטראוס) כמו ששיחק בחייל בכחול לצידה של קאנדיס ברגן. שם נדרש ממנו להוכיח את יכולתו כשחקן. לסרט ההוא היתה שליחות פוליטית. הוא בא להראות את הטבח הנורא שנעשה באינדיאנים, אחרי שאלפי מערבונים הראו את הטבח שעשו האינדיאנים במתיישבים החדשים.״

זו דעתה של אשת הכוכב בוורלי שט־ראוס, ובוודאי של כל אלה שראו את הסרט. מומלץ לנסוע לראותו בכל מקום שיוצג.

שלום דניאלי, חיפה

● ● ●

סיבסוד זה מי?

בשבועונכם (העולם הזה 2129), בדף „תשקיף״, מופיעה בהבלטה ידיעה תחת הכותרת „סיבסוד לתערוכת ישראל — זה אתה״. תוכן הידיעה מטעה את הקור־אים. על כן נבקשכם להעמיד את הדב־רים על דיוקם ולפרסם את העובדות ה־באות:

● טרם נפלה החלטה בדבר פתיחתה מחדש של התערוכה בעיר־הנוער, ואף לא שוריין כל תקציב לכך.

● אין שמץ של אמת בהודעתכם שווע־דת חגיגות השלושים משלמת סכומי עתק להנהלת „יריד המזרח״ כדי להוזיל את דמי־הכניסה.

מרכז הירידים בישראל (מיסודו של יריד המזרח) אינו מקבל סובסידיות מכל מקור ציבורי שהוא וגם לא מן הוועדה הנ״ל. גובה דמי הכניסה בסך —.15 ל״י למבוגר ו־10 ל״י לנוער וחיילים נקבעו על־ידי הנהלת החברה לפי שיקוליה היא בילבד. מרכז הירידים בישראל מכסה את הוצאות היריד הבין־לאומי „אדם ו־מעונו״ מהכנסות האירוע, ללא כל סיב־סוד. כרטיס לכניסה בסך —.15 ל״י מקנה לכל מבקר את הזכות לבקר גם בתע־רוכת „ישראל — זה אתה״ וליהנות ממנה.

א. אלמגור, מנהל כללי, תל־אביב

● המידע שבידיעה הנ״ל נמסר ע״י דוד אדמון, מנהל אירועי שנת השלושים.

Capitol

קפיטול

קפיטול-סיגריה עם אופי למעשן הרציני

עשירה, מלאה, מספקת.
מעשן הרציני המחפש את מלוא הטעם. עשויה מסוגי טבק
עולים ביותר שנבחרו בקפדנות לסיגריה זו.
קופסת אדום־זהב־כחול. 20 סיגריות —.8 ל״י בלבד.

Capitol

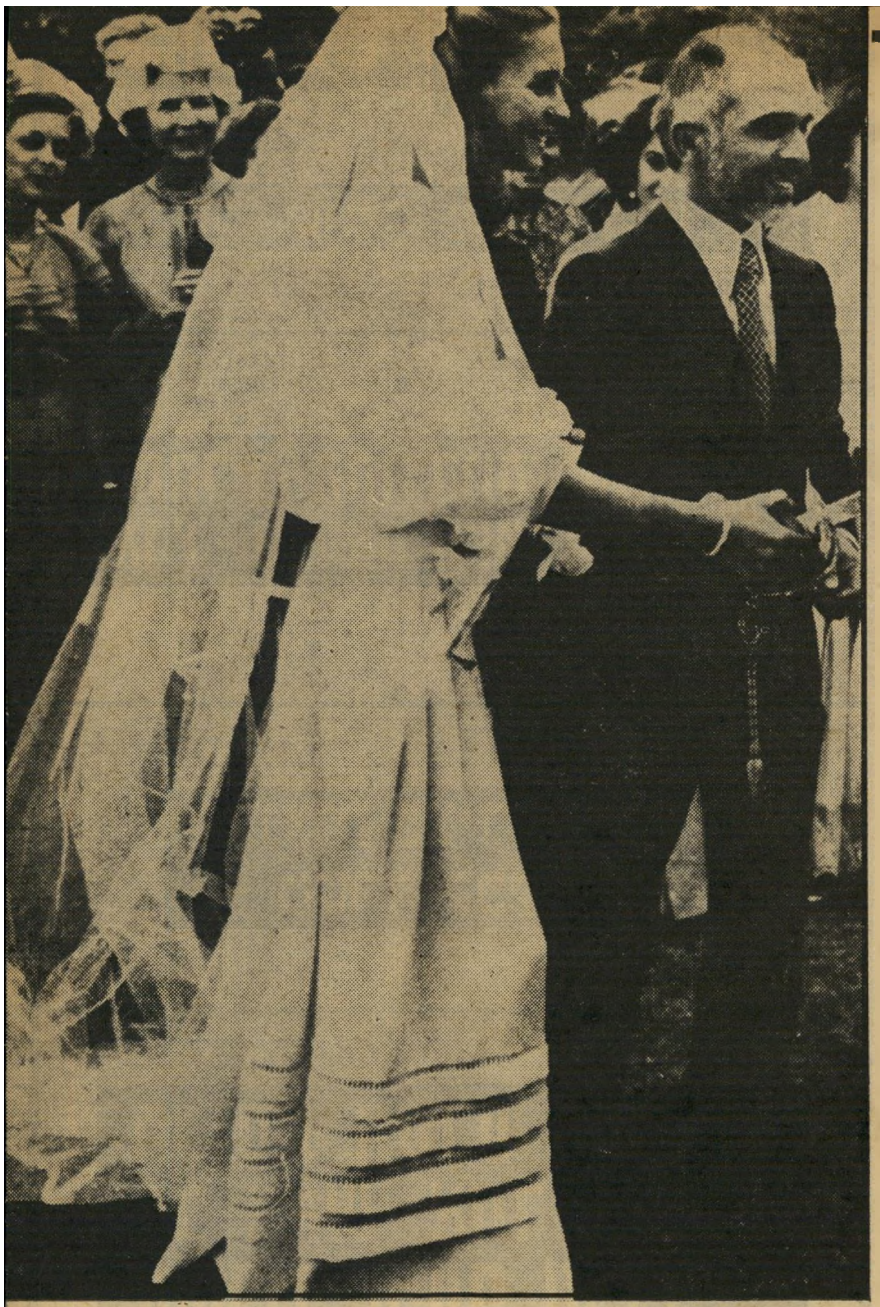
קפיטול-סיגריה עם אופי למעשן הרציני

בק מייצרת סיגריות איכות למעלה מ־40 שנה.

פרסום ד״ר יעקבסון

„ההתנשאות והבורות התמזגו בגישתה של ממשלות ישראל למלך חוסיין...״

סיפור עם זקן

האשה הרביעית

הזקן החדש מפאר את פניו של המלך חוסיין, בשעה שהוא עומד ליד כלתו, ליזה חלבי, בעת חתונתם שנערכה לפני שבועיים. ליזה, אשתו הרביעית, הנקראת עתה נור־אל־חוסיין, מחזיקה בחרב כדי לחתוך בה את עוגת־הכלולות. הזקן בא להזכיר את סבו, עבדאללה.

אין צירך לאהוב את חוסיין המלך, כדי לכבדו.

הוא עשה טעויות בחייו — כגון הצ־טרפותו למילחמת 1967. הוא ביצע מעשי־אכזריות — כגון שחיטת הפלסטינים בספ־טמבר השחור של 1970.

אולם יש להודות שיש למלך הזה אומץ־לב גופני בלתי־רגיל. צופי הטלוויזיה ב־ישראל רואים אותו כשהוא מסתובב ב־אופן חופשי בקרב ההמונים בארצו, אחרי ששימש, במשך שנים רבות, מטרת־קבע לתוכניות־התנקשות. ויש גם להודות שיש לו כישרון בלתי־רגיל להחזיק מעמד ב־תנאים של חוסר־תוחלת. מי היה מאמין, לפני עשרים שנה, כי בשנת 1978 יישב המלך עדיין על כסאו כבעל־ברית רצוי ל־נשיא סוריה ולנשיא מצריים גם יחד?

אין לזלזל באיש כזה. לא יהיה זה צודק. ובעיקר: לא יהיה זה נכון.

שיאים של כישלות

מוזר הדבר כי דווקא חסידיו המוש־בעים ביותר של חוסיין בצמרת יש־ראל מזלזלים בו עד להחריד.

באמצע שנות החמישים, חדרה לישר־אל האופנה לכנות את המלך הצעיר ב־כינויי־בוז כגון „חוסי״, „המלך הקטן״ ועוד. קומתו הנמוכה שימשה נושא לב־דיחות בלא־ספור.

אופנה זו גברה אחרי מילחמת ששת־הימים, והיא נמשכת עד עצם היום הזה.

איש לא שם לב לעובדה כי „חו־סי״ נשאר על כנו, בתום חצי יובל שנים לשילטונו, בעוד שרוב מזל־זיו הישראליים נעלמו מן הבמה.

לולא הזילזול הזה במלך ההאשמי, קשה היה להבין את מדיניותן של ממשלות־ישראל כלפיו. לא רק של ממשלות אש־כול, גולדה ורבין, אלא גם של ממשלת־בגין.

במהלך מילחמת־העצמאות השתדל בן־גוריון לשמור על כוחו של מלך עבר־הירדן. צה״ל לא ערך מיתקפה על הצבא הירדני (שנקרא אז „הלגיון הערבי״). גולדה מאיר ומשה דיין ניהלו עימו פלירט. בתום המילחמה מסר עבדאללה לבן־גוריון, בהסכם שביתת־הנשק, את כפרי המשולש הקטן, שלא נכבשו בידי צה״ל.

בן־גוריון לא היה כפוי־טובה. כעבור זמן קצר, במהלך „שיחות לוזאן״, הציעה משלחת פלסטינית בלתי־רשמית לנציג הישראלי הבכיר, אליהו ששון, הסכם יש־ראלי־פלסטיני. בן־גוריון דחה את ההצעה בתוקף, מתוך נאמנות למישטר ההאשמי, שסיפח את הגדה לעבר־הירדן.

שיתוף־הפעולה בין שני הזקנים — שועל־המדבר מחג׳אז ועסקן־המיפלגה מפולונסק — לא נשא את הפרי המקווה. היתה טעות בחשי־בונו של בן־גוריון. טעות שנבעה מזילזול.

בן־גוריון התייחס אל עבדאללה כאל סוכן בריטי. אולם עבדאללה לא היה משרתו של איש. הוא פעל לטובת עצמו ושושלתו. נדמה שהוא ניצל את הבריטים יותר מכפי שאלה ניצלו אותו. ולראייה: הבריטים הלכו, ועבדאללה נשאר. בעזרת הבריטים ובן־גוריון הגשים את חלומו של זאב ז׳בוטינסקי במהדורה האשמית: „שתי גדות לירדן — זו שלנו, זו גם כן.״

עבדאללה היה ערבי, נצר למישפחה ה־ערבית המייוחסת ביותר, מישפחת הנביא. האינטרסים של מישפחתו מושרשים עמוק בעולם הערבי. הוא לא היה יכול לחרוג בהרבה מן הקונסנזוס הערבי. לא עלה על דעתו לכרות שלום עם ישראל, כל עוד העולם הערבי לא השלים עימה. והעולם הערבי לא היה מוכן לכך, בשנים ההן, ביגלל סירובה המוחלט של ישראל להע־ניק לפליטים הפלסטיניים את הזכות לב־חור בין שיבה וקבלת פיצויים. גם אז, מיתקנים ירדנים אחרים בקירבת הגבול.

רק במאי 1967 נסתבר לממשלת ישראל כי חוסיין אינו בדיחה. אז כרת ברית צבאית עם גמאל עבד־אל־נאצר, ובמשך כמה ימים נוצרה בירושלים פאניקה של כיתור. ב־5 ביוני בבוקר עוד שיגר לוי אשכול לחוסיין הודעה משפילה, בנוסח של אזהרת מורה לתלמיד מפגר, והורה לו שלא להתערב במילחמה.

חוסיין התערב, וצבאו הוכה שוק על ירך. הגדה נפלה באופן בלתי־צפוי בידי ישראל. יחד עימה נפלה לחיק ישראל הבע־יה הפלסטינית, שהתעוררה לחיים חדשים.

היו אז שתי אפשרויות: להקים מייד מדינה פלסטינית בגדה וברצועה, תוך ברית עם ישראל (כפי שהצעתי במיכתב ללוי אשכול, ביום החמישי של המילחמה) או להחזיר את הגדה מייד לחוסיין, לפני שהפלסטינים ירימו ראש.

כמו תמיד כאשר ממשית ישר־אי עומדת מול הבריחה בין שתי אפשרויות הגיוניות, היא בחרה בי־אפשרות השלישית, המטופשת: שיא יעשות דבר.

החלה המהתלה, שכל כולה נבעה מן הבור התהומי לשליט הירדני.

למהתלה זו אפשר לקרוא בשם „תוכנית אלון״.

מלכודת עכברים

תוכנית אלון היא כיום מוצג אר־כיאולוגי.

כדאי להזכיר בקיצור את טיבה: על פיה היתה ישראל אמורה לספח לעצמה את כל ביקעת־הירדן, ירושלים המיזר־חית המורחבת, אזורי לטרון וקלקיליה, חלק מאיזור חברון (נוסף על סיפוח רמת־הגולן, רצועת־עזה, צפון סיני, שארם־אל־שייך ורצועת־החוף בינה ובין אילת.)

את האזורים המאוכלסים של שכם וחב־רון היתה ישראל אמורה להחזיר, על פי התוכנית, לירדן.

התוכנית כוללה דמתה למלכודת־עכברים. שכם וחברון היו מונחות בתוכה כשתי חתיכות־גבינה, וי־שראל יכלה לסגור בכך עת את המלכודת ליד יריחו.

את החבילה הזאת ניסו יגאל אלון עצמו, וגם אבא אבן, גולדה מאיר ואחרים למכור לחוסיין, בשורה ארוכה של שיחות סו־דיות, שנערכו בלונדון, לאורך גבול הערבה ובים־סוף. לתדהמתם כי רבה, דחה המלך את ההצעה הנדיבה בתוקף.

בעיני הישראלים, גבל סירוב זה בחוצ־פה. מיהו, המלך הזה, ביכלל? מה כוחו? אין לו דבר, מילבד נתח של מידבר ממיז־רח לירדן. כוחו הצבאי אפסי. הוא מבודד בעולם הערבי. בכל רגע הוא עלול להיר־צח. אז איך הוא מעז לדחות הצעה שנוע־דה לתת לו, ממש כבאקשיש, חלק מן הג־דה המערבית?

אני עוד זוכר את הזעם הקדוש שבו התנפלה גולדה מאיר בכנסת על תוכניתו של חוסיין להקמת פדרציה של שתי הג־דות, תחת שילטונו.

גולדה לא הספיקה אף לקרוא את נוסח דבריו של המלך. היא תקפה אותו בחימה שפוכה, כאילו היה יוצר סרור, כפוי־טובה וחצוף.

אולם החוצפה — אם היתה חוצפה — נתגלתה דווקא בגישתה של מ־שלת־ישראל. המלך התנהג, במהלך כל השנים, במידה רבה של תבונה, התאפקות וכבוד־עצמי.

כאשר בא אליו אבא אבן בפעם ה־ראשונה, אמר לו המלך: „אני יכול לה־יות המנהיג הערבי הראשון שייעשה שלום עם ישראל. אני יכול לוותר על שטחים לטובת ישראל. אבל אין אני יכול לעשות

היתה הבעייה הפלסטינית „לב הסיכסוך״.

בפופו של דבר נשאר בן־גוריון בבי שלום ובבי הגדה. החלום של השלום ההאשמי נמוג, כמו פאטה מורגאנה, כאשר נורה עבדאללה בשערי מיסגד אל־אקצה, לעיני נכ־דו חוסיין. עד הסוף לא הבינו ה־ישראלים את עבדאללה. נדמה להם שהוא „רימה״ אותם.

מאת
אורי אבנרי

בהשוואה למדיניות הישראלית כלפי ירדן, המגיעה מדי פעם ל־שיאים חדשים של כישלות, נראית המדיניות של ירדן כלפי ישראל כימעט הגיונית.

הפלירט עם עבדאללה

המדיניות ההאשמית של ישראל התחילה עוד בתקופת המלך עבדא־ללה, סבו של חוסיין. לסיפור הזה יש זק, ארוך־ארוך.

לבן־גוריון לא היתה מדיניות ערבית. הערבים עניינו אותו כקליפת־השום. יחסו לערבים היה, בערך, כיחסו של אדם אי־רופי לאפריקאים בימים הטובים: „כל הכושים אותו הדבר.״

אולם בן־גוריון היה נחוש בהחל־טתו לקיים ברית הדוקה עם מע־צמה מערבית אחת, לפחות. הוא בחר, תחילה, בבריטניה. הערבי־מס 1 של הבריטים היה עבדאללה. בן־גוריון התאים עצמו לעובדה זו.

רגע של פאניקה

הזילזול בעבדאללה היה כאין וכ־אפס לעומת הזילזול בנכדו, שבא במ־קומו.

היה קל מאוד לזלזל במלך החדש. הוא היה צעיר מאד, נמוך־קומה מאד, נער־שעשועים, בנו של חולה־רוח. הצמרת ה־ישראלית התבדחה על חשבונו והמתינה מדי יום לרציחתו. בינתיים, כדי להעביר את הזמן, ערך הרמטכ״ל משה דיין מדי פעם מיבצע־פירסומת לעצמו, בצורת „פעולת תגמול״ נגד תחנות־משיטרה ו־

סיפור עם זקן

(המשך מעמוד 15)

את שני הדברים גם יחד. עליכם לבחור."

אולם ממשלת ישראל לא יכלה לבחור. היא רצתה גם את השלום וגם חלק גדול מהשטחים. והיא היתה בטוחה שחוסיין ייאלץ לתת את השניים.

בגישה זו התמזגו יפה הכורות וההתנשאות, המציינות את כל ממשלות־ישראל ביחסן אל העולם הערבי.

ידידים ערביים סיפרו לי (ואיני ערב לנכונות הדברים) כי ערב פגישתו הרא־שונה של חוסיין עם חבר ממשלת־ישראל, אחרי מילחמת ששת־הימים, ביקש הסכ־מה לפגישה מפי גמאל עבד־אל־נאצר. ה־מנהיג המצרי אכן הסכים, אך הוסיף: „זכור־נא, אם תוותר על ירושלים, לא תסלח לך ההיסטוריה הערבית לעולם!"

חוסיין איבן־טלאל איבן־עבדי־אללה איבן־חוסיין הוא נצר מיש־פחת הנביא. דברים כאלה בוודאי עוררו הד עמוק מאד בליבו.

אך יש גם סיבות פרגמטיות מאד לאי־יכולתו של המלך לקבל את תוכנית־אלון והדומות לה, אף אילו רצה בכך.

כמחצית אוכלוסייתה של הגדה המיז־רחית היא ממוצא פלסטיני. פלסטינים שטחי־אדמה. ירדן, שלא תקפה את ישר־אל באותה מילחמה, לא השיגה דבר.

קיסינג'ר הציע לישראל לכרות מייד הסכם־ביניים גם עם ירדן, ולהחזיר לה שטח־אדמה סמלי בגדה, שבו תוכל להניף מחדש את הדגל בעל־הכוכב. יריחו, למשל. כך, אמר קיסינג'ר ליגאל אלון, ששהה אז בוושינגטון, תעלה מחדש קרנה של ירדן, תרד קרנו של אש"ף, ותיקבע ה־עובדה שירדן חוזרת אל הגדה.

אלון הבריק לרבין, ורבין החזיר לו מיברק: „לא נדע לבחירות ביני־לך יריחו!"

שהרי גולדה מאיר, בחוכמתה האגדתית, הבטיחה שאף שעל אחד של אדמת הגדה המערבית לא יוחזר, אלא אחרי עריכת בחירות חדשות בישראל. ואיזה פוליטי־קאי, הנמצא בשילטון, מוכן לסכן את כיסאו בבחירות חדשות?

ביגאל קבר רחב הזונה (כפי שאוהב להתבטא הפרופסור ישעיהו ליבוביץ) מת רעיון ההסכם עם ירדן.

מדינות־ערב התכנסו בעיר ריבאט, בירת מארוקו, והחליטו כי אש"ף הוא הנציג החוקי הבילעדי של העם הפלסטיני. נציגו של המלך חוסיין הצביע בעד ההחלטה.

מאז אותה ועידה, דרך כוכבו של אש"ף

חוסיין ואשתו — כמו באקשיש

אלה מקבלים איכשהו את מרות המלך — מרצון או מאונס — כל עוד הוא נאמן לקונסנזוס הערבי. אילו היה המלך מת־גלה כבוגד בעניין הפלסטיני, אילו היה מוותר על ירושלים ועל חלקים ניכרים מן הגדה, לא יכול היה להחזיק מעמד גם בשרידי ממלכתו.

יתר על כן: השושלת ההאשמית חשו־דה על כל העולם הערבי, מאז קשריה ה־הדוקים עם בריטניה הקולוניאלית. חוסיין עצמו חשוד על ערבים רבים כסוכן האימ־פריאליזם והציונות, כמשרתם של אוייבי הערבים. בימי ספטמבר השחור, התחזקו חשדות אלה שבעתיים.

משום כך אין המלך יכול לוותר על מאומה, מבלי שהדבר יצדיק חשדות אלה. מנהיג פלסטיני לאו־מי כמו יאסר ערפאת יכול לחר־שות לעצמו, בנסיבות מסויימות, להיות ותרן. חוסיין, כן המישפחה החג'אזית, אינו יכול להפקיר אף שעל אחד של אדמה פלסטינית.

אילו החזירה ממשלת־אשכול את כל הגדה לחוסיין, מייד למחרת מילחמת ששת־הימים, יתכן מאד כי הבעייה הפלס־טינית היתה נכנסת שוב למקרר לזמן רב. אך הממשלה לא עשתה זאת. היא גם לא הניחה לעסקנים בגדה המערבית להקים מנהיגות לאומית מקומית. בכך מסרה מי־שלת־ישראל את הבעייה הפלסטינית על מגש של כסף לידי אש"ף — אותו אש"ף שהיא ראתה בו שליח השטן עלי אדמות.

קבר רחב הזונה

א יזוזית יש כוח־התמדה רב. גולדה ירשה את אשכול, ורבין ירש את גולדה — והאיוולת נמשכה.

אחרי מילחמת יום־הכיפורים היתה ל־הנרי קיסינג'ר הברקה. מצריים וסוריה, שתי המדינות שתקפו את ישראל, כרתו עימה הסכמי־ביניים וקיבלו בחזרה מידיה בשמי הדיפלומטיה הבינלאומית. היו לו עליות וירידות, אך מעמדו התחזק בהת־מדה. בעולם הערבי אין עוד אדם סביר המאמין כי לפתע תפתח האדמה את פיה, ותבלע את אש"ף, כפי שבלעה את קורח. זמנם של הניסים עבר.

גם המלך לא זז מאז מנאמנותו המוצהרת להחלטות ריבאט. הוא מכיר באש"ף כבנציג החוקי של העם הפלסטיני. הוא תובע כי רצועת־עזה והגדה המערבית, וביכללה ירושלים המיזרחית, תימסרנה לידי העם הפלסטיני, שיחליט לאחר מכן על המישטר הרצוי לו. הוא כרת ברית עם סוריה, השלים איכשהו עם אש"ף, על אף השינאה ההדדית העזה. הוא לא הצטרף ליוזמת סאדאת, שפילגה את העולם הערבי.

האם ויתר המלך סופית על הגדה המע־רבית? יש להניח שלא. הוא מקווה, בוודאי, כי בבוא היום יעלה בידיו לשכנע את הפלסטינים להתקשר איכשהו עם ירדן ולקבל את ריבונות הכתר ההאשמי.

אך הוא לא יעשה זאת תוך עימות עם העולם הערבי, ולא תוך מילחמה עם העם הפלסטיני, שכניו מהווים עתה רוב גם בקרב נתיניו בגדה המיזרחית.

הוא יעשה זאת רק אם יקבל בחזרה את כל הגדה המערבית, לרבות ירושלים; אם העולם הערבי יתמוך בכך; אם העם הפלסטיני יקבל אותו.

בהעדר תנאים אלה, מוטב לו לישראל מלך של ממלכה קטנה יותר, אך גם יציבה יותר, בהיותו מנהיג ערבי מוכר, מכובד, מקובל ואפילו — פחות או יותר — בטוח.

דג מסריח ומלקות

ה יה מחפך. יש ממשלה חדשה. אך האיוולת נמשכת, וגם משה דיין.

בשעתו היה לדיין רעיון: להציע למלך „חלוקה פונקציונלית". כלומר: שהגדה

מעריב, יום ה', 29.6

הדולר „שובר" מחסום ה־18 ל"י;

עד 120 ל"י.

ידיעות אחרונות, יום ג', 27.6

„תהליך ההזדקנות בארץ - לקראת סיומו"

למסיימים — תעודות פטירה.

ידיעות אחרונות, יום ב', 19.6

שגריר ישראל בפפואה הגיש כתב האמנתו

המושל קיבל את פניו. את שאר האכרים קיבלו חברי הממשלה.

מעריב, יום ה', 29.6

פרוצות בצידי הכביש - מטרד לכלי־רכב

לנהגים — בהחלט לא!

ידיעות אחרונות, יום ד', 28.6

הכנסת תקבע היום: רב ראשי אחד - פעם אשכנזי ופעם ספרדי

פיצול האישיות.

הארץ, יום ו', 30.6

מוכר אבטיחים נרצח ברמלה

עד הסכין.

מעריב, יום ו', 16.6

בשוודיה הומצא תרסיס העדיף מאמצעי מניעה

זכנג וגמרנו!

מעריב, יום ג', 27.6

„אני מפגר בשכלי"-הצהיר בעל בית־דפוס הנאשם בהעלמת 850 אלף לירות

„אחרת זה היו מציחים לתפוס אותי".

ידיעות אחרונות, יום ג', 27.6

שרות מילואים לנשים נשואות - עד גיל 38

פטור משירות לחוזרות בתשובה.

כולה תישאר בידי ישראל, שתתנחל בה כרצונה, אך שתושביה הערביים יישארו "אזרחים ידניים.

היתה זאת התחכמות הראוייה־לציון. פירוש ההצעה: ישראל תחנה מכל היתרונות של הסיפוח, אך לא תסבול מחסרונותיו.

היא לא תצטרך להעניק אזרחות ישראלית ל־1.3 מיליון פלסטינים, המתרבים במהירות, וגם לא להחזיקם במצב של עבדות, נוסח רודזיה. כל הצרות יבואו על ראשו של המלך הירדני.

חוסיין דחה את ההתחכמות בבוז. אילו הסכים לה, היה דומה למשרת בבדיחה המפורסמת, שגם אכל את הדג המסריח, גם קיבל מלקות וגם שילם קנס. כלומר: גם היה נראה כסוכן ציוני בעיני כל הערבים, גם לא היה מקבל חזרה אף שעל אחד מאדמת הגדה, וגם היה מסתבך במילחמה מתמדת בעם הפלסטיני.

עכשיו בא משה דיין, ובחוצפה המונומנטלית האופיינית לו הוא מחדש את ההצעה בצורה משופצת וגרועה עוד יותר.

אחרי שמנחם בגין הבהיר עד מעבר לכל ספק כי לעולם לא יסכים לריבונות „זרה" ב„יהודה, בשומרון ובחבל־עזה", וכי לעולם לא יחזיר אף שעל אחד מהן, בא משה דיין ומציע למלך חוסיין „להשתתף במשא־ומתן".

איזה משא־ומתן? זה שייפתח, בתום חמש שנות פעולת ה„אוטונומיה המינהלית", על „טיב היחסים" בין הצדדים.

כלומר: המלך חוסיין נדרש, על־פי הצעה נדיבה זו, לתת את הגושפנקה שלו להקמת משטר ה„אוטונומיה" שישאיר את הגדה כולה בידי צה"ל, גוש־אמונים, משטרת־ישראל והשב"כ, תוך ביצוע התנחלות מאסיבית וקיום „מינהל עצמי" של שרידי היישוב הפלסטיני. ואחרי חמש שנים ישתתף המלך במשא־ומתן, שבו ידובר על „טיב היחסים" בין ישראל, ירדן, מצריים והשטח שהפך בינתיים ישראלי לכל דבר.

מטורף? מטורף!

שום דבר ונאום

מי שמדבר בימים אלה בעמאן עם המלך ומקורביו על הצעה זו, נתקל בחיוך מריר.

החיוך בא נוכח הרעיון שהמלך יתייחס להצעה ברצינות.

המרירות באה נוכח העלבון הכרוך למלך, הטמון בעצם ההצעה.

בשעה זו, מצבו של המלך איתן יותר מכפי שהיה אי־פעם. אחרי חצי־יובל שנים, בא כימעט אל המנוחה. נשיא מצריים מחזר אחריו. סעודיה תומכת בו. סוריה רואה בו בעל־ברית רצוי. אפילו אש"ף מכיר בצורך להסתדר עימו, ולוקח בחשבון את הצורך ביחסים מיוחדים בין המדינה הפלסטינית, לכשתקום, וירדן. הוא מתמרן בין שני הגושים הגדולים בעולם הערבי. הכבוד האבוד חזר אליו.

עכשיו בא דיין ומציע לו להקריב את כל זה, להשניא את עצמו על כל העולם הערבי, לקומם נגדו את הרוב הפלסטיני שבממלכתו, לוותר על סיוע המדינות הערביות, לסכן את חייו ואת שושלתו.

וכל זה תמורת מה? תמורת שום דבר, בתוספת נאום נרגש של מנחם בגין.

מי יאמוד את ממדי ההתנשאות, הבורות, הטיפשות וקהות־החושים, המקופלות בהצעה שכזו?

קורטוב של כבוד

אני תומך ב„הפיתרון הירדני". אני מאמין כי „הפיתרון הפלסטיני" תואם, בטווח הארוך, את האינטרסים האמיתיים של ישראל לאין שיעור יותר.

איני מאמין כי הפיטפוטים על „פשרה טריטוריאלית" עם ירדן, נוסח פרס, רציניים הרבה יותר מאשר הקישקושים על „אוטונומיה מינהלית", נוסח בגין.

אני מאמין כי בסופו של דבר יהיה ה„טרוריסט" יאסר עראפאת שכן ובעל־ברית טוב יותר מאשר הוד מלכותו, ג'לאלת אל־חוסיין.

אך אני מציע לכל מדינאי ישראלי, תהיה השקפתם כאשר תהיה, להתייחס אל מנחיגי ערב, וביכלל גם חוסיין, ביחס של כבוד.

מי יודע, אולי יחס של כבוד יביא עימו, בסופו של דבר, גם קורטוב של תבונה.

אל תתנו להזדמנות לחמוק מידיכם

בואו ל־5 ימי כף בכפר הנופש אשקלון

„קל" שרותי נופש
„רון" נסיעות וטיולים,
מזמינים אותך להנות מכל
תענוגות כפר הנופש אשקלון

במחיר 400 ל"י ליום ליחיד.

בכפר הנופש אשקלון אוירה בינלאומית, מוסיקה וריקודים יומם ולילה, אוכל צרפתי משובח, יין חופשי, בידור ומשחקי חברה, חוף ים משגע, בריכת שחיה מקסימה — וכל היפים והיפות מישראל ומצרפת.

"קל" "רון" מזמינים אותך לכל זה בחודש יולי.

הזמנת מקומות כפר הנופש 051/24195־6

קל שרותי נופש

חיפה — נורדאו 33
תל־אביב — פתוח מ־9.00 עד 7.00 ברציפות
גורדון 28, טל' 222042 (24 שעות ביממה)
אבן־גבירול 140 טל' 450359
אלנבי 97 טל' 287663
רמת־גן — ביאליק 56, טל' 731773
ירושלים — המלך ג'ורג' 23, טל' 228258
ראשל"צ — "גל־גפן"
רוטשילד 37 טל' 941526
רמלה, הרצל 72, טל' 965294

רון נסיעות וטיולים

רח' הירקון 107 ת"א־טל. 227182 224120 (03)

ניתן להשיג

PENTHOUSE

June 1978

★ The Pet of the Year Play-Off
★ Human Cloning: Exclusive Interview
★ Test Yourself: Do Women Like You?
★ Getting Rich Quick

הפצה בלעדית
סטימצקי

קרא עכשיו

ספרות אמנות ביקורת

את המיבחר המרכזי של השירה העברית בדור־המדינה

שיר אחד עכשיו
קרא עכשיו
ספרות עכשיו

למכירה בחנויות־הספרים המרכזיות.

בהזמנות אפשר לפנות לבית עלים, רח' קרל נטר 3, טל. 286360, ת"א, או להוצאת „עכשיו", ת.ד. 3421, ת"א.

קבלת מודעות לכל העיתונים במחירי המערכת

פירסום אידיאל
אבן גבירול 110 תל־אביב
(פינת אנטוקולסקי)
טלפון 227117, 227118
חניה חופשית

שוב ניתן להשיג

אקסודוס

לאון יוריס

מוציא לאור ומפיץ

סטימצקי

מיהו פאלקונטי הרודף אחרי בוגין -

ולמה ביקר מונדייל ליד הכותל המערבי?

■ בדיחת השבוע: מדוע השחקן **פיטר שטראוס**, הוא הסנאטור רודי ג'ורדאש מה־סידרה הטלוויזיונית עני ועשיר, הוא זה שישחק את דמותו של ראש־הממשלה **מנחם בגין**? משום שהוא התרגל כבר, מה־סידרה שלו, שכל הזמן רודף אחריו אדם עם רטייה שחורה (פאלקונטי).

■ בעיריית ירושלים יש הטוענים כי סגן־נשיא ארצות־הברית, **וולטר מונדייל**, חזר בו מכוונתו שלא לבקר במיזרח־ירושלים והסכים לבקר בכותל המערבי בלחצה של אשתו. **ג'ואן מונדייל** היא אד־ריכלית במיקצועה, השולחת מדי פעם את ידה בציור, והיא טענה שלא תוכל שלא לבקר בכותל, כי ברצונה להבין את הצד האמנותי שלו ושל המיב־נים שמסביבו.

■ מונדייל עצמו, שצפה בשידור־הטלוויזיה שתיאר את בואו, נפגע מכך שבתו, **אלי־נור מונדייל**, לא היתה די יפה בטלוויזיה. מאותו רגע, בכל מקום שבו הוא מופיע ומציג אותה, הוא אומר: „נכון שהיא נראית בחיים הרבה יותר טוב מאשר בטלוויזיה?"

■ בעת ארוחת־ערב שנע־ערכה בכנסת לכבוד שר־החוץ הגרמני **דיטריך גנשר**, נשאל האורח שאלות רציניות על בעיות מדיניות ועל יחסי יש־ראל וגרמניה המערבית. כש־הגיע תורו של ח"כ **דויד גלאם** מהמפד"ל לשאול את גנשר, הקדים ואמר: „יש לי שאלה רצינית ביותר." במקום השתררה דממה, והכל חששו כי הוא עומד להעלות שאלה ביחס לעברה הנאצי של גר־מניה. אולם שאלתו של גלאס היתה: „כיצד אתה מסביר את הפסד נבחרת הכדורגל של ארצך בגביע העולמי שנערך בארגנטינה?" לאחר אנחת־רווחה, ענה לו גנשר.

■ אגב, אשתו של שר־החוץ, **רחל דיין**, ליוותה את רעיית שר־החוץ הגרמני **ברבי־רה** וערכה לה סיור ביפו. רחל דיין הציעה לקחת את ברברה גנשר במכונית הפרטית שלה, אולם אנשי מישרד־החוץ טענו כי זה „לא יפה," והעמידו לרשות השתיים מכונית־שרד מפוארת. דיין סירבה בכל תוקף לנסוע במכונית־השרד, והש־תיים ניראו נוסעות בשיירה: הגברת גנשר במכונית הגדולה השחורה, ורחל דיין נוסעת אחריה במכוניתה הפרטית.

■ הסופר האמריקאי **רי־ברט סנט־ג'ון**, מי שכתב את הביוגראפיות של **דויד בן־גוריון**, **גמאל עבד אל־נאצר** ואחרים, כתב גם את הביוגראפיה של **אבא אבן**. באחרונה סיפר סנט־ג'ון לידי־דים ישראלים שפגשו בו ב־ארצות־הברית, על קטע בביוג־ראפיה של אבן שאותו לא כתב, „משום שלא רציתי לפגוע באבן." לדיברי סנט־ג'ון, „כש־רוצה אבא אבן לנוח ולהירגע מן המתח, הוא משתרע על ספה או כורסה, ומניח תקליט על הפטיפון. התקליט שהוא מניח כדי להירגע הוא תקליט נאומי אבא אבן.'"

■ **משה דיין** הופיע ב־שבוע שעבר בכנסת כמו בימים הטובים שלו, לפני שהחל מנסה להתלבש כראוי: בחולצה לבנה רחבה מעל למכנסי חאקי. ח"כ הליברלים, ראש עיריית רחובות **שמואל רכטמן**, שראה אותו, אמר לו: „משה, מה זה? מדי־קרב?" דיין העיף ברכטמן מבט מזלזל והמשיך ללכת, מבלי שיטרח להשיב לו.

■ כשנודע לכתב דבר **דניאל** („דני") **בלוך** כי הלי־כוד עורך את העצרת המרכזית שלו, למלאות שנה למהפך, בגן השושנים בירושלים, הגיב: „בגין יכול היה לומר שם: ‚מעולם לא הבטחתי לך גן של שושנים'."

■ כאשר הסתיימה בשבוע שעבר הישיבה המפורסמת של סיעת־הליכוד בכנסת, שבה דנו במשבר **עזר וייצמן**, שוחח מצליף־הקואליציה ח"כ **פסח גרופר** עם עיתונאים. פנה אליו בתרעומת ח"כ **גוס־טב בדיאן** ואמר לו: „מה אתה מדליף?" השיב לו גרופר: „אני עושה את זה בגלוי. חוץ מזה, לך בין כה וכה אין אף פעם מה לומר, אז מה אתה מתערב?"

■ בדיון המדיני שנערך בשבוע שעבר בכנסת, כיבדה ח"כ **שולמית אלוני** את סגן־שר־הביטחון, **מרדכי** („מוט־קה") **ציפורי**, בגומי־לעיסה. מייד אחר־כך הביא לה אחד מהסדרנים במליאה פתק: „אל תתני לציפורי עוד פעם מסטיק. הוא לא מסוגל גם לאכול מסטיק וגם ללכת בעת־ובעונה־אחת." הפסוק הזה הצחיק ב־שעתו את ארצות־הברית, כא־שר נאמר על הנשיא־לשעבר **ג'ראלד פורד**.

■ מזכיר סיעת שלי בכנסת, **חיים ברעם**, אחיו של ח"כ **עזיז ברעם** ובנו של מי שהיה שר בממשלה הקודמת, **משה ברעם**, הכין עבור ח"כ **אריה** („לובה") **אליאב** את חומר־הרקע לנאום שלו בדיון המדי־ני, בכך שהעתיק את הערך „סכיזופרניה" ממילון, כדי שלי־אליאב יהיה קל יותר לתאר את מצבה של הממשלה. כאשר דיבר אליאב מעל בימת הכנסת על הסכיזופרניה, קרא לו מי־שהו קריאת־ביניים: „זו לא סכיזופרניה, אלא פאראנויה!" שר־הבריאות, **אליעזר שום־טק**, שהיה שקוע אותה שעה בנימנום קל, התעורר לפתע למישמע המילים הרפואיות, וקרא: „מה, דנים על המישרד שלי?"

■ הברקת־השבוע שייכת למנחה **יעקוב** („יענקלה") **אגמון**: „הצרה האמיתית של המדינה הזו היא שהיא מדינה זמנית, אבל מתייחסים אליה כאילו היא מדינה קבועה."

■ כשנשאל ח"כ ד"ש **דויד** („דודיק") **גוזומב** מה קרה בד"ש אחרי הבחירות במיפלגה זו, השיב: „אני לא יודע מה, אבל זה יקרה מהר מאד."

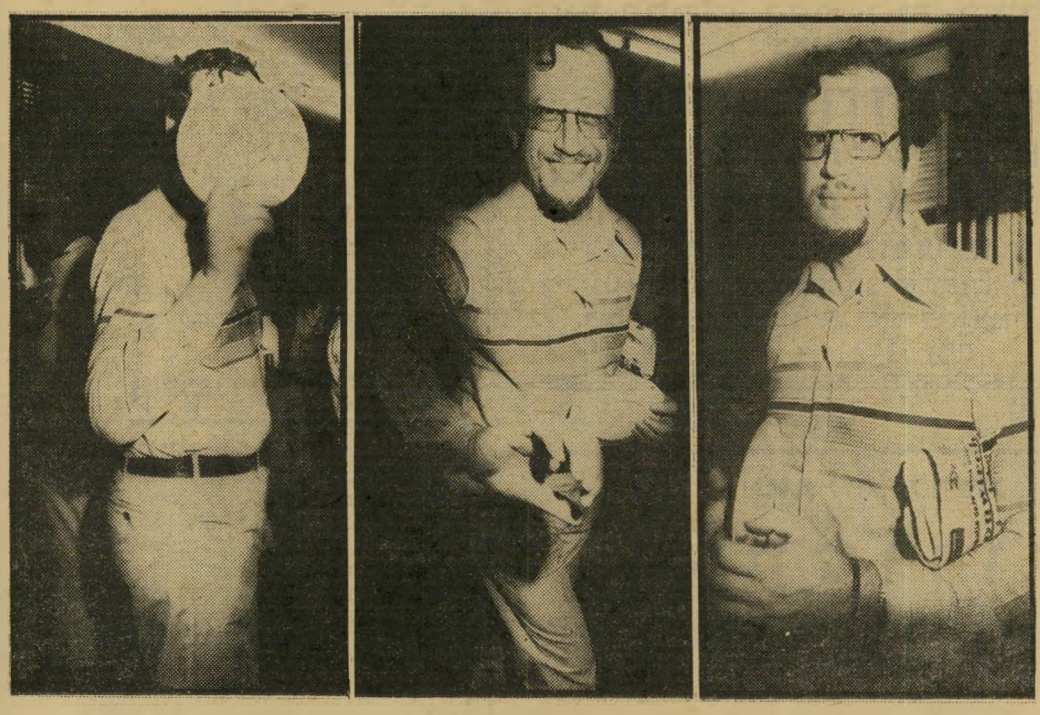
■ כשיצא ח"כ **הלל זיידל** ממסיבת ברית־המילה, שערך ח"כ **שמואל פראטר־שרון** לפני שבוע בסביון, הוא לא יכול היה שלא לערוך השוואה בין שתי המסיבות: המסיבה לכבוד הסרט השואה ומסיבת ברית־המילה, שאת שתיהן ערך פלאטו בווילה שלו ואמר: „זה נקרא משואה לתקומה."

■ מזכירת ד"ש בכנסת, והמועמדת הבאה לכנסת מטעם

שרון בן רפאל

היא נכדתו בת הארבע של מועמד המערך לראשות עיריית תל־אביב, אשר („ארתור") בן־נתן. שרון היא בת בתו של בן־נתן מירי ובעלה, בן העדה העיראקית. בן־נתן לוקח אותה איתו למרבית הופעותיו, בעיקר אלה שבפרברים, כדי להוכיח כי הוא בעד מיזוג עדות.

אלי סונדרפן

העיתונאי ההולנדי היושב בישראל, אשר התפרסם עקב נסיעותיו התכופות לקאהיר עוד לפני שהעיתונאים הישראליים הורשו לבקר בעיר זו, נתפס בשבוע שעבר במסיבה כשהוא עומד למלא צלחת במאכלים. בתמונה מימין נראה אלי כשהוא אוחז עיתון בידו האחת וצלחת ריקה בידו השניה. בתמונה השניה כבר הבחין כי מצלמים אותו ושלח יד לעבר המצלמה, ואילו בתמונה השלישית הוא מכסה את פניו מפני המצלמה בצלחת הריקה.

אנשים

מיפלגה זו, אם יתפטר אחד מחבריה, אלוף־משנה (מיל.) **סטרה זוי,** ענדה בשבוע שעבר מחרוזת על צווארה, מבלי לרכוס אותה. לכל מי שהעיר לה שהמחרוזת בלתי־רכוסה, אמרה לוי: „זה בכוונה, כדי שיסתכלו לי על החזה." אגב, לוי היא גרושה, ופונה בשבועות האחרונים לכל מכריה כמה מעובדי לשכת ראש־הממשלה החליטו באחרונה למתוח את נאור. הם הכינו מסמך, אשר נכתב כאילו על ידי ראש־הממשלה, מנחם בגין, לאחד מוותיקי האצ"ל, אשר פנה אליו כביכול בעניין נאור. מרוח תשובתו של בגין לאותו ותיק אצ"ל דימיוני, אפשר היה להבין כאילו הלה התלונן על נאור ועל הופעותיו

ורד הרדי בתה של הזמרת המפורסמת בשעתה כוכבה הררי, התפלאה כאשר קיבלו אותה בתשואות סוערות בהגיעה למסיבה בשבוע שעבר. רק מאוחר יותר התברר לה כי התשואות היו טעות. הקהל במסיבה המתין לדוגמנית־כוכבת הכושית המבקרת עתה בארץ, בוורלי ג'ונסון וורד, שהיא ממוצא תימני ובעלת עור שחום, ודומה דימיון מפתיע לדוגמנית השחומה, נחשבה בטעות לבוורלי והתקבלה על ידי הקהל בקריאות הידד.

משה דיין בתמונה שהגיעה רק בימים אלה מפינלנד, כפי שפורסמה בעיתון פיני נפוץ. דיין (ראשון מימין) נראה בתמונה נדירה ביותר יחד עם רעייתו רחל (שלישית מימין), ומלווים פיניים בעת טיול ביער מושלג. דיין, העטוף במעיל שלג ונועל מגפיים גבוהות, מרכיב מישקפי־שלג מעל רטייה השחורה המפורסמת שלו. גם לאשתו משקפי השלג הצהובים, אלא שהם על מצחה.

תב מפוברק, כי אם יגיעו מים עד נפש, הוא יאלץ להפטר מ־נאור. המכתב הסתיים בברכות אישיות לאותו ותיק אצ"ל ו־לבני משפחתו, כך שהוא נראה אותנטי. עובדי הלשכה שמו לב כי נאור קרא במהופך את ה־מכתב, אולם עד כה שומר נאור בבטנו את הפגיעה ולא

כלכל אל־על, **אברהם אייזנ־ברג,** למכור לה את התמונה בהנחה ובתנאי תשלום נוחים. אייזנברג הסכים, מבלי שזיהה כלל את אהרונה. כשנשאל אחר כך מדוע הסכים לתנאים כה נוחים מבלי שידע מי האשה שלה הוא מוכר את התמונה, הוא אומר: „היא נראתה כל־כך מסכנה, אז ריחמתי עליה."

■ לאותה פתיחה הגיעו גם שר־החקלאות **אריק שרון** ו־אשתו **לילי,** בשתי מכוניות נפרדות. אצל בני הזוג שרון זו תופעה נדירה משום שבדרך כלל אוהב אריק לוותר על שרותי הנהג הממשלתי שלו ו־נוסע במכונית אשתו, כשלילי יושבת ליד ההגה.

■ לחבר הכנסת מן ה־מפד"ל, **אברהם** („אברמל") **מלמד,** איש קיבוץ רמת־יוחנן, יש בבית מלאי עצום של שמי־כות פוך גדולות שאותן הוא נו־הג להעניק לכל זוג המתחתן ו־מזמין אותו לחתונה. מלמד רכש את השמיכות בהנחה ני־כרת ממפעל שאליו הוא קשור

ולדבריו: „זו המתנה הטובה ביותר לזוגות צעירים. צריך שיהיה להם חם לא רק בלב. גם במיטה."

■ איך להפסיד מתנות זאת הראתה בשבוע שעבר אשתו של שגריר ארה"ב בישראל, **סאלי רואים.** סאלי ובעלה השגריר ערכו בגן הווילה שלהם בהר־צליה פיתוח מסיבה במלאות 25 שנים לנישואיהם. אולם הב שילבו חגיגה זו במסיבה לכבוד 25 שנים לייסוד מח"א בישר־ראל. כל הנאספים נמנעו מ להביא מתנות לזוג החוגג ו תרמו במקום זאת ביד נדיבה למח"א, על פי בקשת אשת השגריר.

■ אגב, כששואלים א לואיס, היכן בדיוק הוא מתגו־רר, הוא מסביר: בהרצלי פיתוח יש רק בית אחד שיש בו תחנת דלק. לפי זה תכיר את הבית." ואמנם, בביתו ש השגריר יש משאבת דלק לשי־מוש בלעדי למכונית הקאדילק שלו.

ברברה סאופר נספחת־התרבות של שגרירות או־טריה בישראל, הבחינה — במס בה שנערכה בשבוע שעבר בשני בעלי־זקנים: החמשיראי־סס ריקאי יזידיה („דידי") מנוסי והצלם ועורך התמונות של הג'רוסי פוסט, דויד רובינגר. ברברה החליטה כי השניים דומים זה ל ודרשה מצלם שהיה במקום לצלם את שניהם, כשהיא עומז מאחוריהם, כדי להוכיח כי התיזה שלה על הדימיון ביניהם נכו

טלי ביינר מלכת המים 1977, עברה את מיבחן־הנהיגה. את הרשיון העניק לה אמנון רחביה, מנהל המרכז־ללימודי־נהיגה, שנתן לה את השעורים כפרס, בעת בחירתה.

באמצעי התיקשורת. בגין ענה לן כי הוא מודע לבעייה אולם סולח לנאור ולמחדלים שלו, מעיקר בגלל זכויות המשפחה של נאור. אמו של נאור היא מי שהיתה חברת־כנסת מטעם חרות משך שנים רבות, וידידה אישית קרובה של בגין, **אס־תר רזיאל־נאור.** ראש־הממ־שלה הוסיף כביכול באותו מכ־

פנה אל איש בעניין זה, גם לא אל ראש־הממשלה.

■ מפיקת הטלוויזיה **אה־רונה דיין,** אשתו של **אסי דיין,** בנו של שר־החוץ, נר־אתה במוצאי־השבת האחרונה בפתיחת תערוכה בגלריה 13 וחצי ביפו. אהרונה בקשה לק־נות את אחת התמונות שהוצגו בתערוכה ובקשה מבעל הגלריה,

מערכות הסטראו של שרפ מיועדות למי שאינו מסתפק במועט

יש בהן פשוט יותר...
יש בהן כל מה שאתה מבקש במערכת סטריאופונית מתקדמת:
טכנולוגית קול מתקדמת, עיצוב אלגנטי, קלות ונוחות בתיפעול, וביצועי סטריאו יוצאים מן הכלל ובנוסף לכל אלה, חידושים ושכלולים אותם לא תמצא במערכות אחרות.

קח למשל את ה - APSS
(AUTOMATIC PROGRAME SEARCH SYSTEM)
הגלאי האוטומטי הבלעדי לשרפ.

עם ה - APSS
שוב אין צורך בחיפושים
מיגעים על גבי הקסטה שבטייפ.
בעזרת הגלאי האוטומטי תוכל למצוא בקלות
את הקטע המוסיקלי האהוב עליך ולבצע
באופן אוטומטי את הפעולות הבאות:

1) לדלג אל הקטע המוסיקלי הבא ולעצור לפניו.
2) לדלג אל הקטע הבא ולנגנו.
3) לחזור אל תחילת הקטע ולעצור לפניו.
4) לחזור אל תחילת הקטע המוסיקלי ולנגנו.

APSS הגלאי האוטומטי הבלעדי למערכות שרפ.

SG-400E

מערכת Hi-Fi משולבת המתאימה לתקן הסטריאופוני הגבוה DIN 45500
* מגבר/מקלט סטריאופוני בהספק 25×2 וואט R.M.S, בעל היענות תדרים רחבה ביותר. * 5 תחנות FM קבועות, המועברות במגע קל, באמצעות סנסור אלקטרוני. ומתקן להגברת תחנות FM ומוכות עוצמה.
* טייפ-דק דולבי, בעל מנגנון הטענה עילי מונה סיפרתי ומנגנון העברה אוטומטי לקסטות CrO_2
* מערכת אוטומטית לבקורת עצמת ההקלטה (ALC). * פטיפון חצי-אוטומטי משוכלל, בהנעת רצועה, המצוייד בראש מגנטי, מיתקן אנטי-סקייטינג ומגביה זרוע הידראולי.

SG-450E

מערכת Hi-Fi משולבת המתאימה לתקן הסטראופוני הגבוה DIN 45500
נתוניה דומים לנתוני ה - SG-400E
בנוסף לכל אלה, מיתקן ה - APSS המצוייד בנורת ביקורת דו כיוונית.

כל אחת מן המערכות המשולבות של שרפ היא יצירה מושלמת בפני עצמה.
תשומת לב מירבית הוקדשה לכל פרט כדי שאתה תוכל להפיק הנאה מירבית מן היצירות האהובות עליך אלה הן יצירות ענק. ענק ששמו הולך לפניו.

SG 220X

מערכת משולבת הכוללת: מגבר/מקלט סטריאופוני בן 3 גלים. * טייפ-דק בעל מנגנון הטענה קדמי הידראולי ומכוון לוח סגולי. * פטיפון חצי-אוטומטי משוכלל, בעל ראש מגנטי המופעל על-ידי מנוע אינדוקטיבי בן 4 קטבים.
* בנוסף לכל אלה,

SG-320X

מערכת משולבת הכוללת:
* מגבר/מקלט סטריאופוני בן 4 גלים. * טייפ-דק בעל מנגנון הטענה עילי, מונה סיפרתי ומנגנון העברה אוטומטי לקסטות CrO_2. * פטיפון חצי אוטומטי משוכלל, המצוייד בזרוע המתואמת באיזון סטאטי. ובנוסף לכל אלה, מיתקן ה - APSS המצוייד בנורת ביקורת דו כיוונית.

APSS

ענק האלקטרוניקה מזמין אתכם
ליריד אדם ומעונו וליפן
בואו לביתן שרפ (ביתן 64 ביריד)
• תצוגת ענק של מוצרי שרפ.
• שידורי צבע מן הגביע העולמי
• מכירה מיוחדת לעולים (DUTY FREE)
• בין המבקרים בביתן יוגרל פרס:
כרטיס טיסה ליפן

את מוצרי האיכות של שרפ תמצא בשק"ם, במשביר המרכזי, בכל בו שלום, במשביר לצרכן, בש א ל. ובחנויות סובחרות למכשירי חשמל.

המכירה גם לעולים חדשים. (DUTY FREE)

SHARP

SHARP

שרפ. ענק האלקטרוניקה מיפן

היבואן: אסמגו בע"מ ירושלים טלפון: 02-533817

הפצה: סלון טוקיו, אלנבי 53 ת"א, טל. 03-283770. הפצה בירושלים: אור יבוא והפצה, דרך בית לחם 60, טל. 02-719447

אתה והלירה

לירה ישראלית אחת תשכ"ז

האם תפורק „נאות־אביב"?

בספטמבר יחל בית המשפט המחוזי בתל־אביב בדיון בבקשת **אהרון רובינ־שטיין** לפרק את חברת „נאות אביב". החברה הנפיקה הון מניות נפרע של 7 מיליון לירות, מזה באמצעות הבורסה 4.6 מיליון מניות. קבוצת רובינשטיין מחזיקה ב־24% מהון המניות, ואילו קבוצת המייסדים השולטת בחברה מחזיקה ב־28% מהון החברה, אך מניותיה

קבזן ריבינשטיין
תביעה לפירוק

מקנות לה שליטה בהצבעה. הבקשה ל־פירוק מנומקת, בבית־המשפט, בהרקת החברה מנכסיה על־ידי המייסדים, המ־עבירים את הונה ורכושה לחברה אחרת בשם „קרת" שבה זכאים המייסדים ל־מחצית הרווחים, בעוד שב„נאות־אביב" הם זכאים ל־28% מהרווחים בלבד.

מייסדי „נאות אביב" ו„קרת" הם **אהרון רייט וליאונרד שיין**, שנפ־טרו, ועתה השליטה בידי יורשיהם. הם היו ראשי הקק"ל באנגליה, וקיבלו מ־מינהל־מקרקעי־ישראל שיטחי־קרקע רבים כמעט בחינם תמורת ציונותם, וכך החלו את פעולת „נאות אביב" ו„קרת". „קרת" משמשת הקבלן של „נאות אביב" בשי־טת קוסט־פלוס, ועד עתה לא נערכה למעשה כל ביקורת של „נאות אביב" על החשבונות שהגישה „קרת". למעשה, משנת 1964 ועד לפני שנתיים לא חיל־קה „נאות אביב" כל דיווידנד וכספיה הוזרמו בצורות שונות ל„קרת", שחילקה כל השנים מניות הטבה ודיווידנד ומש־כורות ביד רחבה למייסדים.

„נאות אביב" מחזיקה עתה שטח של 41 דונם בקריית־אונו, שעליו בונים 175 יחידות שערכן 50 מיליון לירות, וכן היא בעלת 75% מפרוייקט „נאות אביב" ב־אבן־גבירול פינת שאול המלך, על מיג־רש בן 8.6 דונם שעליו מוקמים בניין בן 60 דירות ומרכז מיסחרי ששוויו 50 מיל־יון לירות. לחברה מיגרשים גם בתכנית „ל".

„קרת" בונה עבור „נאות אביב" בהי־קף של 80 מיליון לירות, ללא כל בי־קורת או פיקוח. באחרונה מינתה „נאות אביב" מפקח ששימש שנים רבות מנהל ב„קרת", שאותה עליו לבדוק עתה.

בבקשה לבית־המישפט טוען רובינ־שטיין, כי 25% מזכויות הפרוייקט בתל־אביב נמסרו ל„קרת" אחרי שהיו קודם בידי חברת „פלמין", השייכת למייסדי „נאות אביב". בנוסף מקבלת „קרת" מח־צית מעודפי התקבולים השנתיים בפרו־ייקט קריית־אונו, בעוד במיסמכי החב־רה שהוגשו לבעלי המניות ולבורסה הוצ־הר, כי תקבל מחצית מרווח הפרוייקט.

עיסקה זו, לדעת רובינשטיין, כה בל־תי־כדאית ל„נאות אביב", עד שיש בה כדי לעורר יותר מחשד לכך שמנהלי ה־חברה אינם פועלים בתום לב ולמען האינטרסים של החברה.

רובינשטיין מביא, כדוגמה, רכישות קרקע על־ידי חברה־בת של „נאות אביב" במחיר מופרז ביותר. חלקה 306 בשטח „ל" נמכרה על־ידי בעליה לחברה אחרת בסכום של 62 לירות המטר, וזמן קצר לאחר־מכן קנתה אותה החברה של „נאות אביב" במחיר של 120 לירות ה־מטר. כך גם לגבי עיסקה נוספת באיזור.

אם יתן בית־המישפט הוראת פירוק, צפוייה עלייה בשערי המניות, שכן „נאות אביב" מחזיקה נוסף על רכושה גם באיג־רות־חוב צמודות שערכן כיום 35 מיליון לירות.

הבנק הבינלאומי פיצה לקוח על טעויותיו

אחרי התכתבות של כמעט שנה והת־ערבות בנק־ישראל, הסכים הבנק־הבינ־לאומי־הראשון לפצות לקוח ותיק, **מר־דכי עופרי** מחיפה, על פעולות שנעשו לדעתו, שלא כדין בתיק ניירות־הערך שלו.

עופרי התלונן לפני בנק־ישראל ולפני הבנק־הבינלאומי־הראשון, כי פקיד ניי־רות־הערך של הבנק יעץ לו לקנות תעו־דות של קרן פי"א, מבלי שאמר כי על הרכישה והמכירה ישלם עמלה של 5% ביחד, וכן כי יעבור חודש ימים מהוראת המכירה ועד לזיכוי חשבונו בתמורה.

כתוצאה מכך הורה למכור תעודות פי"א ולקנות מניות של בנק־לאומי, ב־הנחה שיש בחשבונו כיסוי מתמורת המכירה. למרבה המזל שכח הבנק לק־נות לו את המניות ביום ההוראה, 14.11.77, וקנה לו אותן רק ב־17 באותו חודש, מה־גם שב־14 בנובמבר לא היה מיסחר במניות בל"ל. עופרי טען כי כיוון שלא היה מיסחר ביום שבו הורה לר־כוש, מתבטלת הוראת המכירה אוטומ־טית ולכן, רכישת המניות עבורו אינה חוקית.

מתשובות בנק־ישראל והבנק הבינ־לאומי מסתבר, ראשית לכל, כי הנוהג שתוקפה של הוראת־קנייה הניתנת ללא הגבלת מועד יהיה עד סוף החודש הגר־גוריאני, אינו נוגד את תקנון הבורסה.

הבנק הסכים, מצידו, להחזיר לעופרי את הפרשי המחירים של רכישת מניות בל"ל, כך שכאילו נרכשו עבורו ביום מתן ההוראה, וכן החזיר לו חלק מן הריבית שבה חוייב חשבונו על הפיגור בהעברת כספי פידיון תעודות פי"א.

בסיום מכתבו ביקש הבנק מעופרי ש־יסגור את חשבונו בבנק...

מוגרבי רכש חלקו של מסיס ב„ישראפילם"

שלמה מוגרבי, שהיה בעל שליש בחברת־ההפקות „ישראפילם" יחד עם **צבי שפילמן** ו**אלכס מסיס** (לכל אחד שליש), רכש את חלקו של מסיס. מסיס הקים חברת־הפקות בשם „יש־ראם", שנרשמה בניו־יורק ובתל־אביב. „ישראם" ו„ישראפילם" יתנו יחדיו שי־רותים לסידרת טלוויזיה אמריקאית ש־תופק בישראל עם המפיק האמריקאי **דויד דורטורט**. הסידרה תיקרא „עב־דל הצונן ולוט הלוהט", ותעסוק בשני סוכני אף־בי־איי המוצבים בשתי חקונ־סוליות האמריקאיות בירושלים, במערב ובמיזרח העיר. דורטורט הוא המפיק של סידרת הטלוויזיה „בונאנזה."

מסיס עוסק עתה גם בהפקת סרט על **אלברט איינשטיין**, שיצולם בברלין בתקציב של 2 מיליון דולר, בסידרת טל־וויזיה על נשים במערב הפרוע ובסרט עם **מוחמד עלי** בתפקיד הראשי, ש־יצולם בקניה.

„ישראם" תייצג בניו־יורק את „ישרא־פילם", שמייסדיה היו מסיס ושפילמן.

קירקסנות כפולה

שורה של תביעות מישפטיות הוגשה בעיקבות ביקורו בישראל של הקירקס האיטלקי „מדראנו". כל התביעות הן בין שותפי וממני הקירקס, החושדים זה בזה בהונאה ובמעשים לא־נאים אחרים. ביסוד התביעות מצוי החשד כי בעצם התכוונו חלק מיוזמי הרעיון שהקירקס יישא הפסדים, שכן ככל שיפסיד יותר יגדל חלקם ברווח. במה אמורים הדב־רים? נניח — ואין שום כוונה לטעון כי אכן כך היה במיקרה זה — שיזם הקיר־קס מבטיח לעצמו 10% מן ההכנסות. הוא מוכר את חלקו זה בהכנסות לכמה גורמים שונים, כל אחד לחוד. אם אין רווחים, איש אינו תובע ממנו את חלקו בהכנסות. אולם אם יש רווחים, יבוא אליו כל מי שקנה ממנו — אותם ה־10%, וידרוש אותם... כאשר העסק מפ־סיד, כולם מפסידים — פרט ליזם שמכר אותו חלק ברווחים לכמה אנשים.

אבל כאמור, במיקרה של הקירקס ה־איטלקי לא היה דבר כזה. האמרגן **אהרון ברמן** יזם את הבאת הקירקס לישראל, והמימון התחלק כך: 25% ברמן, 25% **אלי אפרתי**, 50% בעל מישרד־הנסיעות לשעבר **אבישי הראל**. ההוצאה הריאלית עד למכירת הכרטי־סים היתה תשלום מיקדמה של 30 אלף דולר לקירקס, ותשלום הובלתם לארץ. ההובלה נעשתה על־ידי מישרד „מונדוס טורס" באמצעות שובר־נסיעה, כך שה־הוצאה היחידה היתה המיקדמה של 30 אלף הדולר. הקירקס נועד להציג במ־שך 120 יום ולהכניס, לפי התחזית 13 מיליון לירות, מזה 6 מיליון במכירה מוקדמת של כרטיסים.

ההוצאות היו, לפי התחזית, 7.5 מיל־יון לירות, והרווח הצפוי: 5 מיליון לי־רות על השקעה ריאלית של 30 אלף דולר.

התחזית היתה כה טובה, עד שברמן מכר את מחצית חלקו לבעל מישרד־הכרטיסים החיפאי **לובה ברגר**. כאשר הגיע הקירקס, התברר כי הראל מ„מונ־דוס טורס" זייף את הערבויות לתשלום ההובלה, והסתבך בבית־המישפט. חלקו נרכש על־ידי ברמן ואפרתי, ואילו ברמן מכר חלק נוסף לברגר מחיפה, שהחזיק עתה ב־20% וחלק נוסף מכר ל**אלכס ברנע** ולשותפים.

בסופו של דבר, בגלל הסתבכותו של הראל ומיקום לא נכון של הקירקס לחו־דש ימים בחולון וחדרה, נגרם הפסד ממשי של 1.5 מיליון לירות מביקורו של הקירקס. האיטלקים הגישו תביעה נגד היזמים בסך 80 אלף דולר, ואלה הגישו תביעה נגדית על סך 3 מיליון לירות. קבוצת אפרתי תובעת מברגר מחיפה 140 אלף לירות, בנימוק שלא העביר את כל התמורה ממכירות הכרטיסים.

מס על הבורסה

הסערה שפרצה סביב פירסום מכתבו של הממונה על הכנסות המדינה, על־ידי העיתונאי **צבי קסלר**, חושפת שוב את העובדה ששר־האוצר מסרב לקיים את החוק המחייב לגבות מס־הכנסה על רווחים מעיסקי ניירות־ערך מבודדים ש־עיסוקם בכך. יש כיום אלפי אזרחים שעיקר הכנסתם מעיסקי ניירות־ערך. הם אינם משלמים כל מס־הכנסה כיום, כי־וון ששר־האוצר החליט שיש לו זכות ש־לא לקיים את החוק.

גם הפירוש שנותן האוצר לחוק אומר, כי רק מי שעוסק בניירות־ערך באקראי לא ישלם מס־הכנסה. אולם באופן מע־שי הורה שר־האוצר לפקידי השומה לג־בות מס־הכנסה רק מחברות העוסקות בניירות־ערך ולא מבודדים. זוהי הוראה שאין הדעת סובלת, שכן מחר יכול לבוא סוחר במיגרשים ולדרוש אותו דבר גם לגביו, וכן כל מי שקונה ומוכר דברים כעיסוק עיקרי.

הוראת האוצר כי משקיע בבורסה ש־זהו עיסוקו העיקרי לא ישלם מס־הכנ־סה, נוגדת את החוק ומרוקנת את מער־כת המיסוי כולה מתוכנה.

„אמישר" יצאה משותפות ב„חיש־יש"

חברת „אמישר" השקיעה בשעתו 600 אלף לירות בחברת „חיש־יש", שהוציאה לאור מדריך־טלפון מסווג, ואחרי זמן־מה יצאה משותפותה וקיבלה את הש־קעתה בחזרה. **דויד סופר**, מבעלי „אמישר", מסר כי החברה החליטה על יציאה מן השותפות כיוון ששותפיה לא פעלו בדרכים המקובלות עליה.

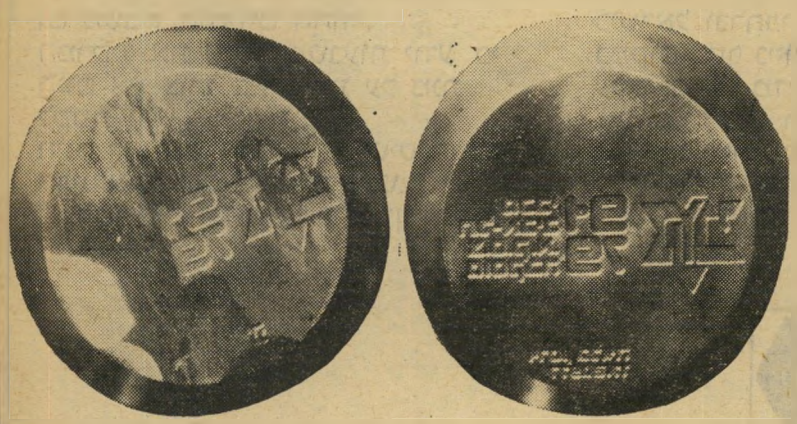
למה נסע מנכ"ל החברה?

תושבי הרובע היהודי בירושלים שלחו תלונה למבקר־המדינה ולמישטרה, על נסיעתו של מנכ"ל „החברה לשיקום ופי־תוח הרובע היהודי", **שניאור פלג**, ל־אירופה. לפי התלונה אישרה לו הנהלת החברה מענק של 50 אלף לירות לנסיעה ללימוד בעיות של רטיבות בבתים יש־נים. פלג נסע לחקור את הבעיה עם רעייתו. בעיקבותיו יצא לאירופה, להי־פגש עימו, **יצחק לרר**, שותף בחברת „ד. לוית" ירושלים, חברת־הפיקוח על הבנייה ברובע.

התלונה טוענת כי לפלג אין השכלה טכנית או ידע הנדסי, ומשום כך האמת־לה של לימוד בעיות הרטיבות היא רק מסווה לבילוי חופשה בת חודש באירו־פה בתשלום. לרר אמור, לפי התלונה, להדריכו בתחום רטיבות הבתים כדי להצדיק את הנסיעה.

השמד מבלט מדליית מכבי ת"א - צסק"א מוסקבה

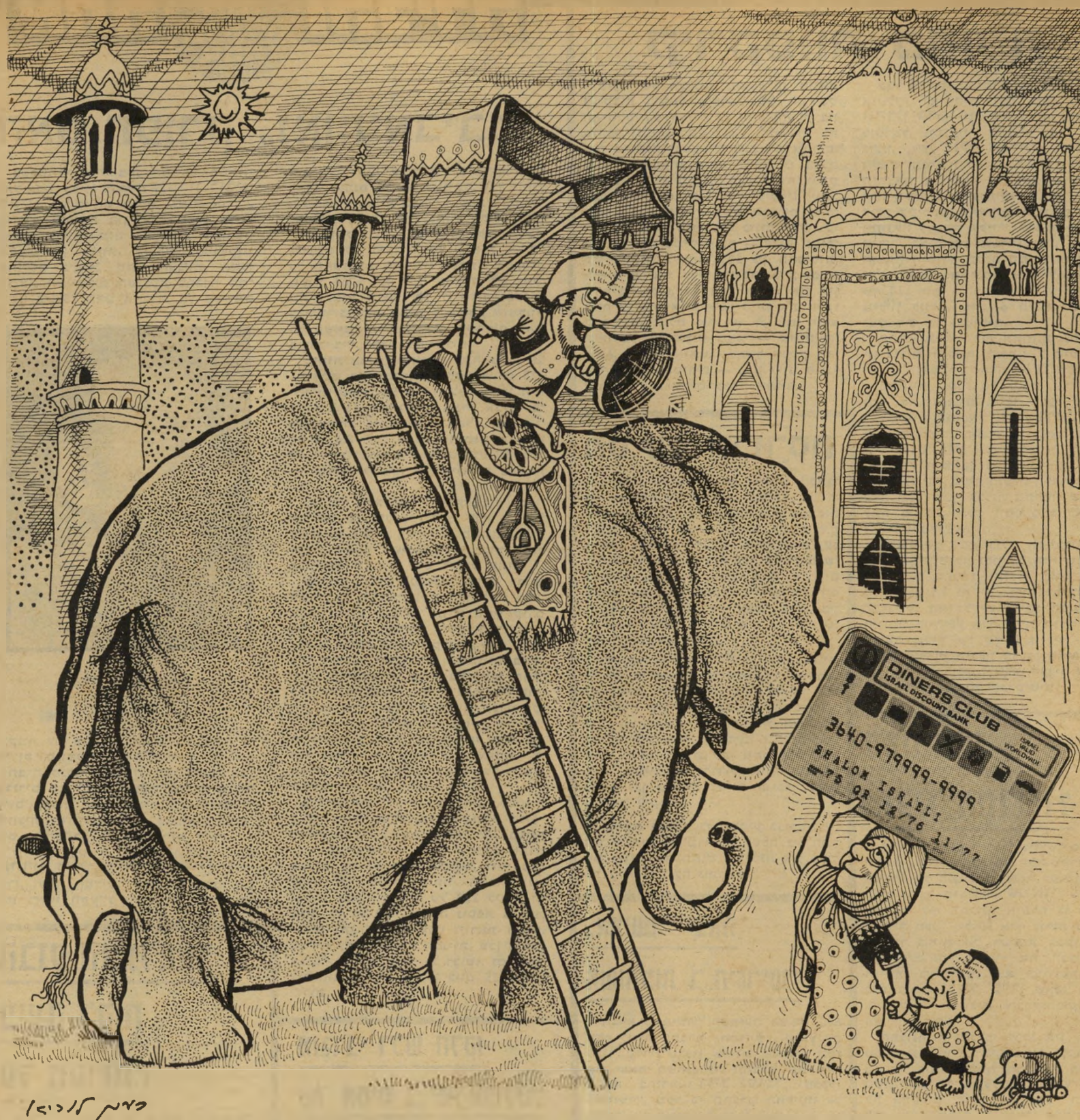
מדליית־זהב מיוחדת שהונפקה לרגל נעחון מכבי ת"א על צסק"א מוסקבה, ושייצורה הופסק לפי דרישת מוסקבה, סיימה בימים אלה את קיומה. חברות „שרז" ו„דניה" השמידו את מבלטי המדליה, כדי למנוע כל אפשרות של הדפסות נוספות על 141 מדליות־הזהב שיוצרו כבר. תחילה הודיעו על ייצור של 1650 מד־ליות־זהב, אולם הדרישה הרוסית הפסיקה את הייצור.

המבלט המושמד

המבלט השלם

איום רוסי

גם בהודו הקוסמת "אשראית" כבר מפורסמת

גם משביע הנחשים ההדי, המרקיד את נחש המטבעות יודע כי היום אין צורך במטבעות על מנת לקנות נחש... או חליל.
היום יש "אשראית" — כרטיס הכסף הבינלאומי של בנק דיסקונט.
"אשראית" — הפותחת בפניך דלתות בישראל וברחבי העולם, ומתקבלת, במקום כסף מזומן, במאות אלפי בתי עסק, ב-155 מדינות.
"אשראית" — חוסכת ממך הצורך בנשיאת מזומנים, מעניקה לך אשראי ללא ריבית, אמון ויוקרה.
לכן — כשאתה בישראל או כאשר אתה יוצא אל העולם הגדול, שא עמך את "אשראית", כרטיס הכסף של דיסקונט.
היכנס לאחד מ-225 סניפי קבוצת בנק דיסקונט ושאל על "אשראית".

טוב לעבוד עם

בנק דיסקונט

הצד האנושי של המטבע

הקבלן דיבר - והיועץ המישפטי תובע להסיר

את חסינותו של הח"כ, הנאשם בכך שקיבל

70 אלף לירות תמורת אישור חרי"ג של פנטהאוז

הברק היכה ברכטמן

ביום החמישי, ה־22 ביוני השנה, חתם קבלן אלמוני מרחובות על עדות במחלקת־חקירות הונאה במישטרת תל־אביב, מישרדו של תת־ניצב בנימין זיגל. הקבלן, אהרון גיבור, לא ידע כי בחותמו הוא מעורר סערה חדשה, הפוגעת בישילטון הליכוד: תביעות של היועץ המישפטי לממשלה, הפרופסור אהרון ברק, להסרת חסינות של חברי־כנסת, כדי להעמידם לדין פלילי. היועץ המישפטי מישלים עתה חומר נגד כמה חברי־כנסת, והקבלן הגיבור מרחובות עזר להפריח את הסנונית החדשה, מה שעלול להיות פתיחת עונה חדשה של חקירות השחיתות בישראל: האשמות נגד חברי־כנסת.

עד כה הוסרה רק שלוש פעמים חסינות של חברי־כנסת. הפעם הראשונה היתה בשנת 1954, כשהוסרה החסינות של ח"כ שלמה לורנץ, על חשד בעבירות־מטבע. הוא לא הועמד לדין.

הפעם השניה היתה באותה שנה, ובה הוסרה החסינות של סגן שר־הסעד לשעבר, שלמה רוזנברג (בן־מאיר), אביו של ח"כ יהודה בן־מאיר, על עבירות מטבע. הוא הועמד לדין וזוכה. הפעם השלישית היתה בשנת 1964, ובה הוסרה החסינות של סגן שר־הבריאות דאז יצחק רפאל, על חשד במעורבות בפרשת השוחד של תל־גיבורים. הוא הועמד לדין וזוכה. אחרי שהעד העיקרי נגדו סירב להעיד.

מאז ועד היום לא היה מיקרה דומה. בפרשת התקירה של השר המנוח אברהם עופר, בסיומה של חקירת אשר ידלין, מנעה התאבדותו את הצורך בחקירה נגדו, על כל הכרוך מכך.

עתה, בעיקבות העדות של אהרון גיבור מרחובות, פנה היועץ המישפטי לממשלה אהרון ברק אל הכנסת בבקשה להסיר את החסינות של ראש־עיריית רחובות וחבר־הכנסת שמואל רכטמן, כדי להעמידו לדין על חשד בקבלת שוחד.

שיחה מוקלטת?

ביום שבוע ימים לאחר שגיבור חתם על עדות המאשימה את רכטמן בקבלת שוחד ממנו, תמורת העדפה בוועדת בניין העיר של רחובות, שרכטמן הוא ראשה, נקרא רכטמן עצמו למישרדו של זיגל.

היה זה ביום החמישי, ה־29 ביוני, בשעה 12 בצהריים. זיגל הזמין את רכטמן לשיחה ידידותית והחל לחקרו על העדות שנתן גיבור.

רכטמן תבע לזמן את עורך־דינו. זיגל טילפן לעורך־הדין משה נחשון, וביקשו לבוא למישרדו כדי להיות נוכח בחקירת רכטמן. זיגל לא אישפר לנחשון לדבר אל רכטמן, ומנע ממנו לומר לו כי יקום וייצא, ואפילו בכוח, שכן כל עוד הוא חבר־כנסת, אין לגעת בו ללא רשותו.

נחשון סירב לבוא למישרדי זיגל, וטען כי אין לו זמן.

רכטמן שהה אצל זיגל עוד זמן מה, ועזב, כשהוא חושד כי השיחה הוקלטה כולה.

עדותו של גיבור לא היתה העדות הראשונה שנתן. אולם בחקירות קודמות הכחיש מכל וכל כאילו נתן שוחד לראש העיריה. הכחשות כאלה היו מוכרות היטב לצוות־החוקרים, שעמל על תיקי רכטמן משנת 1975.

התחיל החוקר רמי זוטלר, שהשלים אוסף של חקירות שהוגשו באמצע שנת 1977 לפרקליטת מחוז־המרכז, שרה סירוטה. המימצאים, אשר פורסמו בסידרת כתבות בהעולם הזה ביוני אשתקד (גליונות 2075, 2076, 2077) לא היו בכמות ובאיכות שהצדיקו, לדעת סירוטה, הגשת כתב־אישום. היא החזירה חלק מן המימצאים והחשדות לזיגל, תבעה ממנו הרחבת החקירה והשקעת מאמצים, כדי לסיים אחת ולתמיד את פרשת החשדות והחקירות. גם רכטמן עצמו תבע כי יושם קץ לחקירה המתמשכת.

תשלום עבור „ויתור"

תיק חדש היה תוצאה ישירה של חוסר האמצעים, שהשקיעה המישטרה בחקירה. החוקר רמי זוטלר הושלך לבדו לרחובות, ללא כל סיוע ועזרה.

?א הוקצה לו רכב, והוא היטיט באוטובוסים ממקום למקום. ?א נתנו לו מכשירי האזנה ורשמי קול, ובכך פעם שהיה מגיע לעד אפשרי, עד מנת לחקרו, גילה כי שליחיו של רכטמן כבר היו אצל אותו נחקר, והשאירו את רושמם עליו.

למרות זאת הצליח לרכז כמה מימצאים, שהיה בהם חומר כבד להחשדה.

הגילויים ב„העולם הזה" (8.6.77)
איזהו חוקר? המצוייד באמצעים!

מיקרים אלה כללו מתן העדפות באחוזי בנייה מצד עיריית רחובות לכמה קבלנים, כאשר היו חשדות לא מוכחים דיים להחזרת טובות־הנאה מצד הקבלנים. היה בעיה היתה שאיש מבין הקבלנים לא אישר כי נתן משהו תמורת טובת־ההנאה שקיבל, גם כאשר טובת־ההנאה היתה שווה מיליונים רבים.

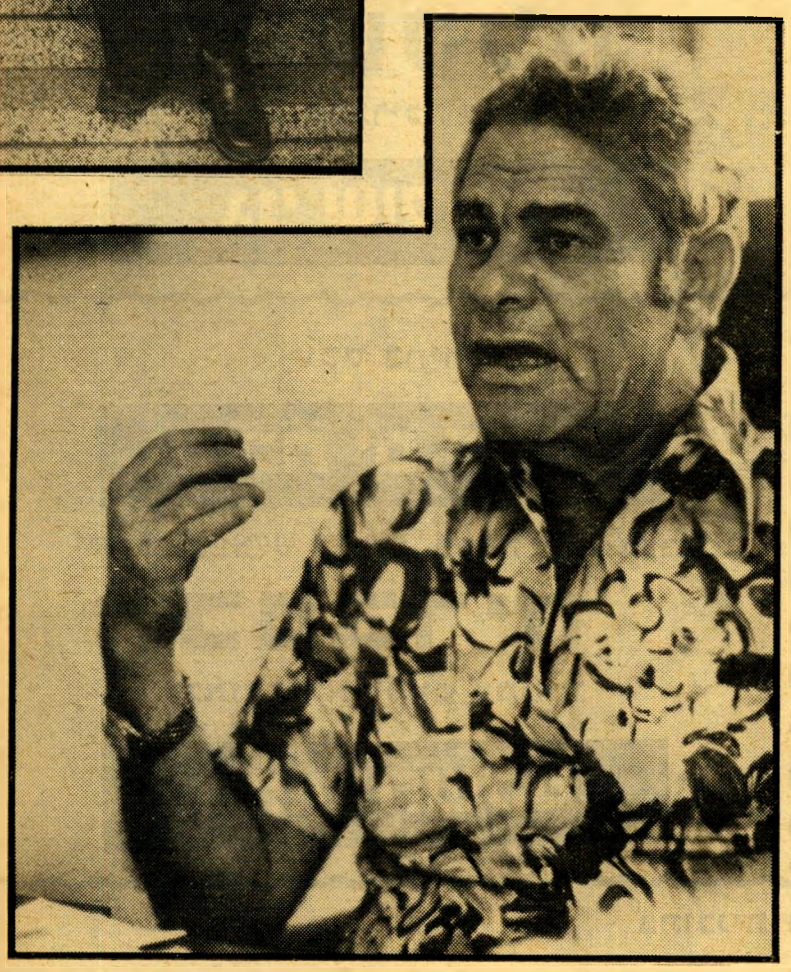
בעיקבות ההערות של שרה סירוטה, ניאותה המישטרה להקציב אמצעים לחקירה, היא דורבנה גם מהצלחת החקירה באשקלון, אחרי שנתיים של עבודה ללא תוצאות. זיגל שלח לרחובות צוות בראשות מפקח אלכסנדר בן־אהרון, שהחל עובר שוב על התיקים בעלי הסיכויים להוכחה.

אולם רק ביוני השנה נמצא חי קבלן הראשון שהסכים להעיד כי אכן נתן שוחד לראש העיריה, אחרי שנעצר וישב כמה ימים בכלא.

בעדותו במישטרה סיפר הקבלן אהרון גיבור כי ב־1970 קיבל היתר־בנייה להקמת בית ובו 16 דירות, ברחוב גורדון 34 ברחובות. הבית היה בן ארבע דירות בקומה, וכולו חוקי ומאושר כחוק. הבית הוקם על־ידי חברה של הקבלן בשם אהרון גיבור בע"מ.

לפי עדותו אמר לו רכטמן באותה עת שהוא מחפש דירה לאחותו, ושהוא מוכן לקנותה באותו בית, בתנאי שהדירה תימכר לו במחיר העלות, ללא רווח לקבלן. גיבור השיב לרכטמן כי מיצה כבר את כל אחוזי־הבנייה במיגרש, ואינו יכול להוסיף דירה לאחותו של ראש־העיריה.

גיבור העיד כי אז אמר לו רכטמן כי יגיש בקשה לתוספת אחוזי בנייה לצורך דירת גג (פנטהאוז), והוא, רכטמן, ידאג כי הבקשה תאושר.

ברק (למעלה) ורכטמן
איזהו גיבור? המוסר עדות!

גיבור הגיש בקשה לתוספת דירה בשטח 119 מ"ר, וב־5 בינואר 1971 אישרה ועדת־בניין־ערים של רחובות, בראשות רכטמן, את הבקשה. גיבור לא חיכה עד לקבלת ההיתר הפורמלי, והחל בבנייה לפני שקיבל רשיון. הדבר לא מנע מרכטמן לבקר בדירה הנבנית, ולהשגיח על הקמתה.

למרות שהבקשה היתה לדירה בשטח של 119 מ"ר, נבנתה דירה בשטח של 141 מ"ר. גיבור סיכם עם רכטמן כי ימכור לו את הדירה במחיר של 100 אלף לירות, למרות שערכה, בעת השימתה, בשנת 1973, השנה בה הוסכם על פרטי המכר, היה 180 אלף לירות.

לפי עדותו של גיבור ויתר רכטמן זמן קצר לאחר מכן על רכישת הדירה וביקש מגיבור כי יתן לו תמורת הוויתור 100 אלף לירות, שכן עתה יכול גיבור למכרה לאחרים, ולהרוויח.

גיבור הסכים לשלם רק 70 אלף לירות, ונתן אותן בשני תשלומים,

(המשך בעמוד 26)

לופו בשיתוף מירי זכרוני ורפי זכרוני מציגים את נשפי

מלכת המים 1978

מטעם

העולם הזה

טקס בחירת

נסיכת הים התיכון

ייערך במוצ"ש 29.7.78, בשעה 9.00 בערב

באשקלון

על שפת הבריכה של מלון

גני שולמית

טקס בחירת

נסיכת הצפון

ייערך ביום ששי 4.8.78, בשעה 9.00 בערב

בעכו

בבריכה (במשטחי הקאנטרי קלאב) של מלון

חוף התמרים

טקס בחירת

נסיכת ים כורת

ייערך במוצ"ש 5.8.78, בשעה 9.00 בערב

בטבריה

באולם האירועים הממוזג

החוף השקט

טקס בחירת

נסיכת ים סוף

ייערך ביום ששי 11.8.78, בשעה 9.00 בערב

באילת

על שפת הבריכה המחודשת של מלון

מלכת שבא

בתוכנית האמנותית

★ **מני פאר** ינחה, יבדר וישעשע

★ **ג'ימי לויד** משירי המיוסיקולים

★ **האחים והאחיות**

★ **טוביה צפיר** בקטעי חיקוי ובידור

המועמדות תגענה לנשפים באוטובוסים הממוזגים של EGGED TOURS אגד תיור

טקס בחירת **מלכת המים 1978** "ערך ביום ראשון

13. 8. 78 ב„היכל התרבות" בתל־אביב ב־8.00 בערב

הנדון:

רק אם תגיע ההשתמטות ל־100%, תסוכל המזימה

בולנו דחיות

מ כך התרגילים הציניים, שהפוליטיקה הישראלית משופעת בהם, זהו התרגיל הציני ביותר:
קמה ממשלה חדשה, שדרכה מוביל כי הכרח למילחמה.
היא קמה על סמך הסכם קואליציוני, הפוטר ציבור שלם של תומכיה משרות צבאי.

■ ■ ■

כ אשר ניצח הליכוד במאי 1977, לא היה מסוגל להקים ממשלה לבדו. עם־ישראל, ברוב חוכמתו, מנע ממנחם בגין רוב מוחלט, כשם שמנע רוב כזה מדויד בן־גוריון.
אולם בגין רצה להוכיח את הכל במהירות המקסימלית של ממשלתו. הוא רצה להוכיח, כבר במעשהו הראשון, שיש לו כושר־החלטה ומהירות־ביצוע. שתי תכונות, אגב, שבלטו מאז בהעדרן בממשלתו.
כדי לעשות זאת, היה זקוק לאגודת־ישראל.
הוא קנה את קולותיה בשלושה: בכסף, בהפלות ובאי־ציום הבנות.

■ ■ ■

ע ניין הכסף היה כימעט שיגרתי. כל ממשלות ישראל, מאז קום המדינה, שילמו לאגודת־ישראל בכסף טוב עבור קולותיה. בן־גוריון נתן לה פעם רשיון של בנק, תמורת הצבעה אחת (בעניין המימשל הצבאי, שחל על ערביי ישראל).
גם בגין שילם לאגודה כמה עשרות מיליונים. היתה זאת עיסקת־שחיתות, אך היא לא חרגה מן השחיתות המקובלת.
הבטחת בגין לתקן את חוק־ההפלות היא פרשה חמורה הרבה יותר. התיקון יאמלל רבבות מישפחות עניות. הוא פוגע בחרות האדם. אולם אין הוא נוגד, לפחות, את השקפת־העולם של תנועת־חרות.
בעיני איש־חרות, האשה היא בית־חרושת לייצור חיילים לצה"ל. צה"ל יהיה זקוק לחיילים, כדי להחזיק בארץ־ישראל השלמה, נחלת אבותינו. אנשי חרות יכולים להצביע במצפון שקט בעד התיקון, שהוא תועבה בעיני אדם בעל השקפה ליברלית.
לא כן פרשת גיוס־הבנות.
כאשר מכר מנחם בגין לאגודת־ישראל את גיוס־הבנות, הוא עשה מעשה הנוגד את מצפון תנועתו, את עקרונות־היסוד של מורהו, בניא הצבאיות העברית.
זאב ז'בוטינסקי, שהמציא את המושג „הדר",
בוודאי התהפך בקיברו באותו היום.

■ ■ ■

א ין אני מתנגד לשיחרור בנות דתיות משרות צבאי, על פי ההשקפה האומרת שאין המדינה צריכה לכפות על אדם דבר הנוגד את עיקרי מצפונו.
אנו משחררים ערבים משרות בצה"ל, מפני שאין לדרוש מערבי לשאת נשק נגד אחיו.
כל עוד נתונה ישראל במילחמה נגד העולם הערבי, כל חייל ערבי בצה"ל הוא בגדר אונס או שכיר־חרב.
אנו משחררים סרכניי־מיחמה, שהשקפתם אוסרת עליהם כיכלל לשאת נשק.
המיבחן הוא קשה, ולעיתים אכזרי, מן המשוחררים נדרש שרות אלטרנטיבי מפרך וממושך. וזה צודק.
מאותן הסיבות, יש הצדקה לשיחרור הבנות, הגדלות במיסגרת מישפחתית אדוקה, סגורה ומסוגרת.
יציאת בנות כאלה למיסגרת החופשית של צה"ל היא תועבה בעיני הוריהן, תורבן לתרבותם ולאורח־חייהם.
אני תומך בשיחרורן. בוודאי ניתן למצוא לחן תפקידים שאינם מחייבים את יציאתן מי־מיסגרת קהיליתן, ומן הדין להטיל עליהן.

■ ■ ■

ב מה דברים אומרים? במי דברים אמורים?
הקהיליה הדתית האדוקה, המקיימת את מיסגרות ימי־הביניים, אינה מגיעה לכדי 5% של הציבור הישראלי.
קהילה זו מורכבת ממצביעי אגודת־ישראל ופא"י (רובם, אך בהחלט לא כולם) ומאנשי נטורי־קרתא, שאינם מצביעים כלל, מכיוון שאינם מכירים בקיום המדינה הציונית. גודלה של קהילה זו ידוע היטב.
את בנות הקהילה הזאת יש לשחרר, על פי בקשתן, אחרי מיבחן איש קפדני ומדוקדק.
לשם כך לא היה צורך בהסכם קואליציוני חדש. גם הממשלות הקודמות שיחררו בנות אלה, ואף נתנו לאלפי בנות נוספות ליהנות מן הספק.
ההסכם הקואליציוני החדש לא בא לשחרר בנות אלה. הוא יצר מצב חדש לגמרי.
כדי לחקים ממשלה מילחמתית, סיפוחיסטית ונחזנית, נוצר בארץ מישטר של השתמטות, רמאות והפלייה.
ממשלה זו, שבין חבריה יש אחוז חסר־תקדים של משתמטים מצה"ל, ראוי לה שתיפול ביגלל תרגיל ציני זה לבדו.
אילו נפלה כך, היתה בכך התגשמות הצדק הצרוף.

■ ■ ■

א פשר היה להבין, איכשהו, את הממשלה, אילו החליטה לבטל כליל את גיוס־החובה של הבנות.
ייתכן שהיה הגיון כלשהו בצעד כזה. במיקרה זה היה על צה"ל להציע לבנות המתגייסות תנאים מושכים, כדי לדרבן את התנדבותן.
לממשלה לא היה עוז ללכת בדרך זו. היא קיבלה

ימי הראשית: חיילות בשנות ה־50

את ההנחה, ששרות־החובה של הבנות הוא חיוני לקיומו ולייעילותו של צה"ל, הסובל ממחסור גובר בכוח־אדם.
תחת זאת נוצר מצב שהוא כה נתעב, כה מאוס, כה מושחת, כה סותר את כללי היסוד של ההגיון והצדק, עד כי אינו ראוי אף לדרפי־כיקת־בנות.

■ ■ ■

ב דמה שאין צורך למנות שוב את כל הצדדים האפלים של המצב החדש.
הוא יוצר מצב בלתי־נסבל של הפלייה.
עומס־הגיוס לא קטן. הוא רק מתחלק אחרת. מחצית הבנות משוחררת כליל, ואילו המחצית השניה נדרשת לשאת בעומס כפול.
בנות 38 נדרשות לנטוש את הבית, את הבעל והעבודה, וללכת למילואים כדי למלא את מקומן של בנות 18, המשתמטות על שפת־הים.
המשוחררות יסתערו על האוניברסיטות ועל מקומות־העבודה. כאשר תשתחררנה בנות־גילן המגוייסות, כבר יהיו מקומות־העבודה הטובים ביותר תפוסים. הן תמצאנה שהמשתמטות נמצאות מעליהן בכל סולמות הקידום.
חלקן של הנשים בצה"ל יקטן עוד יותר.
פעם ראה העולם בחיילת הישראלית סמל לשיחרור האשה. כיום מפגר צה"ל בשטח זה אחרי הצבאות המתקדמים, כגון צבא ארצות־הברית. הבנות נדחקות ל„מיקצועות נשיים". אין בצה"ל טייסות וחיילות קרביות, כמו באמריקה. לא תתאר בצה"ל אלופת־פיקוד, קצינת־רפואה ראשית, ראש־אכ"א נשית, מפקדת חיל־התחזוקה. הבנות שתיוותרנה בצה"ל, במצב החדש, תהיינה פקידות, אחיות ומשרתות.
צה"ל עצמו ייפגע קשות. המחסור בכוח־אדם יגבר בעיקבות המחסור בכוח־חווה.
אך מעבר לאספקטים הצה"ליים הטהורים, יש לפרשה אספקט כלל־לאומי.

■ ■ ■

א ת ההכטחות העיקריות של הליכוד במערכת־הבחירות האחרונה היתה לשים קץ למצב, ההורס את אזרחי־ישראל לעדה של רמאים.
איני יודע אם יש כיום רמאי אחד פחות. אך ברור כי המצב החדש ייצור רכבות רמאיות. הוא כיכובו הזמנה לרמאות.
הבת ההגונה, שלא תצהיר שהיא דתית, תיעגש. יהיה עליה להקריב שנתיים יקרות מחייה. היא תראה בכל יום את חברותיה, שנענו להזמנה הממשלתית לרמות, מבקרות באוניברסיטה, מספסות בשלבי הקידום בעבודה, מבלות על שפת־הים.
הבת ההגונה תיחשב, בעיני עצמה ובעיני זולתה, מטומטמת. הבת המרמה תקבע את חי־נורמה החברתית החדשה.
הגורא מכל הוא שהציניות של העיסקה היא גלוייה כל־כך. בשוק הפתוח, לעיני כל, מכרה הממשלה את הצדק, הביטחון וההגינות, בעיסקה פוליטית מרופשת, תמורת גזיד־העדשים של ארבעה קולות בכנסת.
הציניות חוגגת. השחיתות משתוללת.
ולא בשטח הכלכלי, או בכורסה המיפלגתית, כמו בימי הממשלות הקודמות, המסואבות. אלא בשטח שהוא קודש־הקדשים של כל ממשלות ישראל, ושל הממשלה הנוכחית על אחת כמה וכמה: בשטח הביטחון.

■ ■ ■

ה ממשלה נאלצת להגן בחירוף־נפש על התועבה הזאת. אין לה בריירה.
כי לגביה, אין זו פרשה שולית. העיסקה נוגעת לעצם קיומה.
אם אי־פעם נודרה ממשלה בחטא־קדמון, הרי קרה הדבר הפעם.
זוהי, אולי, העובדה המדהימה ביותר: ממשלה זו ממשלת־ההדר, ממשלת־הגאולה, ממשלת־זקיפות־הקומה־הלאומית, ממשלת ארץ־ישראל השלמה, הממשלה שטיהרה את יוזמת אל־סאדאת כדי לשמור על נחלת־אבותינו, ממשלה זו לא היתה קמה כלל, לולא הסכימה למכור את צה"ל לאגודת־ישראל, המיפלגה האנטי־ציונית שהתנגדה לעצם הקמתה של מדינת־ישראל.
יוזמי עיסקה זו קיוו, מן הסתם, שהיא תיכשל למחרת היום. חתמו על קנוניה, שפרטיה לא זכו בתשומת־לב יתרה, ביגלל התרגשות הרגע, ודחו. יבואו דברים חשובים יותר, ויסיחו את הדעת הלאומית לאפיקים אחרים.
אך זה דרכו של החטא הקדמון: הוא רודף את בעליו.
לפתע, שנה אחרי המעשה, מופנים כל חי־זרקורים לעבר פרשה זו. כמו גנב בזיקה, נתפס הזיכוד בקלקלתו, במרכז אלומת האור.

■ ■ ■

א יך לשים קץ למצב הבלתי־נסבל? איך לסכל את המזימה העכורה?
קומץ של שמיניסטיות קיבל על עצמו את המשימה. יש לברך את הבנות האלה על אומץ־ליבן האזרחי ועל טוהר ערכונותיהן. כמו קציני־המילואים הצעירים, שהניפו את דגל „שלום עכשיו", הן מחזירות את האמונה בישראלי היפה.
אולם אין להטיל על קבוצה של בנות 17 את מלוא עומס התפקיד, הרובץ על שכם הציבור כולו.
לא השמיניסטיות לבדן, ולא עסקני־המיפלגות לבדם, יכולים לבטל את עיסקת־השחיתות. לא בהצבעה חד־פעמית בכנסת יתוקן המצב.
כמו במאבק על השלום, כן במאבק זה, דרושה תנועה ציבורית רחבה, שתצמח מלמטה. ניצניה הספונטניים כבר נראים בארץ. אם תתרחב התנועה ותגבר, ייווצר עימות חד בין הציבור ובין הממשלה.
אין נושא הראוי יותר לעימות מאשר זה, הנוגע לשורשים העמוקים ביותר של מישטר החוק, ההגינות, הצדק והביטחון.

■ ■ ■

מ ה יכזזה תנועה כזאת לעשות?
נדמה כי קנוניה זו עצמה נושאת בחובה את הדרך לחיסולה. פשוט צריכים להביאה עד הסוף, „אד אבסורדום".
ההסכם הקואליציוני נותן לכל בת בישראל את הזכות לתבוע את שיחרורה מצה"ל מטעמים דתיים, בלא הוכחה, בלא בדיקה, בלא עונש?
פשוט מאד:
אם מחזור שלם של בנות — עד האחרונה שבו — ינצל זכות זו, תטבע המזימה כולה בביצה של גיחוך וגועל.
אם ההשתמטות לא תגיע ל־50%, כמו היום ולא ל־60%, כמצופה מחר, אלא ל־100%, ימות ההסכם הקואליציוני. לא הממשלה ולא צה"ל יוכלו לעמוד בזה.
נכון, זה לא קל. לבנות רבות יהיה קשה להגיע לשיא הציניות, שממשלת־בגין הגיעה אליה כבר ביום שקמה. אולם הדבר דרוש, להבראת המדינה.
מול פני הציניות הרשמית, יש להעמיד את האנטי־ציניות של הציבור המתקומם.

הברק היכה ברכטמן

(המשך מעמוד 23)

20 אלף במזומן מייד, והיתרה כעבור חודש וחצי.

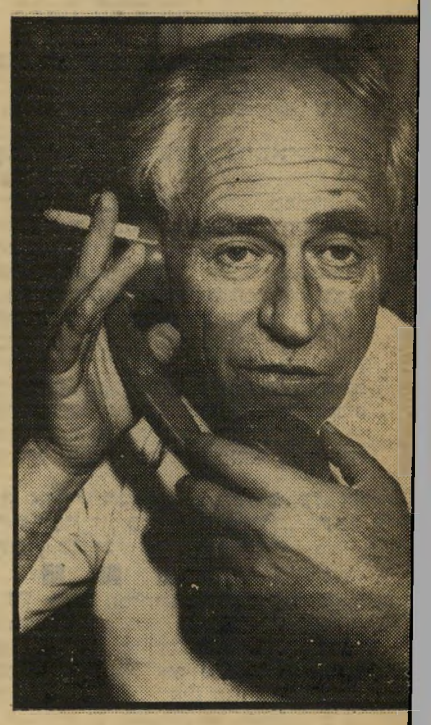
עובדות אלה, המופיעות בעדותו של גיבור, מופיעות גם בכתב־האישום המיועד, שהוגש ליו"ר הכנסת לצורך הסרת חסינותו של רכטמן. הוא מואשם, לפי כתב־אישום מיועד זה, בעבירה על סעיף 290 א' לחוק העונשין (תשל"ז), הדן בלקיחת שוחד.

אחות רבת־פעלים

נסף לעדות של גיבור יימסור עדות בבית־המישפט גם המפקח נתן מרום, האחראי על ציוד ההקלטה במישטרה. אחרי שגיבור הסכים להעיד נגד רכטמן, הוא שוחח עימו טלפונית בשיחה מוקלטת, שבה ניסה להוציא ממנו אישור לתשלום, וכן הלך אליו לשיחה פנים־אל־פנים, מצוייד במכשיר הקלטה סמוי. נראה כי רכטמן חשד בהקלטות.

גיבור עצמו הוא חולה־לב ושוהה עתה בסדום, עד שיירגעו הרוחות. הוא יובא להעיד לאחר הגשת כתב־האישום.

אגב, מול הבית של גיבור, שבו ביקש רכטמן דירה לאחותו (לילי נייט, הנשואה לאיש עסקים עשיר מקליפורניה *), בונים בית של חברת גזית ושחם. גם חברה זו קשורה בחקירות המישטרה ב־חשדות לטובות־הנאה, שבה שוב קשורה

פרקליט נחשון
לא לדבר!

אחותו של רכטמן. גזית ושחם השיגה אחוזי־בנייה חריגים בבניין מרכזי בלב רחובות, והבטיחה באותה עת תרומה של 100 אלף לירות למכבי רחובות.

כמה שנים לאחר מכן בנתה אותה חברה בית רב־קומות במקום אחר, ומכרה את דירת־הגג שבו לי־אותה אחות של רכטמן. אולם דירה זו נקנתה בפועל עלידה, והיא השכירה אותה לאריאל שרון.

לפני כמה חודשים נעצר מנהל בחברת גזית, אריה דייקסל, בפרשת שוחד מקבילה בעיריית רחובות, הקשורה בתשלומים לאנשי מחלקת־ההנדסה. בפרשה זו לא נקשר שמו של רכטמן בצורה משמעותית. אחיו של דייקסל, ח"כ מיכאל דקל, חבר בוועדת־הכנסת, שדנה השבוע בפרשת רכטמן.

פרקליטו של רכטמן, משה נחשון, לא יתנגד להסרת החסינות, אם היא תנוצל רק להשגת כתב־האישום המיועד. אולם הוא מאיים בהתנגדות, אם לא יובטח לו כי הסרת החסינות לא תאפשר למישטרה חקירה של רכטמן בפרישות אחרות. נחשון יודע היטב כי משלוקחים אדם לחקירה ומעצר אין לדעת כיצד יסתיימו החברים. עדים רבים, שעד כה סירבו לדבר, יכולים לשנות את דעתם, כאשר האישיות התקיפה מובלת למעצר ככל האדם.

* אחות אחרת של רכטמן היא אמה של נולכת־היופי לשעבר, לילי מן.

הפנטהאוז החריג
האם הוא קיבל?

איך מסירים חסינות?

חסינות חברי־הכנסת היא נושא שלגביו שורר בציבור ערפל רב. החמירו את הערפל דיבורים תכופים של חברי־הכנסת עצמם, שלא טרחו לעיין בחוק, או שאינם אומרים אמת בכוונה תחילה, כדי ליצור רושם מוטעה („אני מוכן לבטל את החסינות שלי...").

לחברי־הכנסת יש שני סוגים של חסינות.

הסוג הראשון נובע מסעיף 1 של „חוק חסינות חברי־הכנסת, זכויותיהם וחובותיהם". סעיף זה מקנה לחברי־הכנסת חסינות מוחלטת עבור כל מעשה הנעשה „במילוי תפקידו או למען מילוי תפקידו כחבר־כנסת."

פירוש הדבר כי יש לחבר־הכנסת חסינות מוחלטת עבור כל דבר שניתן לייחס אותו למילוי תפקידו, אם בתוך הכנסת ואם מחוצה לה. את החסינות הזאת אי־אפשר לבטל בכל צורה שהיא.

הסוג השני של החסינות נוגע למעשים שאינם קשורים למילוי תפקידו של חבר־הכנסת. חסינות זו באה כדי להגן על הח"כ מפני מעשה שרירותי של השילטון, אשר יכול להיות מעוניין לעצור ח"כ או להטריד אותו בצורה אחרת, כדי למנוע ממנו להשתתף בהצבעה חשובה, או כדי להפעיל עליו לחץ מכל סוג שהוא.

את החסינות הזאת ניתן להסיר, על פי נוהל מסויים שיפורט להלן.

לפי סעיפים 2, 3 ו־4 של החוק חסין חבר־הכנסת מפני:

- **חיפוש בדירתו.**
- **חיפוש בגופו או בחפציו, „חוץ מן החיפוש במקום שנועד לבדיקה מטעם שילטונות המכס." (תיקון זה בא אחרי שכמה חברי־כנסת נחשדו, בשנים הראשונות של המדינה, בהברחות שיטתיות של מטבע זר וסחורות.).**
- **מעצר, „אלא אם נתפס בשעה שעשה מעשה פשע שיש עימו שימוש בכוח או הפרעת השלום או בגידה."**
- **העמדה לדין פלילי בשל אשמה על עבירה שעשה בהיותו חבר־כנסת, או לפני בחירתו.**

כדי להעמיד לדין פלילי חבר־כנסת, על עבירה שאינה קשורה „במילוי תפקידו" כחבר־כנסת, יש צורך בנוהל חבא:

- **היועץ המישפטי לממשלה (והוא לבדו) מגיש בקשה ליו"ר הכנסת, שיעביר אותה לוועדת־הכנסת לדיון בישיבתה הקרובה.**
- **הוועדה תדון בעניין, והיא רשאית להמליץ על ביטול חסינותו של הח"כ „לגבי אשמה מסויימת". כלומר: הדיון וההחלטה צריכים להתייחס להאשמה מסויימת, מוגדרת, המוגשת על־ידי היועץ המישפטי לוועדה. כן רשאית הוועדה להמליץ על ביטול „חסינות אחרת או זכות הניתנת לפי חוק זה", כלומר, היא יכולה להמליץ על ביטול החסינות מפני חיפושים, מעצר, וכו'.**
- **הוועדה לא תדון בעניין מבלי לתת לאותו חבר־כנסת הזדמנות להשמיע את דברו.**
- **אם המליצה הוועדה על ביטול החסינות, יבוא העניין להצבעה במליאת הכנסת. גם שם יש לתת לח"כ המואשם את הזכות להשמיע את דברו. הוודעה על דיון כזה יש לתת לכל חברי הכנסת לפחות 24 שעות מראש.**

עד כה היו כמה מיקרים של ביטול החסינות. מילבד מיקרים של תאונות־דרכים (בדרך כלל קטלניות) בוטלה חסינותם של ח"כ שלמה לורנץ, ח"כ ישראל בן־מאיר (אביו של ח"כ יהודה בן־מאיר) וח"כ יצחק רפאל, כולם בשל עבירות כלכליות שייוחסו להם.

בדרך כלל נוהג שחבר־הכנסת, שנגדו הגיש היועץ־המישפטי בקשה לביטול החסינות, מצטרף באופן תפגנתי לבקשה, מכיוון שאחרת הוא עלול לעורר את הרושם שיש לו סיבה לחשוש מחקירה ומישפט. התנגדותו של ח"כ לביטול חסינותו, אחרי שהיועץ המישפטי מנסח כתב־אישום נגדו, עלולה להזיק למיפלגתו, ועל כן לוחצות המיפלגות בדרך כלל על חבריהן לעשות מחווה ולהציע בעצמם לקבל את בקשת היועץ המישפטי, למען הרושם הטוב.

בוטלה חסינותו של חבר־הכנסת, הוא ממשיך להיות חבר־כנסת עם כל הזכויות, משתתף בדיונים ובהצבעות, אך עובר בינתיים את ההליכים המישפטיים כמו כל אזרח אחר.

ההנחה היא שוועדת־הכנסת (ומליאת הכנסת בעיקבותיה) לא תגן על חבר־כנסת שסרח, ולא תגן על חסינותו מפני מישפט פלילי, אלא אם כן היא משוכנעת כי בקשת היועץ המישפטי אינה מוגשת בתום־לב, אלא מהווה נסיון של השילטון להתנכל לחבר־כנסת המפריע לממשלה, או שיש לבקשתו מניעים פוליטיים בלתי־טהורים אחרים.

כך היה במיקרים רבים בעבר, בעיקר בחקירות אשר ידלין. בחקירה ממצה נמצאו הוכחות לשוחד קטן בילבד. אולם מעצרו וחקירתו, לאחר מכן, הובילו לגילויים הגדולים של המישטרה, שהצליחה להוכיח את כל פירסומי והאשמות העולם הזה.

החקירה בפרשת רכטמן מוכיחה שוב כי הצחת החקירה תלויה במאמצי המישטרה לחקור. מאמצים אלה מקבלים תאוצה כאשר העיתונות מדרכנת את המישטרה, ואי לא מניחה לה להירדם. במיקרה של רכטמן היתה חשיבות רבה לפעילותה של פרקליטת מחוז־המרכז, שרה פירוטה, לוחמת תקיפה ולא פשרות לחענשת עבריינים ולניצחון הצדק.

פלאטו ובויטון

אחרי שיסיים את הטיפול בפרשת רכטמן, אם הכנסת תיענה לבקשתו, יתפנה היועץ המישפטי לטפל בפרשת חבר־כנסת נוסף, שמואל פלאטו־שרון.

הטיפול כאן נסחב הרבה זמן, כיוון שעורך־דינו של שרון, יצחק לאלו, חלה במחלה ממושכת והשתתפה במעצת תשובות לשאלות ברק. עתה, משהוגש החומר כולו, יכול ברק להחליט בפרשה.

הנושא העיקרי, שבו סבור ברק שיש חומר המצדיק דיון בשאלת העמדה לדין, הוא פרשת הבחירות בדימונה. תושב דימונה בשם אליאס לוי קרא לבנו שנולד בשם פלאטו־שרון. לפי החשד מימן שרון את הברית שנערכה לבן, בסך 5000 לירות, ונתן מתנות שונות למישפחת לוי. בעל חנות־רהיטים בדימונה העיד כי קנו אצלו רהיטים ללוי, ב־1500 לירות, בצ'ק שנמשך על־ידי פלאטו־שרון. כן יש עדויות על רכישות במזומן של עגלת־תינוקות.

פלאטו־שרון מכחיש כי מימן את הברית, אך אישר כי נתן מתנה לתינוק, כיוון שהיה סנדקו.

חשדות נוספים הם כי לתושבי דימונה חולקו חבילות של קמחא־דפסחא (100 חבילות) וניתנו הבטחות לבנייה ולטובות־הנאה אחרות. חשד אחר הוא כי בן העדה הגרוזית קיבל מערכת סטריאופונית.

אלה הם החשדות הממשיים היחידים לגבי דימונה. כל החשדות האחרים הופרכו. הם כוללים הבטחה של מימון 4000 מקומות־ישיבה במיגרש מכבי יפו, מתן שכר לפעילי בחירות, הבטחת רכישת מאות דירות בקריית־שמונה. גם בעדויות של אנשי הכפר הדרוזי סגיר לא נמצאו ראיות.

למרות שהחומר מצוי כולו בידי ברק, תשתהה החלטתו, בין היתר ביגלל מעורבותו בפרשת גיוס־הבנות לצה"ל. ברק התבקש על ידי ח"כ אמנון רובינשטיין לבדוק את חוקיות הפטור לבנות דתיות מצה"ל, והדבר מעסיקו למעלה מן המצופה.

נושא אחר המעסיק את ברק עתה הוא פרשת ח"כ צ'ארלי ביטון. ביטון נידון לחצי שנה מאסר על פרשת גניבת בקבוקי־חלב מתנובה וחלוקתם לבני שכונות־העוני בירושלים. הוא לא ריצה את עונשו כיוון שנבחר לכנסת, וגם הגיש עירעור על העונש. העירעור צריך להתברר ב־בית־המישפט העליון, ועל היועץ המישפטי להחליט כיצד לנהוג במיקרה שבו המערער הוא חבר־כנסת, וכן מה יקרה אם יפסיד ביטון את העירעור, ויצטרך להיכנס לכלא. אולם ברור כי נושא ביטון שונה שוני מהותי מן המיקרים האחרים, בהיותו בעל אופי ציבורי־פוליטי.

אלה הן פרשיות החקירות של חברי־כנסת, המצויות על שולחנו של ברק. את התלונה נגד השר יצחק מודעי העביר ליו"ר הכנסת, לאחר שקבע כי הראיות מראות שאם יש עבירה, הרי היא עבירה על חוק שכר חברי־הכנסת, ורק הכנסת רשאית לדון בעבירות כאלה. על תלונה שהוגשה לו בעניין סגן ראש־הממשלה, ייגאל ידין, ב־21 בנובמבר 1977, טרם השיב.

יגאל לביב

במדינה

העם

האי־אירוע

הפרובינציאליזם הישראלי חגג — והמדינה כולה קירקרה סביב האורח

הלצה אמריקאית ישנה אומרת: „לאיש אחד היו שני בנים, שעיקבותיהם נעלמו. האחד הפליג בים ולא חזר. השני הפך סגן נשיא ארצות־הברית.“

מאז שהומצאה הלצה זו, לא השתנה מעמדו של סגן־הנשיא. לפי החוקה האמריקאית, אין לו תפקיד ואין לו בסיס־כוח. תפקידו היחידי הוא לרשת את הנשיא עם פטירתו של זה. הוא „נמצא בטווח של פעימת־לב אחת מכס הנשיאות.“

מכיוון ששום אדם אינו יכול לאהוב איש הממתין למותו, תיעבו רוב הנשיאים את סגניהם, מגעו מהם כל תפקיד רציני.

יתר על כן, המועמד לתפקיד סגן־הנשיא נבחר, בדרך כלל, מתוך שיקולים מיפלגתיים־טאקטיים. הנשיא וסגנו שייכים, על כן, לרוב, לשני מחנות פוליטיים שונים.

בתחתית הליגה. מעמדו של וולטר מונדייל טוב במיקצת מזה של קודמיו. אמנם, גם הוא נבחר ביגלל השתייכותו למימסד הליברלי הצפוני, אחרי שג׳ימי קארטר הדרומי זכה במועמדות לתפקיד הנשיא. אולם קארטר הבטיח מראש כי יהיה תפקיד לסגנו, ומאז היבחרו שיגר את מונדייל לכמה מסעות טיכסיים, בעלי דימוי דיפלומטי.

למרות כל אלה, מונדייל הוא איש בעל חשיבות פחותה בממשלה. לא זה בילבד שמעמדו נופל לאין שיעור מזה של הנשיא עצמו, אלא שהוא גם פחות חשוב משר־החוץ, סיירוס ואנס, ומהיועץ הביטחוני, זביגנייב בז׳ינסקי. הוא נמצא אי־שם בתחתית הליגה הלאומית.

אולם השבוע יצאה מדינת־ישראל מכליה במחול־מה־יפית סביב איש זה. נערכה לו קבלת־פנים, כאילו הוא קיסר־אורח. הטלוויזיה נצמדה אליו בשידור רצוף. ראשי השילטון קירקרו סביבו. ביקורו או אי־ביקורו בירושלים המיזרחית הפכו בעייה קוסמית. אפילו מפגיני גוש־אמונים חלקו לו כבוד־שבצעקה, כאילו היה הנרי קיסינג׳ר שני, מעין jew-boy נוצרי.

היתה זאת הפגנה נוספת של פרובינציאליות ישראלית.

בגין נשען על הדוכן בעת נאומו של מונדייל בנוד
הרגע הקריטי חלף

מחווה ריקה וזולה. היתה, כמובן, כוונה כלשהי מאחרי התנהגות זו.

ממשלת־ישראל נכנסה לעימות גורלי עם ארצות־הברית. מדיניותה נוגדת ניגוד מוחלט את האינטרסים המהותיים של מעצמת־העל הידידותית. יוזמת־השלום נתקעה בתוך מבוי סתום.

במצב זה, היה נוח לממשלת־בגין לפנות את אי־האירוע של ביקור מונדייל לאירוע מדיני ממדרגה ראשונה, הבא להוכיח את המשך קיום הקשרים האמיצים בין וושינגטון וירושלים.

אם כן, מדוע היתה וושינגטון מעוניינת לתת את ידה להצגה כזאת, המחזקת את ממשלת־בגין ואת מדיניותה? התשובה על כך טמונה אף היא בשיקול מיפלגתי־טכסיסי: אחרי שקוממה נגדה את יהודיה בעיסקת־המטוסים המפורסמת, ולפני שהיא תקומם אותם מחדש בשלב הבא של מדיניותה, ביקשה ממשלת־קארטר לפייס את יהודי־אמריקה במחווה ריקה וזולה של ידידות לישראל.

לדחוק את חקין. השלישי בחבורה הוא אנוואר אל־סאדאת. גם הוא מבקש לדחות את הרגע, שבו יצטרך להודות כי יוזמתו ההיסטורית הגיעה למבוי־סתום סופי. הפיור של מונדייל מאריך את האשלייה כאילו יש פעילות מדינית לקראת הסדר. משום כך גם הסכים אל־סאדאת להצעה האמריקאית (הקשורה רק במיקרה בסיור מונדייל) להפגיש את שרי־החוץ של ישראל ומצריים בלונדון, ואולי יסכים להפגיש את שרי־הביטחון של שתי המדינות במקום אחר.

כל האירועים האלה, שהיו ושיהיו אינם אלא אי־אירועים — פעולות־סרק חסרות־משמעות, שבאו לטשטש לשעה קלה את המצב האמיתי.

המצב האמיתי הוא: עימות ישראלי־אמריקאי, ניתוק ישראלי־מצרי. ביקור מונדייל לא שינה דבר.

השוגה נשארה שלמה

ביקור בירושלים המיזרחית — אבד מימעלה

ביקורו של וולטר מונדייל בישראל עמד בסימן משבר עוד לפני שמטוסו נחת, ב־יום השישי האחרון, בלוד. מישרד־החוץ האמריקאי סירב לאשר את תוכנית הביקורים שהוצעה על־ידי מארחיו הישראליים של מונדייל, שכללה גם סיור בירושלים המיזרחית. סיור כזה בעת ביקור ממלכתי של אישיות אמריקאית כה בכירה, כמוהו כהכרה בכיבוש הישראלי של ירושלים המיזרחית — דבר שארצות־הברית נמנעה מלעשותו עד כה.

הפשרה נמצאה ברגע האחרון והמשבר נמנע. הוסכם, על דעת ממשלת־ישראל ומישרד־החוץ האמריקאי, שמונדייל יבקר בירושלים המיזרחית. אבל הוא יוסע רק לכותל המערבי וביקורו זה יוגדר כ„ביקור פרטי,“ שלא במיסגרת ביקורו הממלכתי. הפשרה התקבלה על דעת הכל ואפילו ראש־עיריית ירושלים השלים עימה.

היישר מלוד הוסע מונדייל לרחבת הכותל המערבי בירושלים, כדי להשלים את הביקור עוד לפני כניסת השבת.

אלא שוולטר מונדייל שב וביקר בעיר העתיקה לא בביקור פרטי, אלא במיסגרת סיורו הממלכתי. הוא עשה זאת מלמעלה. מבלי שהדבר יעורר כל תגובה.

ביום הראשון השבוע נועד למונדייל ביקור בשדה־בוקר ובבאר־שבע. הוא הוטס לשם במסוק של חיל־האוויר. בדרך חזרה מבאר־שבע לירושלים חצה המסוק את הקו הירוק — מבלי שאנשי־הביטחון האמריקאים, שנילוו אל סגן הנשיא, יכלו להסיט את המסוק ממסלולו.

לפני שנחת בירושלים, חג המסוק מעל לעיר העתיקה. וולטר מונדייל יכול היה לצפות עם בתו מבעד לדלת המסוק הפתוחה במראה הכללי של ירושלים המיזרחית. כך נמצא הפתרון לדילמה הקלאסית: איך לאכול מהעוגה ולשמור עליה שלמה? וולטר מונדייל ביקר בירושלים המיזרחית, במיסגרת ביקורו הממלכתי, מבלי שרגליו ידרכו על אדמתה.

פתרון מסוג זה לא העלו בדעתם אפילו גדולי חכמיה של חלם.

ראש הממשלה

על הנזים

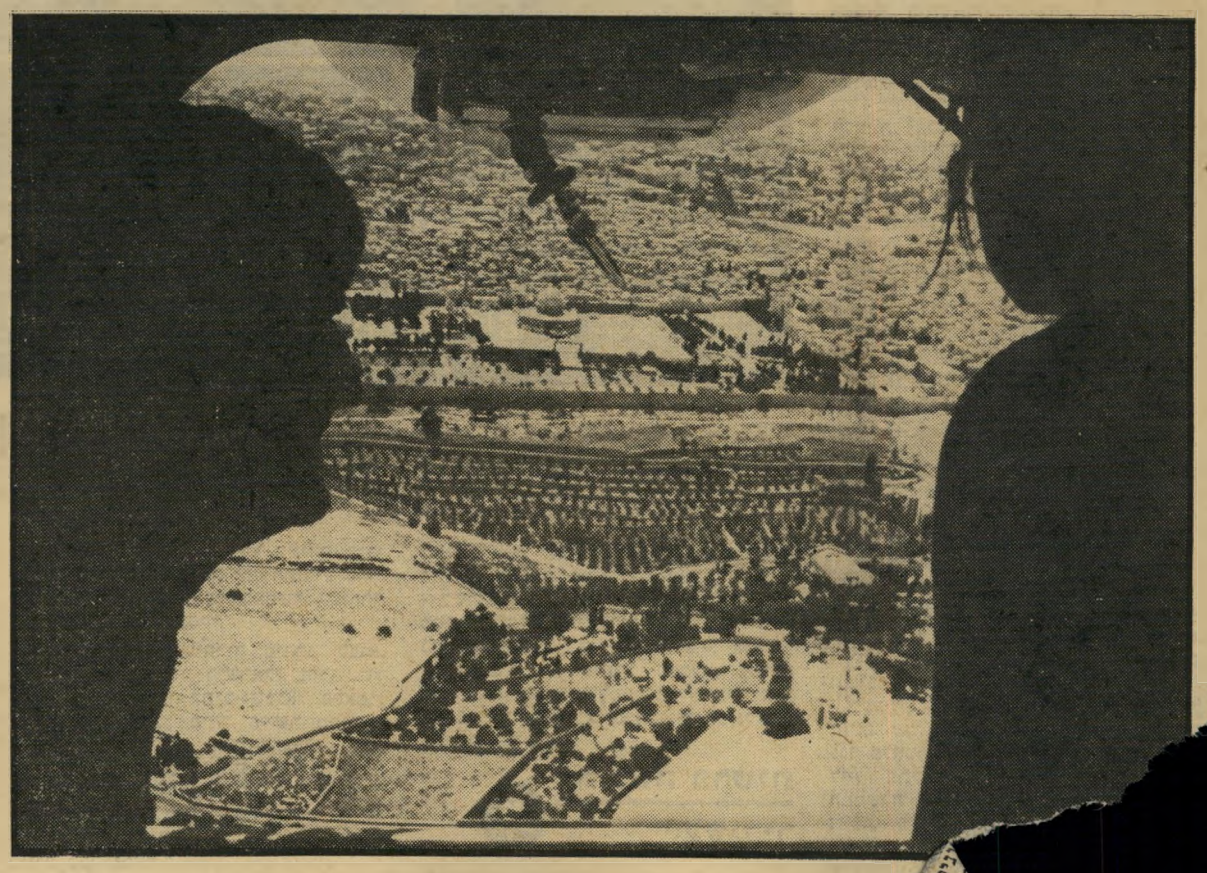
סגן הנשיא הזכיר את בן־גוריון וראש־הממשלה כמעט התמוטט

שמש אדומה להטה למעלה, שטיח אדום נפרש למטה, ועניבה אדומה התנוססה מלפנים, על חזהו של סגן נשיא ארצות־הברית, וולטר מונדייל. אבל היה רגע אחד, קצר מאוד, בטכס קבלת־הפנים שנערך למונדייל בנמל־התעופה בן־גוריון, שגרם גם לכמה עשרות חדי־עין מבין הנוכחים בטכס להאדים — מחרדה.

היה זה הרגע בו הזכיר מונדייל בנאומו את דויד בן־גוריון, יריבו ההיסטורי של בגין.

„בן־גוריון אמר פעם,“ קרא מונדייל מהכתב, „שכאשר מדברים על ישראל

(המשך בעמוד 34)

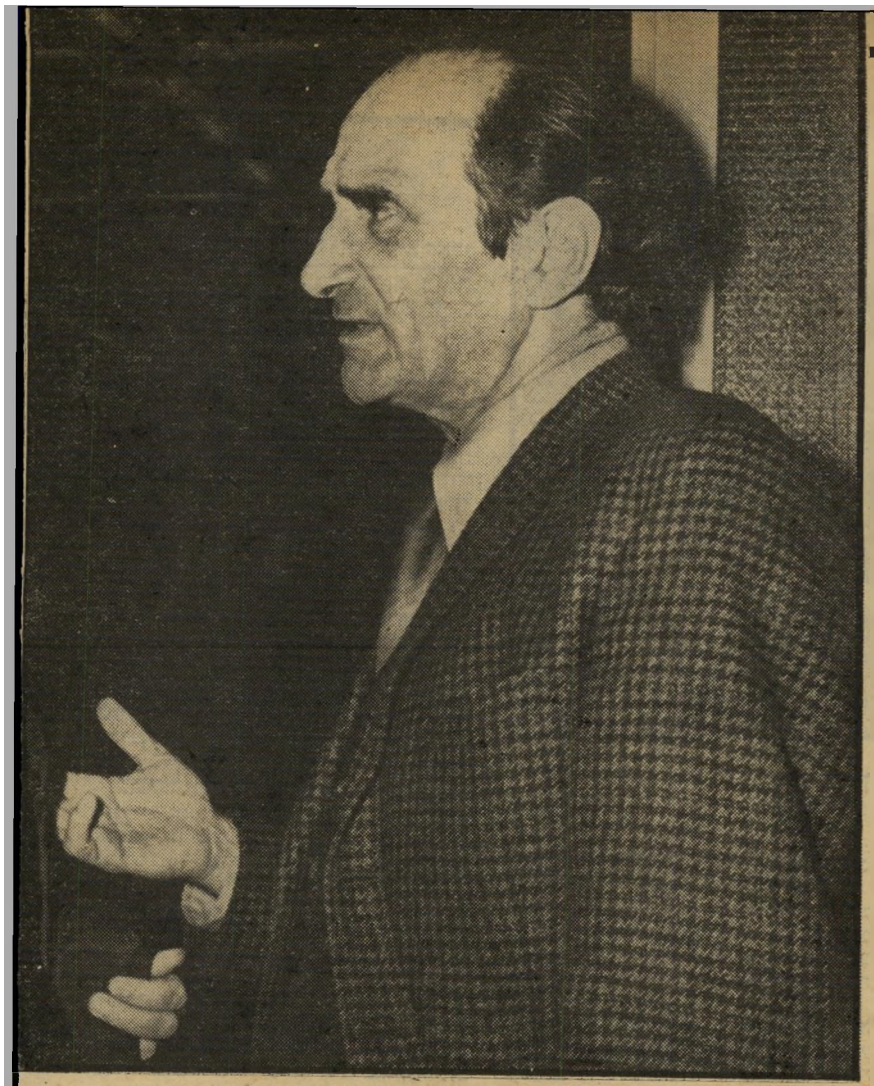
מונדייל (משמאל) וכתו משקיפים על העיר העתיקה
כמו נרות חנוכה

סקופ

פלאטו מכחיש, אך המיסמכים מוכיחים שהוא מקיים קשרים

עם שילטונות מוסקבה ומיזרח ברלין - והשר לנדאו מטיח בפניו האשמות חמורות

פלאטו וההג"ב

ב 23 באפריל השנה ניצבה מישלחת ליד גבול מוזאמביק והמתינה בקוצר־רוח למכונית שתגיע מעבר לגבול. ואומנם, בשעת צהריים הגיע לגבול צעיר פצוע, תשוש, שפניו מכוסים זיפי זקן — היה זה האזרח הישראלי מירון מרכוס. הוא ישב בשבי במוזאמביק במשך שנים אחדות. 20 החיילים הכושים, שליוו אותו אל מעבר לגבול, ליוותו אל החופש.

בגבול המתינה לו מישלחת מכובדת: גרמני וולפגאנג פוגל, הידוע כמי שמייצג את מיזרח־גרמניה ואת מוסקווה בעיסקות מסוג זה, והסנאטור האמריקאי בנימין גילמן. תמורת תומפסון הסכימו שילטונות ברית־המועצות לשחרר את מירון מרכוס במוזאמביק הקומוניסטית, ואת אילן נורמן במיזרח ברלין.

עיסקות מסוג אלה נערכות על־פי חוזים חתומים. בידי הסנאטור גילמן מצוי חוזה החתום על־ידי פוגל, שעל פיו הוא מתחייב למלא אחר כל מה שהוחלט ביניהם לגבי תומפסון, מרכוס ונורמן. וכן התחייב פוגל כי „תוך זמן קצר ככל האפשר ישוחרר גם אנאטול שצ'ראנסקי."

התגובות על השיחרור מיהרו לבוא, והדהימו את הציבור הישראלי. הוריו של מירון מרכוס הודו לח"כ שמואל פלאטו־שרון. אילן נורמן מיהר היישר מתחנת־הגבול אל שגרירות ארצות־הברית בבון, ערך שם מסיבת־עיתונאים המונית והודה לח"כ הישראלי פלאטו־שרון. גם הסנאטור גילמן הודיע: „המיבצע כולו נעשה על־ידי פלאטו־שרון, ואני נכנסתי אליו רק כשהמכונית כבר נסעה."

קשה היום לדעת מה היה חלקו האמיתי של פלאטו שרון בעיסקת חילופי־המרגלים של השנה. ברור רק שבדרכים המיוחדות ביותר שלו ליצירת מערכות יחסי־ציבור, דאג פלאטו להדליף את חלקו במיבצע לכלי־התקשורת במומחיות רבה.

לשר־בלי־תיק חיים לנדאו, המופקד מטעם ממשלת ישראל על כל הנוגע ליהדות ברית־המועצות, ברור דבר נוסף: אנאטול שצ'ראנסקי לא שוחרר מהכלא, למרות התחייבותו־בכתב של פוגל. התחייבויותיו של פוגל ידועות בעולם הריגול הבינלאומי כמילים קדושות.

הזמנה פרטית לשגריר

לנדאו אומנם אינו מאשים את פלאטו־שרון בעיסקת חילופי־המרגלים, אולם מקורביו רומזים כי בגלל הפירסום הרב שניתן לפרשת חילופי המרגלים, ובגלל הרמזים שהופיעו בעיתונים על שיחרורו הקרוב של שצ'ראנסקי, חזרו בהם הסובייטים מהסכמתם לשחרר את אסירים למרות התחייבותם. גם מיכתבו של פוגל לפלאטו (ראה גלופה) רומז על כך.

בקשר לאותה פרשה, כועס לנדאו על פעולה נוספת של פלאטו: הזעקת שגריר ישראל ביוהנסבורג, יצחק אונא, לגבול מוזאמביק, ללא אישור הממשלה או מישרד־החוץ הישראלי, וללא ידיעת גורם ישראלי מוסמך כלשהו. יום לפני שיחרורו של מירון מרכוס התקשר פלאטו שרון ישירות, בטלקס ממישרדו, אל שגרירות ישראל ביוהנסבורג. דו־השיח בטלקס התנהל כלהלן:

תל־אביב: בוקר טוב. כאן מישרדו של ח"כ פלאטו־שרון. אפשר לדבר עם השגריר?

יוהנסבורג: במה העניין?

תל־אביב: העניין סודי ביותר. לידיעת השגריר בלבד.

יוהנסבורג: (בעיברית, באותיות לטיניות) בבקשה, האם אתם מדברים עיברית?

תל־אביב: כן, אבל יותר קל לי באנגלית.

יוהנסבורג: המתינו, נקרא למר אונא.

תל־אביב: תודה.

יוהנסבורג: בוקר טוב, כאן השגריר.

תל־אביב: העניין סודי ביותר. אתה מתבקש להוציא כל אדם מחדר הטלקס ולהישאר שם לבדך, וגם לא לגלות לאיש לאחר־מכן את תוכן הטלקס.

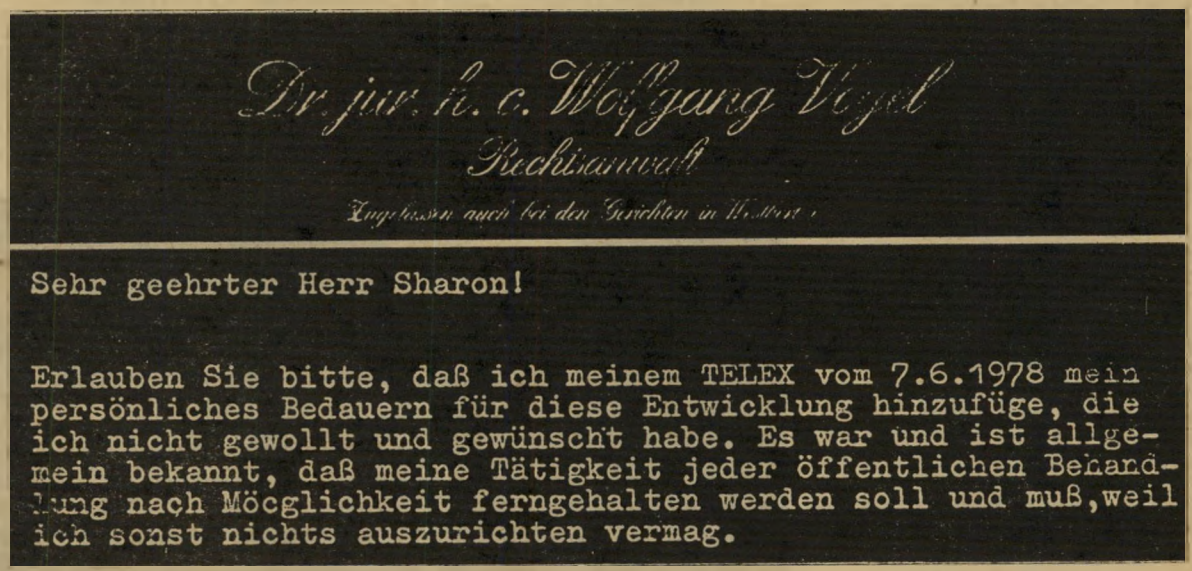
יוהנסבורג: בסדר, כולם יצאו.

אז הודיע פלאטו־שרון לשגריר על החיילופים המיועדים, ביקש מן השגריר שיימצא ליד הגבול ויקבל את פניו של מרכוס, והורה לו שלא לדווח על כך לירושלים. תשובת השגריר: „יופי, תודה רבה."

כשנודע הדבר ללנדאו, הוא השתולל מזעם, פנה גם אל ראש־הממשלה בתלונה נגד פלאטו ואונא. וגם אל שר־החוץ דיין בתלונה נגד אונא בלבד. הממשלה לא הגיב, ואילו שר־הח... גזיפה חריפה לאונא. ממקורות ש... על מגעים נו... שרון לבין שילט... לשיחרור יהודים. ... בברית־המועצות הו... תונאי רוסי המוכר הי...

לנדאו נגד פלאטו

השר הממונה מטעם הממשלה על הטיפול ב־יהדות ברית־המועצות, השר־בלי־תיק חיים לנדאו, רוגז וכועס על כך שפלאטו־שרון מתערב בענייני שחרורם של יהודי ברית־המועצות „בצורה פרטיזאנית אשר פוגעת במאמץ הכללי ומחבלת יותר מאשר היא מסייעת." לנדאו אף פנה בעניין זה אל ראש־הממשלה מנחם בגין, אולם בגין סרב להתערב, הגן על פלאטו ובצורה עקיפה אף מעודד אותו להמשיך בפעילותו.

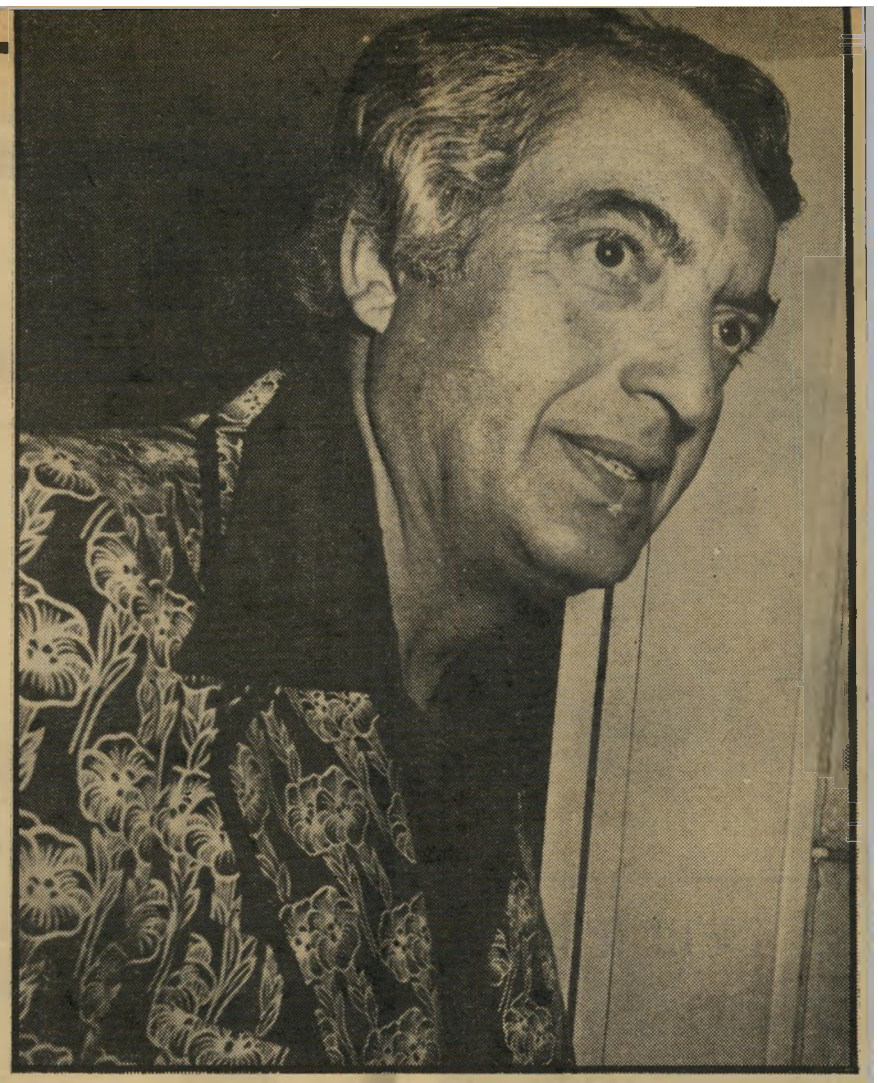
Dr. jur. h. c. Wolfgang Vogel
Rechtsanwalt
Zugelassen auch bei den Gerichten in Westberlin

Sehr geehrter Herr Sharon!

Erlauben Sie bitte, daß ich meinem TELEX vom 7.6.1978 mein persönliches Bedauern für diese Entwicklung hinzufüge, die ich nicht gewollt und gewünscht habe. Es war und ist allgemein bekannt, daß meine Tätigkeit jeder öffentlichen Behandlung nach Möcglichkeit ferngehalten werden soll und muß, weil ich sonst nichts auszurichten vermag.

הודעה ממיזרח ברלין

מיכתב זה נשא את הכותרת „ד"ר למשפטים (בהצטיינות) וולפגאנג פוגל, עורך־דין, מורשה להופיע גם בבתי־המישפט בברלין המערבית." הקטע אומר: „מר שרון הנכבד מאד! הרשה נא לי להוסיף לטלקס שלי מיום 7.6.1978 את צערי האישי על התפתחות זו, שלא חפצתי בה. היה ידוע, וידוע ברבים, שפעילותי צריכה להישאר רחוקה עד כמה שאפשר מכל טיפול פומבי, כיוון שאחרת איני יכול להשיג דבר."

פלאטו נגד לנדאו

פלאטו מוחה נגד המחדלים של השר לנדאו בטיפול בעליית יהודי ברית־המועצות ובשיחרור אסירי ציון. לדיברי פלאטו לא יתכן שהוא, כאיש בודד, יצליח יותר מלנדאו שמאחריו עומדת הממשלה כולה על כל משאביה. פלאטו טוען נגד לנדאו כי התנכלותו של זה לפעילותו נובעת רק מקינאתו בהצלחה של פלאטו ובפירסום שבו הוא זוכה, בעוד השר לנדאו אינו מצליח כלל בשטח זה. עתה משתדל פלאטו להשיג הכרה ממשלתית לפעולותיו.

ואשר ביקר פעמים אחדות גם בישראל. לואיס נפגש עם פלאטו לפני כמה חודשים, בעת ביקורו האחרון בישראל. גורמי ריגול בינלאומיים מעריכים כי לואיס הוא כיום אחד מחמשת הראשונים בהיראַרכיה של הקג"ב בברית־המועצות.

פלאטו החל מקיים קישרי טלקס ו־שיחות־טלפון בינלאומיות, פעמים אחדות בשבוע, עם ויקטור לואיס. מזכי־רותיו של פלאטו, המפעילות את מכשיר הטלקס שבמישרדו בבית אל־על בתל־אביב, כבר התיידדו עם עמיתיהן במוסקווה, וחותמות כל שדר ב„ביי־ביי" ובמילות ברכה שונות. באחד השדרים ביקש פלאטו מלואיס לשוחח עם אמו של אנאטול שצ'ראנסקי במוסקווה, ולטעת בה תיקווה כי תזכה לראות את בנה שוב בקרוב. פלאטו אף הודיע ללואיס את מיספר הטל־פון של הגברת שצ'ראנסקי במוסקווה: 1505398, ולואיס הסכים להתקשר איתה. באותו טלקס ביקש פלאטו מלואיס לדאוג לכך שלעורך־הדין הישראלי אברהם לאלו, יועצו המישפטי של פלאטו, תינתן אשרת־כניסה לרוסיה כדי שיוכל להגן שם על שצ'ראנסקי. על בקשה זו השיב לואיס בשלילה (ראה גלופה).

סלפאק וביקור מונדייל

אולם לא רק בעניין שצ'ראנסקי מטפל פלאטו־שרון באופן פרטיזאני. התי־נוקת היהודיה ג'סיקה כץ לוקה בדרכי־העיכול שלה, ורופאים טוענים כי יש רק רופא אחד בארצות־הברית המסוגל לנתח אותה. הוריה של ג'סיקה, נטאלי ובוריס כץ, טילפנו ממוסקווה אל פלאטו־שרון וביקשו את עזרתו. בתשובה לטלקס של פלאטו הודיע לו לואיס כי אי־אפשר להרי־שות לבני־הזוג כץ לעזוב את בריית־המועצות, מאחר שהיה להם בעבר מגע עם חומר חסוי. שרון הציע לשלוח איש שלו לווינה כדי לקחת את התינוקת, אולם בינתיים עדיין לא יצא דבר אל הפועל.

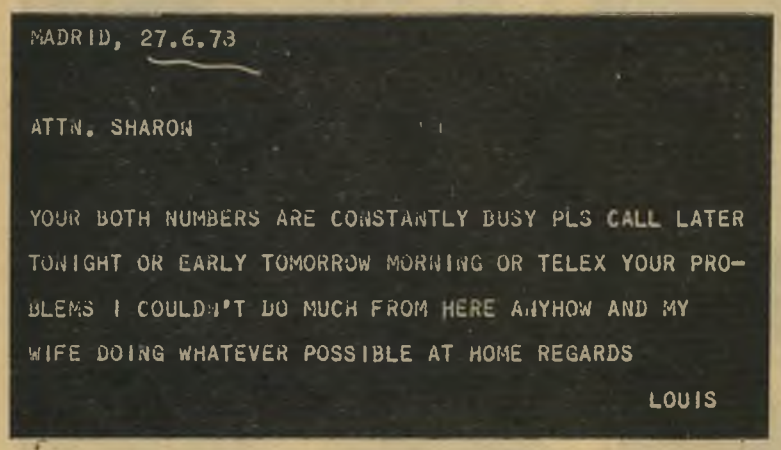
גם בעניינם של ולדימיר ומריה סלפאק, הוא נידון למאסר והיא עדיין בבית־חולים, ואידה נודל, אשר נשפטה יחד עם סלפאק, התערב פלאטו־שרון. הוא שלח שדר לוויקטור לואיס ובו דרש ממנו לדאוג שהשלושה ישוחררו. בשדר זה, שנשלח ב־24 ביוני השנה, טען פלאטו־שרון כי ברית־המועצות תעמוד בפני אי־נעימויות בהיקף בינלאומי, כדי „לשמור על ה־דיעה החיובית על רוסיה בעולם." אמר, „אני מייעץ בחריפות ששלושה אלה יישוחררו מייד. 60,000 מיברקי־מחאה יישלחו לרוסיה מכל רחבי העולם."

בהמשך הטלקס אומר פלאטו־שרון: „ברצוני להביא לתשומת־ליבך את ביקורו של סגן נשיא ארצות־הברית, וולטר מונדייל, בישראל ב־2 ביולי. לא היינו רוצים שעניין זה ינופח תוך כדי ביקורו כאן. ברצוני להצביע בפניך על כך שעניין זה (מעצרם של הזוג סלפאק ממקורות ממשלתיים נודע לו על עצם קיום המגעים. הוא זימן אליו את פלאטו־שרון ודרש ממנו שיפסיק את פעילותו, המחבלת במאמץ הממלכתי בכיוון זה. לדיברי המקורבים ללנדאו, כמה מיבצעים שתוכננו על־ידי המדינה נכשלו בגלל פעילותו של פלאטו־שרון, שאינה מתואמת ופרטיזאנית. שרון דוחה טענות אלה. לדבריו, המדינה אינה עושה דבר למען יהדות ברית־המועצות, ומישרדו של לנדאו הוא „אימפוטנטי."

אז פנה לנדאו אל ראש־הממשלה מנחם בגין, וביקשו להתערב אצל פלאטו־שרון. לנדאו צייר בפני בגין בצבעים קודרים את תוצאות פעילותו של פלאטו, אולם בגין סירב להתערב והורה ללנדאו, שהוא ידיד אישי שלו מזה שנים רבות, שלא להפריע לפלאטו.

עיסקה תחת עיסקה

בית־בירה פנה לנדאו אל פלאטו־ו־ביקש מידע על מעשיו ותוכניותיו בעניין יהדות ברית־המועצות, ודיווח על קשריו של פלאטו עם הקג"ב ועם שילטונות

MADRID, 27.6.73

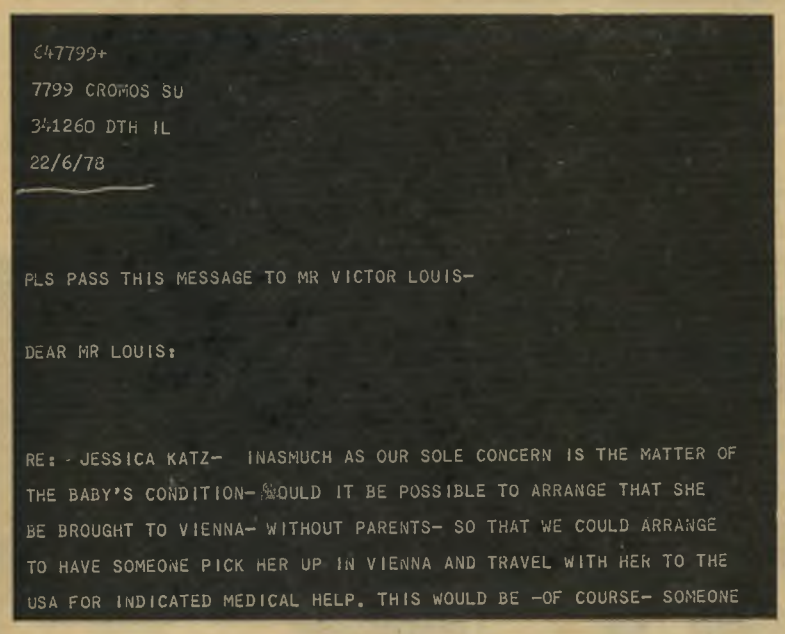
ATTN. SHARON

YOUR BOTH NUMBERS ARE CONSTANTLY BUSY PLS CALL LATER TONIGHT OR EARLY TOMORROW MORNING OR TELEX YOUR PRO-BLEMS I COULDN'T DO MUCH FROM HERE ANYHOW AND MY WIFE DOING WHATEVER POSSIBLE AT HOME REGARDS

LOUIS

הודעה ממדריד

„מדריד 27.6.78. מר שרון. שני המיספרים שלך (מספרי הטלפון) תפוסים באופן מתמיד. אנא התקשר מאוחר יותר הלילה או מוקדם מחר בבוקר, או שדר בטלקס את דבר עניינך. ממילא לא יכולתי לעשות הרבה מכאן, ואשתי עושה כל האפשר בבית (במוסקווה). דרישת שלום, לואיס."

047799+

7799 CROMOS SU

34260 DTH IL

22/6/78

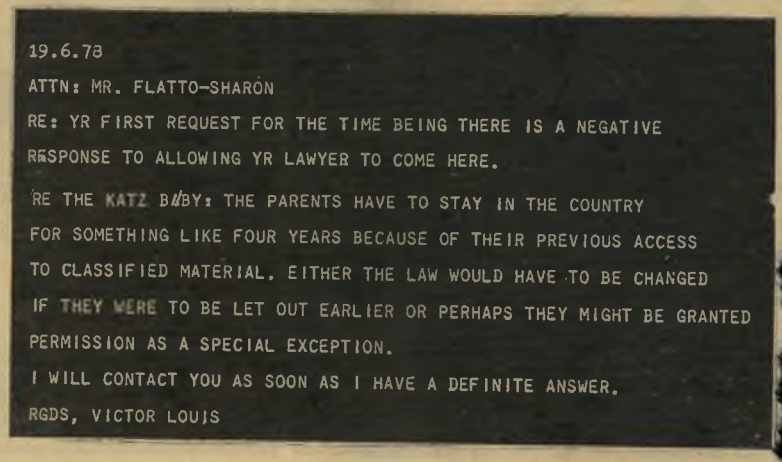
PLS PASS THIS MESSAGE TO MR VICTOR LOUIS-

DEAR MR LOUIS:

RE: - JESSICA KATZ- INASMUCH AS OUR SOLE CONCERN IS THE MATTER OF THE BABY'S CONDITION- WOULD IT BE POSSIBLE TO ARRANGE THAT SHE BE BROUGHT TO VIENNA- WITHOUT PARENTS- SO THAT WE COULD ARRANGE TO HAVE SOMEONE PICK HER UP IN VIENNA AND TRAVEL WITH HER TO THE USA FOR INDICATED MEDICAL HELP. THIS WOULD BE -OF COURSE- SOMEONE

הודעה מתל־אביב

טלקס שנשלח ממישרדו של פלאטו שרון אל מיספר הטלקס של הקג"ב במוסקווה, קרומוס 7799. בגלופה: „אנא העבר ידיעה זו למר ויקטור לואיס. מר לואיס היקר, בעניין ג'סיקה כץ. מאחר שדאגתנו היחידה היא לגבי מצבה של התינוקת, האם אפשר לארגן שהיא תובא לווינה, ללא ההורים, כך שאנו נוכל לארגן שמישהו יקח אותה בווינה ויסע איתה לארצות־הברית לטיפול הרפואי? זה יהיה בוודאי מישהו..." עד כאן מה שמצולם בגלופה. המשך הטלקס הוא כלהלן: „עם דרכון אירופי או אפריקאי, אולי רופא או מישהו מהצוות האישי שלי בארצות־הברית, אותו אדם יחזיר את הילדה הבריאה לווינה, ומשם היא תוחזר להוריה."

19.6.78

ATTN: MR. FLATTO-SHARON

RE: YR FIRST REQUEST FOR THE TIME BEING THERE IS A NEGATIVE RESPONSE TO ALLOWING YR LAWYER TO COME HERE.

RE THE KATZ BABY: THE PARENTS HAVE TO STAY IN THE COUNTRY FOR SOMETHING LIKE FOUR YEARS BECAUSE OF THEIR PREVIOUS ACCESS TO CLASSIFIED MATERIAL. EITHER THE LAW WOULD HAVE TO BE CHANGED IF THEY WERE TO BE LET OUT EARLIER OR PERHAPS THEY MIGHT BE GRANTED PERMISSION AS A SPECIAL EXCEPTION.

I WILL CONTACT YOU AS SOON AS I HAVE A DEFINITE ANSWER.

RGDS, VICTOR LOUIS

הודעה ממוסקווה

טלקס שנשלח ממוסקווה, קוד של טלקס 7799 קרומוס, מיספר הטלקס של הקג"ב במוסקווה, אל ישרדו של פלאטו־שרון בתל־אביב ב־19.6.1978: „לתשומת לב מר פלאטו־שרון. בהתייחס בקשתך הראשונה, התגובה בינתיים שלילית לגבי מתן רישיון לעורך־הדין שלך בוא לכאן (למוסקווה). בהתייחס לתינוקת כץ: ההורים חייבים להישאר כאן (בברית מועצות) לתקופה של כארבע שנים, בגלל מגעיהם הקודמים עם חומר חסוי. או שהחוק ורך להשתנות, כדי להרשות להם לצאת קודם־לכן, או אולי, תינתן להם רשות קרה חריג. אתקשר אליך ברגע שתהיה בידי תשובה סופית. דרישת־שלום, לואיס."

מיזרח־גרמניה. בשיחה בין השניים, ש־תוכנה הועבר אחר־כך לראש־הממשלה, טען פלאטו כי אינו סומך על לנדאו ואנשיו וכי הוא חושש שפרטים מפעילותו ידלפו החוצה.

בעת שנערך, לפני שבועיים דיון בכנסת בעניין יהדות ברית־המועצות, בעיקבות פיסקי־הדין של ולאדימיר סלפאק ואידה נודל, נשא פלאטו נאום חוצב־

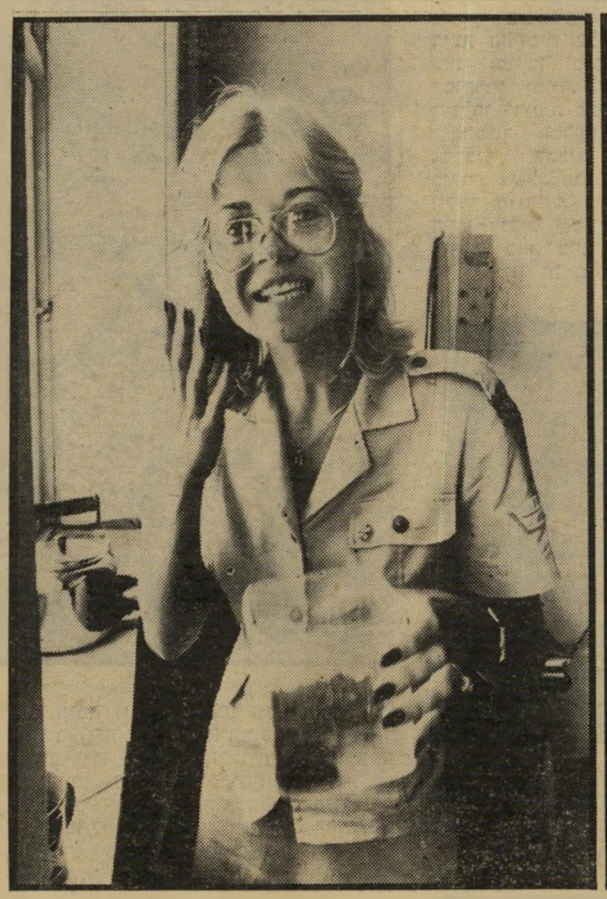
(המשך בעמוד 32)

מישאל־בזק בין חיילות צה"ל על שיחרור ה„דתיות"

למה אנחנו כן–

„כמו שמקבלים סעד

מהמדינה, כך גם מקבלים את ה־

זכות לשרת בצה"ל — טוענת אירים פוליקמן, רב"טית מחיל־האוויר. „כל אחת צריכה לשרת בצה"ל כמוני. אני משרתת למען עצמי ולמען המדינה שלי, וכך צריכה לעשות כל אחת. כמו שבחורה, שתשתמט בעזרת החוק החדש מצה"ל, תסכים לקבל שישמרו עליה מהבחינה הביטחונית, או שיתנו לה סעד, היא צריכה להסכים ולקבל מהמדינה את הזכות לשרת בצה"ל."

„רגישה לסיבוכים

הקשורים בעניין הזה — אומרת שרהל'ה דו־ניץ, רב"טית בלונדנית וטמפרמנטית, עובדת בענף יחסי־הציבור בלישכת דובר־צה"ל. „אני לא אומרת שום דבר, כי אני יודעת שבמקום שבו אני עובדת, רגישים ביותר לעניין הזה," טוענת שרהל'ה, אשר ניכר בה שהיא רק בקושי מתאפקת מלהביע את דעתה הברורה בדבר הפטור המלא לצעירות מגיוס לצה"ל על סמך הצהרה אישית בלבד, ללא כל בדיקה קפדנית יותר.

„שערוריה נוראה

החוק י
— כך
לצה"ל, על־פי הצהרתן בילבד, הסמלת שלי מוי
המיעוטים. „מדוע שאני אשרת, ואחרות לא תשר
שמציק לי באמת. מציקה לי העובדה שכאשר

והן

השמיניסטיות הקימו קול זעקה והפכו גיבו
היום באמצעי־התיקשורת. חברי־הכנסת והפוליי
אים יעסקו בנושא במשך שבוע אחד לפחות. ל
שיתקבל החוק החדש, המאפשר לכל צעירה להש
משרות בצה"ל, רק על פי הצהרה שהיא דתיה, יה
קו הפוליטיקאים בנושאים אחרים. אך תנועת־ה
נגדות העממית עשוייה לגבור, ואין לדעת לאן ר

מה פיתאום

שאני אשרת בצבא והן לא? גם לי לא נוח ב־צבא, אבל יש לי עוד הרבה הרבה חודשים לשרת בו — אומרת חיילת־המודיעין יעל אילת הירושל־מית. „אני נגד החוק, **ולא נגד דתיות**. החוק הזה לא נוצר **עבורן**. לדתיות האמיתיות היה פטור גם עד עכשיו. החוק הזה נוצר בשביל הרמאים."

„אני אחשוב

על העניין הזה. עדיין לא החלטתי — אמרה קצינה חיננית בדרגת סרן, ש־הלכה לערוך קניות **בלונדון מיניסטור**, בשעה 10 בבוקר. החיוך שעל פניה ביטא יותר מאלף מילים את דעתה על הצעת־החוק החדשה, אולם כבכירה מבין הקצינות שאליהן פנתה חוליית **העולם הזה** היא לא רצתה להתראיין ולהשיב על שאלות הכתב, ללא אישור מפקדיה, מפחד פן יאשימו אותה אחר־כך בעבירה על חוקי המטכ"ל.

„אסור לי

להביע את דעתי על העניין שבו אני עובדת — טענה ה
העיניים מיכל מוריץ, המשרתת יחד עם שרהל'ה דונ
הציבור בלישכת דובר־צה"ל. „בכלל, בשביל מה
מה אני חושבת?" אחת ממפקדותיה של מיכל הירי
ואמרה: „זו הפעם הראשונה, מאז שאני משרתת
אצלי משהו בלב מכעס על צה"ל. הרגשתי שקו

„האוטובוס הגיע אין לי

זמן לדברים האלה, אני מצטערת — אמרה סגן־מישנה צעירה מהשיריון, אשר רו־איינה כשהיא ממתינה בתחנת־אוטובוסים בדרך חיפה בתל־אביב. הסגן סירבה להז־דהות, בטענה שחוקי הצבא אוסרים עליה זאת, וסרבה אף להביע את דעתה בנושא.

מרגיז אותי

נורא — אומרת טוראית איריס ארליך. „מרגיז אותי שהן פטורות משירות, ואני אצטרך לשרת במילואים עד גיל 38. החוק החדש מאפשר ללא דתיות לרמות.“

בצה״ל, יצטרכו חיילים למלא את התפקידים של החיילות, וזה יגרע ממצבת הלוחמים. זו הבעייה העיקרית שלי, כוח־האדם של צה״ל. חוץ מזה, היכן הצדק? באות בחורות ומבקשות להשתחרר רק מפני שלהורים שלהן יש סיבות לשיחרור, לא להן עצמן. ההורים חוששים ממה שיקרה לבת שלהם בצה״ל, וזאת מבלי שהם מכירים כלל את צה״ל!“

שיחרור הבנות מגיוס
מגדירה את **הצעת־**
ל, המשרתת ביחידת־
נה? אבל זה לא מה
א תהיינה די חיילות

נאך

החיילות המשרתות כיום בצה״ל, או־תן שיסבלו באופן ישיר מהחוק החדש, לא הגיבו כלל. אסור להן, על פי חוקת מטכ״ל, להתראיין לעיתונים מבלי לקבל אישור מוקדם על כך. „העולם הזה“ רצה לשמוע מה דעתן של החיילות, אשר המעמס המוטל על שכמן יהיה רב יותר, מרגע קבלת החוק, והשנים שבהן תצ־טרכנה ללכת למילואים תתארכנה.

כדי לא להכשיל חיילות אלה, לא הצי־גה עצמה בפניהם חוליית „העולם הזה“ כחולייית־כיסוי עיתונאית. חבריה פנו אל החיילות כמי שעורכים מישאל דעת־קהל.

המישאל לא היה על בסיס מדעי. ה־בחורות שנשאלו „נתפסו“ ברחוב, בדר־כן לבסיס או ממנו, בבחירה מיקרית. לכן אין התוצאות שלו יכולות להיחשב כתו־צאות של מחקר דעת־קהל בקרב חיילות צה״ל. אולם עובדה ברורה אחת אינה מוטלת בספק: אף חיילת אחת לא תמ־כה בהצעת־החוק החדשה, וגם אותן חיי־לות שחששו להגיב (חשש שהוא, בהיקף כזה, תופעה חדשה בצה״ל) נתנו להבין כי דעתן על החוק — שלילית.

הנימוק המרכזי הוא נימוק טבעי ל־יערה בת 18 או 19: „מדוע הן לא, נחנו כן!“ לובשות־המדים מתקוממות ־ האפלייה.

ולם היו נימוקים נוספים, עמוקים ר. היו חיילות שדאגו לבעיית כוח־דם בצה״ל. היו חיילות שבחלו בשי־ של המרת ביטחון־המדינה בהסכמים ליציוניים, המרה הנעשית דווקא על־המופקדים על ביטחון־המדינה. היו חיילות שדאגו דווקא לאותן המש־טות העתידות לנצל את החוק ה־, משום שאיכותן המוסרית, ביגלל ר שלהן, תהיה נמוכה יותר.

שר־הביטחון עזר וייצמן עדיין לא ן את דעתו על הנושא, ומניח לסגנו, מכי ציפורי, להיות האיש הרע. הרמט־ל, רב־אלוף רפאל איתן, כבר הביע את ו השלילית על החוק המוצע. מישאל ה־לם הזה״ הוכיח כי לפחות בעניין יצו מדות חיילות צה״ל איתנות מאחרי כמי ״ל איתן.

„אני דתית

— הצהירה סמלת־ראשונה בקבע, פנינה מלכה, המשרתת בשיריון ב־בסיס תל־השומר. „אני באה מבית דתי. ארבע אחיות יותר מבוגרות שלי הצהירו ונפטרו משירות בצה״ל ואחות אחת, יותר צעירה ממני, הולכת בדרכן. אני חוששת שהיא תצהיר גם כן. ההורים שלי התנגדו, אבל עמדתי על שלי ולא קרה לי שום אסון. צה״ל לא הפך אותי פחות דתית.“

18 שנה

של חינוך בבית לא יכולות להתקלקל על־ידי שנתיים של צבא — טוענת חיילת בחיל־הים, אשר סרבה להזדהות בשמה. „אם החינוך שנתנו לבחורות במשך 18 שנה לא היה טוב, אי־אפשר להאשים את הצבא במה שקורה להן במשך שנות השירות. ואם הוא היה טוב, שום דבר לא יקרה. הטענה שצה״ל מקלקל את החיילות שלו באה רק מצד הגרים היודעים כי לא הצליחו לחנך את הבנות שלהן כמו שהיו רוצים באמת.“

שגעון המוסיקה
Saturday Night Fever
שגעון
של סרט!
ג'ון טרבולטה
משגע את
העולם!

עם להיטי
להקת
ה-"בי. גיס."
הצועדים
בראש
מצעדי-
הפזמונים.

בכורה ארצית
„כפיר" ירושלים
„חן" תל-אביב
„ארמון" חיפה
„ארמון" ר"ע
פרקוס נולד

ארומור
ציפוי דלתות וקירות

א מ א !
המתנה החיונית ביותר שהינך צריכה לתת לבתך הינם הקורסאים הבאים:

★ עידן נשי
מקנה לה:
יציבה טובה, חן, נימוסין ובטחון עצמי.

★ דוגמנות אופנה — מקצוע
נועד לבנות תמירות ונאות בלבד.
אין קורסים בקיץ.

★ תרבות הגוף
מקנה לך יציבה טובה, גמישות, חיזוק שרירים, הרזיה מובטחת.
לקביעת ראיון:

אולפן לאה פלטשר
אבן גבירול 50, תל-אביב
טל. 267682

אופנת המחר בישראל -
היום בפורטובלו.
אם את אתנו בראש אחד
כדאי לך לבקר אצלנו...
ירמיהו 21 ת"א
טל.454396

יש לכם בעיות בחיי המין?
אתם מתביישים לפנות לרופא?
ובכן, זה עתה הופיע
„מדריך מקיף לבעיות מין"
ואנו משוכנעים שהוא יעזור לכם...
מחירו —.95 ל"י (לא כולל מ.ע.מ.)
וניתן להשיגו בכל חנויות הספרים.
הוצאת ספרים „אחיאסף" בע"מ
ת.ד. 4810, תל-אביב

רובקס
המתנה השימושית ביותר

מורלה
הטפטים המעוצבים ביצירת אומנות

פלאטו והקג"ב

(המשך מעמוד 29)

להבות מעל בימת הכנסת, ובו האשים את הממשלה ואת השר לנדאו במחדלים ובחוסר־מעש. לנדאו רתח מכעס משך כל נאומו של פלאטו, אולם רבים הבחינו בהינהוני־ההסכמה של ראש־הממשלה מנחם בגין בראשו, למישמע הדברים.

לקראת סוף השבוע שעבר התארגנו אירגונים שונים של יוצאי ברית־המוע־צות ואירגונים שהוקמו לשם עזרה ותמי־כה באסירי ציון בברית־המועצות, כדי להכין קריאה לראש־הממשלה. מאחרי הת־ארגונתם עומד פלאטו־שרון עצמו. הם עומ־דים לדרוש מבגין לתת חסות ממלכתית לפעילותו של פלאטו־שרון בעניין יהדות ברית־המועצות, ולהפקיע את הטיפול ה־ממלכתי בהם מידיו של השר חיים לנדאו.

במוצאי־השבת האחרונה נערכה שיחת־טלפון ממושכת בין פלאטו לבין ויקטור לואיס. לפלאטו היתה הצעה עיסקית ללו־איס: לדאוג לשיחרורם של 300 אסירים ביטחוניים השוהים בבתי־כלא ישראלים, תמורת שיחרורם מהכלא ומרוסיה של אנאטול שצ'ראנסקי, ולאדימיר ומריה סל־פאק ואידה נודל. שרון הדגיש כי אינו מתכוון לאסירים ביטחוניים או למחבלים שהואשמו ונידונו באשמות רצח או פציעת אזרחים ישראליים. מובן שמאחרי הצעת פלאטו־שרון לא עמד שום אישור מ־שלתי, והיא היתה פרטית לגמרי.

תשובתו של לואיס היתה שלילית. תחת זאת הציע לפלאטו־שרון עיסקה אחרת. „אם הצלחת לשחרר עבורנו את תומפסון, אני מאמין שתצליח גם בזה," אמר לו לו־איס. לואיס ביקש מפלאטו לדאוג לשיח־רורם של המרגלים הקומוניסטים גונטר וקריסטל גיום, אותם שהיו מעורבים בפר־שת הריגול בלישכתו של קאנצלר מערב־גרמניה לשעבר וילי בראנדט. בעיקבות גילויה של פרשת הריגול שלהם התפטר בראנדט בשעתו. תמורת שיחרורם של אלה הבטיח לואיס לפלאטו שיחרור 17 יהו־דים מהכלא הסובייטי, ומתן היתרי־יצי־אה מברית־המועצות להם. בין אלה שלו־איס הבטיח לשחרר נמצאים שצ'ראנסקי, בני־הזוג סלפאק ואידה נודל. לואיס גם הציע לפלאטו לסדר לו אשרת־כניסה ל־ברית־המועצות, כדי להסדיר את העיסקה.

ראש־הממשלה הכריע

פלאטו־שרון מכחיש כי הוא מקיים מג־עים כלשהם עם שלטונות הקג"ב או עם מיזרח גרמניה. באוזני כתב העולם הזה טען פלאטו כי מאז פרשת מרכוס, אין הוא עוסק עוד בענייניים אלה, וכי הוא רק מעודד את קרובי האסירים הנמצאים בארץ. אולם, כפי שמוכיחים המיסמכים הכלולים בכתבה זו, ומיסמכים נוספים רבים השמורים במערכת, אין פלאטו דובר אמת במיקרה זה, ופעילותו בנושא אינ־טנסיווית ביותר.

יש להניח, כי אם נכונה טענתו של השר חיים לנדאו עושה ממשלת ישראל בדרכים הנראות לה, מאמצים כבירים למ־ען שיחרור יהודים מהכלא הרוסי ולמען מתן אשרות יציאה מברית־המועצות ליהו־דים אלה. אם אכן כך הדבר, ייתכן ש נכונה טענתו־זעקתו של השר הממונה על כך מטעם הממשלה, חיים לנדאו, כי פעול־תו של פלאטו מזיקה לעניין, וכי הח"כ מנצל את אסונם של יהודי ברית־המועצות כטרמפ להשגת רווח פוליטי ופירסומת.

אולם בוויכוח בין שניים אלה הכריע ראש־הממשלה מנחם בגין, ודווקא לטובת פלאטו־שרון. בגין לא נעתר לבקשותיו של לנדאו לבלום את פלאטו, ואף מעודד אותו בצורה עקיפה — ולעיתים אף ישירה — בפעולותיו. לנדאו, כרבים אחרים, ודאי שואל את עצמו שתי שאלות עיקריות. האחת: האם המניעים העומדים מאחרי קו־אליציית בגין־פלאטו טהורים, ומה שעומד מול עיני ראש־הממשלה הוא רק טובת יהודי ברית־המועצות ואסירי־ציון?

השאלה השנייה: האם אומנם יצליח פלאטו־שרון בשיחרור ובעזרה ליהודי ברית־המועצות, או שמא צודק לנדאו בכך שפלאטו מפריע לפעולות הממשלתיות רחבות־ההיקף, שהשתיקה יפה להן?

ד"ש הוקמה כדי להנהיג במדינה שיטת בחירות חדשה - והשבוע קמה שיטה זו על יוצריה בד"ש

אלוף בוצר
טבע

אלוף־משנה לוי
הובסה

אלוף זמיר
נכשל

תפנולת גנרלית

תוצאות כל בחירות מעידות על מנצחים ועל מנוצחים. התגובות על תוצאות הבחירות הפנימיות, שנערכו בשבוע שעבר בד"ש, מעידות על כך שבבחירות אלה אין מנוצחים כלל: הכל ניצחו.

קבוצת ידין־תמיר טוענת כי, יחד עם קבוצת עודד היא זכתה במרבית המקומות במועצה הארצית של ד"ש. קבוצת עודד מכחישה כי היא נמצאת בכיסם של ידין ותמיר.

שינוי טוענת כי היא ניצחה בבחירות מאחר והיא שמרה על כוחה, ואילו אמנון רובינשטיין מוסיף וקובע כי יש לו שני צירים נוספים במועצה, ויהיו לו יותר בשבוע הבא.

קבוצת מאיר עמית דוחה את הטענות כאילו היא הובסה בבחירות. לדברי ראשי קבוצה זו, 7—6 צירים הם הישג עצום, בעיקר לאור העובדה שהקבוצה אינה מאורגנת ואין לה מנגנונים כפי שיש לשמואל תמיר ולקבוצת שינוי.

אל אלה מצטרפים עוד כ־7—6 צירים ערביים ודרוזיים, שבינתיים כבר נבחרו למועצה הארצית. כל אחד מראשי הקבוצות האחרות, טוען כי הם, כולם או מרביתם, שייכים לקבוצה שלו. לא ברור גם מצבה של קבוצה המוגדרת כבלתי מוגדרת. בכמה אזורי הבחירה יש אחד או יותר שנבחרו למועצה, שאותם קשה להגדיר בבירור כשייכים לאחד הגושים. כמובן ש־כל גוש אוסף לו לצרכי המערכה ההסברתית המתנהלת בימים האחרונים, את הבלתי מזוהים אליו.

תוצאות הבחירות, הזיופים שנעשו בהם, ופשיטת הרגל של שיטת הבחירות המיוחדת לד"ש אולי אינם מאפשרים בינתיים לקבוע במפורש מי ניצח ומי הפסיד, אבל כבר עתה ברור שד"ש כמפלגה הפסידה בבחירות. לא רק הפסידה, אלא הובסה וקיבלה מכה אנושה, המעידה כי קיצה של ד"ש קרב.

התוצאות נשארו במחשב

שיטת הבחירות בד"ש, שיטה המחייבת חישובים מסובכים, עזרה של מחשב וזמן בן שבועות לשם הקביעה הסופית של התוצאה, היא אחד מדגלי מפלגה זו, אשר הוקמה על ברכי סיסמת שינוי שיטת הבחירות במדינה לשיטה אישית איזורית. ד"ש ניסתה ליישם אצלה בבית את השיטה הזו.

הבחירות בד"ש אישרו מחדש את טענותיהם של מתנגדיה מאז ומתמיד: שהשיטה מביאה לסילוף גמור של רצון הבוחרים מפני שהיא נותנת לחמולות ולקבוצות קטנות המאורגנות היטב להשתלט על ציבורים גדולים, שאינם מאורגנים. אילו קרה הדבר במדינה כולה, היו מרבית המקומות בכנסת תפוסים על ידי ראשי חמולות, שזיקתם הפוליטית אינה חשובה, אך יכולים לארגן קבוצות בוחרים במקומות השונים.

על פי שיטה זו מחולקת הארץ למחוזות, כאשר לכל מחוז נקבע, על פי מספר בעלי זכות הבחירה שבו, מספר צירים אשר הוא שולח למועצה. מועצת ד"ש מונה 120 צירים, כמספר חברי הכנסת, אולם על־פי שיטת הבחירות האזורית, שולחים המחוזות רק 80 צירים למועצה. יתר 40 הצירים נבחרים ברשימה ארצית, אשר שיטת הבחירה לגביה, זהה, פחות או יותר, לשיטת הבחירות הרגילה הנהוגה בארץ.

אולם מתוך 40 הצירים שברשימה הארצית, משוריינים 15 מקומות לחברי הכנסת של ד"ש, כך שרק 25 מקומות פנויים למתחרים במסגרת הארצית.

כל אחד מחברי ד"ש שהלך לקלפי ביום הרביעי לפני שבוע מילא ארבע רשימות של אישים במפלגה, הוא בוחר. רשימה ראשונה היתה רשימת הנבחרים שלו למוצה, מקרב המועמדים באיזור שלו. על המצביע היה לרשום בכתב יד, על גבי טופס נתון, רשימה של מועמדים, לפי סדר העדפתם.

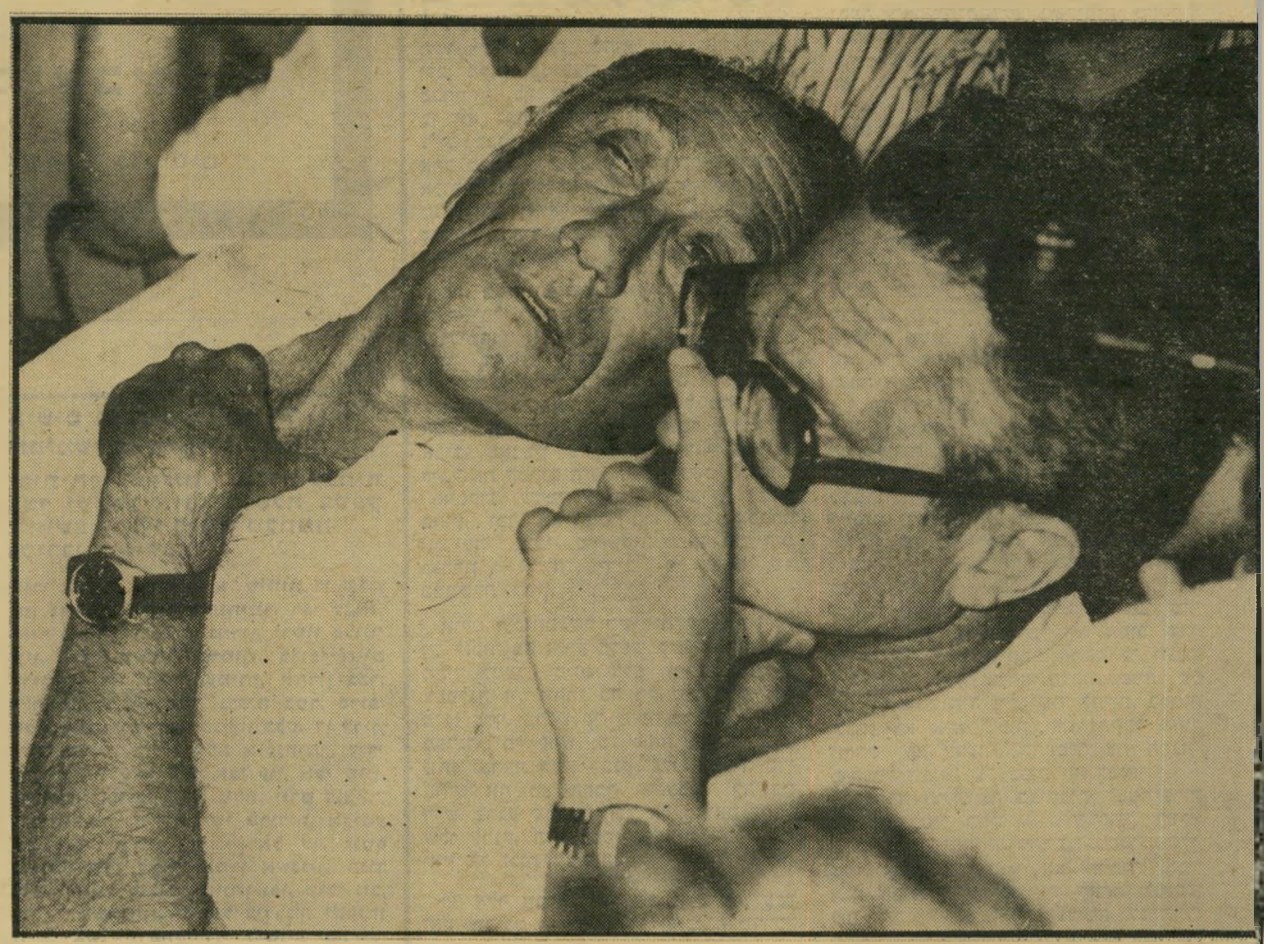
הרשימה השניה, שאותה היה על הבוחר למלא, היא רשימת מועמדיו לרשימה הארצית. ברשימה זו הוא מצביע עבור אישים שונים מכל רחבי הארץ, אותם הוא היה רוצה לראות במועצה. שתי הרשימות האחרות הן לגבי מועמדי ד"ש למועצה המקומית של איזור הבחירה ולגבי מועצת הפועלים של אותו איזור בחירה.

באמצע השבוע היו ידועות תוצאות בחירתם של כ־69 צירים אשר בחירתם הובטחה בבחירות האזוריות. 25 הצירים של הרשימה המרכזית עדיין נמצאים במחשב של ד"ש והתוצאות תוודענה רק בשבוע הבא.

ידין־תמיר או תמיר־ידין

הגוש המרכזי בד"ש, גוש ידין־תמיר, אם כי בעקבות הבחירות האחרונות

(המשך בעמוד 34)

אלופים־מובסים יריב ועמית
תבוסה מוחלטת

מועדון 5 לתרבות חדשה
רח' הס 5, תל-אביב
יום ה' — 6.7.78
אמריקה הלטינית בראי הקולנוע הפוליטי הגרמני
בסרט של פטר לילינטל
(בגרמנית עם תרגום אנגלי)
מיזוג־אוויר מלא — מזנון

אישים ואמנים פונים אל המימשל הישראלי:

זכות הפלסטינים להגדרה עצמית לצד ישראל אינה מוטלת בספק החושב אחרת מזמין מלחמה וקורבנות נוספים

אורי אבנרי, פרופ' ע. א. סימון, דן קדר, נתן זך, פרופ' חנן אופנהימר, רפי לביא, יאיר גרבוז, פרופ' דן מירון, גרשון פלוט־קין, יוסף קורמן (כרמון), פרופ' חיים דרין־דרבקין, יהודה עמיחי, אהרון בכר, ד"ר טוביה שלונסקי, גדליה בסר, פרופ' ויליאם פרידמן, ד"ר שמעון בלס, דן דרין, נחום שליט, ד"ר יהודה אופנהימר, דידי לוקוב, מתי רגב, ד"ר אבי עוז, אלי קינן, דוד הלוי, פרופ' גדעון גילת, יורם דנציגר, כוכבי שמש, ד"ר אבישי מרגלית, אלישע גת, אלי תבור, ד"ר ישראל לף, יוסף גלילי, יצחק לאור, אהרן אשכנזי, חנוך לוין, יהושע סובול, יהונתן גפן, קובי גיב, שלמה וישינסקי, ישראל בידרמן, ישעיהו יריב, אשר צרפתי, דני ליטני, יבי.

המפולת הגנרלית

(המשך מעמוד 33)

אפשר לכנות אותו בשם גוש תמיר־ידין, הוא הגוש שזכה בינתיים במספר הצירים הגדול ביותר. בגוש זה יהיו כפי הנראה (ללא תנועת עודד) 33—31 צירים, כשמספר הצירים המזוהים עם המרכז החופשי, סיעתו של תמיר, עולה על מספר החברים המזור־הים עם מייסד התנועה, הפרופסור ייגאל ידין.

אל גוף זה נוטים לשייך את קבוצת עודד, אשר לה בינתיים בין 11 ל־13 חברים במועצה. לקבוצת עודד אפשר להוסיף באופן כמעט ברור לפחות עוד 5 עד 7 חברי מועצה מטעם סניף ירושלים, שבו תיערכנה בחירות חוזרות רק בסוף השבוע.

ידין ותמיר יודעים, בניגוד למה שהם טוענים בפני עתונאים, כי קבוצת עודד אינה נמצאת בכיסם, וכי רבים מקבוצה זו התקרבו, לאחרונה, בעיקר בשאלה המרכזית של הישארות בממשלה או יציאה, לקבוצת שינוי. נסיון של ערב בחירות לצרף את עודד באופן רשמי־למחצה לגוש המרכזי נכשל לאחר שבני עודד הציבו את השר ישראל כץ במקום ה־10 ברשימה שלהם, ולא במקום הראשון, כפי שנקבע בינם לבין ידין־תמיר.

קבוצתו של אמנון רובינשטיין שמרה בינתיים על כוחה ולה כ־22 חברי מועצה מ־69 אשר כבר נבחרו. אנשי רובינשטיין מקווים כי יהיו להם עוד ציר או שניים מבין ה־80 ועוד מספר גדול של צירים ברשימה הארצית.

אל הרשימה הארצית נושאים עיניים אנשיו של מאיר עמית. קבוצה זו נחלה על הנייר כשלון מוחץ, כאשר הצליחה להעביר רק כ־8—6 חברי מועצה. אולם מאיר עמית טוען כי היא מקווה ל־20 חברי מועצה, לאחר שיתבררו תוצאות ההצבעה ברשימה הארצית. לתקווה זו אין על מה לסמוך, אולם גם יריביו של עמית מודים בכך כי סיכוייו לקבל עוד כמה צירים (אם כי בשום פנים ואופן לא 13 צירים) ברשימה הארצית גדולים. אל כל אלה מצטרפים כ־7—6 ערבים, אשר כל אחת מהקבוצות משייכת אותם אליהם, אם כי על פי דעותיהם נראה כי רובם שייכים לגוש המרכזי.

הגנרלים מדשדשים בבוץ

בחירות בד"ש הותירו בינתיים כמה מאישי מפלגה זו מחוץ למועצה. השר ישראל כץ, שהוא אינו חבר כנסת ולכן מקומו במועצה אינו משוריין, ניכשל בבחירות. כץ שייך לגוש של ידין־תמיר. כן לא נבחרו מגוש זה, מזכירת סיעת ד"ש בכנסת ומי שתכנס לכנסת כאשר אחד מחברי ד"ש בבית המחוקקים יתפטר, אלוף־משנה סטלה לוי. כמו כן לא נבחר מגוש זה ישראל גרנית, מי שהיה מנהל מערכת הבחירות של ד"ש בבחירות לכנסת התשיעית ומנאמניו של ידין.

את מכת האישים הגדולה ביותר ספג הגוש של מאיר עמית. אלוף (מיל.) צבי („צביקה") זמיר יצא בתל־אביב (האלוף זמיר מתגורר בצהלה, השייכת לאיזור הבחירה של תל־אביב) במקום ה־19 בעוד שמספר המקומות במועצה של מחוז תל־אביב הוא רק 10. אחד מראשי סניף תל־אביב, מאנשיו של עמית, יצחק אריכא, קיבל את המקום ה־55. אלוף משנה יששכר („איסקה") שדמי, אף הוא מגוש זה, נשאר בחוץ, וכן האלופים במילואים אברהם („צ'יטה") בוצר, מי שהיה מפקד חיל הים ואהרון („ארלה") יריב, מי שהיה שר בממשלת רבין.

אולם לזכותם של רשימות עמית ושינוי יש לזכור מה אירע בד"ש בשנה האחרונה. מתוך למעלה מ־40 אלף חברים רשומים במפלגה זו, נותרו בה רק קצת יותר מ־11 אלף. בד"ש קל לדעת מי נשאר חבר מפלגה ומי פרש. כל אחד מחברי ד"ש נותן הוראת קבע לבנק שלו להוריד מדי חודש את מס החבר ולהעבירו לחשבון ד"ש. ברגע שמבטל חבר את הוראת הקבע שלו לבנק, הוא מפסיק להיות חבר ד"ש ואין לו זכות הצבעה.

30 אלף חברי ד"ש, שעזבו אותה, עשו זאת, ברובם הגדול, בגלל האכזבה מדרכה

(המשך בעמוד 36)

במדינה

(המשך מעמוד 27)

צריך להאמין בניסים." ברגע זה ניתן היה להבחין בבגין, שניצב בצד הדוכן, כשהוא מסב ראשו לאחור.

על פי שידור הטלוויזיה, שקלט רק את פניו של בגין שהוסבו לאחור, ניתן היה לפרש את תנועת הראש של ראש־הממש־לה כהבעת מחאה או מורת־רוח מעצם איז־כור שמו של בן־גוריון במעמד זה. אולם לא כך היה מראה פני הדברים בשטח.

כשהחל מונדייל בנאומו, ניצב בגין ב־מרחק של כחצי מטר מהדוכן. לפתע, ב־אמצע דבריו של מונדייל, הוא נראה כ־מתנדנד. אלה שהתבוננו בבגין יכלו להב־חין כי ידו האחת נשלחה אל הדוכן, כאילו חיפש תמיכה שלא להתמוטט, ואילו ידו השנייה נשלחה אל חזהו. באותו רגע היפ־נה את ראשו לאחור, לעבר פמלייתו, כ־מבקש עזרה.

היה זה אחד מאותם הרגעים בהם חר־דים מקורביו של ראש־הממשלה לשלומו. אלא שהפעם הוא עמד כשגבו אליהם והם לא יכלו להבחין במתרחש. רק העומדים בחזית הדוכן הבחינו בכך. כמה מהם רצו לחוש לעזרתו של בגין, אולם הוא התעשת מייד, שב וניצב זקוף, כאילו מאום לא קרה.

כאשר השלים מונדייל את מאמרו של בן־גוריון במילים „ואומנם ישראל מהווה נס..." יכול היה בגין רק להניד בראשו לאות־הסכמה.

ביטחון

הדת - קרדום לחפור בו

השמיניסטיות: מאבק עד הסוף בחוק שיאפשר השתמטות

האב בחר בליכוד. המישפחה ממוצא דתי. איש לא שיער כי תהיה זו דווקא הבת שתעמוד בראש תנועת־מחאה, המ־איימת להפיל את ממשלת הליכוד.

טלי לבנט, שמיניסטית מתיכון בלין ברמת־גן, עלתה לכותרות העיתונים לא־חר שיצאה בקריאה אל הבנות העומדות לפני גיוסן, למחות נגד הצעת־החוק ש־נועדה לפטור בנות משירות צבאי, על סמך הצהרה בילבד שהן דתיות. תוך ימים ספורים היא היתה למנהיגת מרד השמיניס־טיות שהפך לתנועת־מחאה המונית.

לפני שנה, בהיותה בכיתה השביעית, נסעה לארצות־הברית בשליחות מחלקת ההסברה של מישרד־התוץ. תפקידה היה לקיים פעולות הסברה ללא־יהודים ולתאר בפניהם את הארץ ואורח־החיים בה.

„אני זוכרת שהיו שואלים אותי, במיפ־גשים שקיימנו, אם בנות־ישראל הולכות לצבא. כשעניתי בחיוב, לא הבינו את זה. הסברתי להם שבנות אינן נלחמות, אך שהן חיוניות בתפקידים אחרים."

טלי, העומדת לפני גיוסה, מייד עם תום תקופת בחינות־הבגרות בסוף חודש זה, עומדת להשתלב במיסגרת הצבאית למשך שנתיים תמימות. כיום היא מתגו־ררת בבית הוריה, יחד עם שתי אחיותיה הקטנות ממנה. זהי וילה מפוארת ברמת־חן. אביה הוא בעל מיפעל לציפוי מתכות ואמה היא עקרת־בית. „בבית קיבלתי חי־נוך פתוח וחופשי," מספרת טלי. „יש לי חופש מוחלט להביע את דיעותי, גם אם הן עומדות בסתירה לדיעות הורי." הידי־עה על הצעת־החוק עוררה בה כעס והת־מרמרות. „מחנכים אותנו כל הזמן להת־גייסות ולאהבת־המולדת, והנה, בצעד ה־ראשון שלי כאזרחית, אני חוטפת מכה."

גם מנהל בלין, הד"ר הרצל למדן, שו־תף לדיעה זו. „זהי הצעה המביאה את הנוער לדבר־עבירה. המיבחן שבו מע־מידים חלק מהצעירים הוא חמור מדי. גם בזמני, כשהתגייסתי, חרתה לי העוב־דה שהיו כאלה שלא הלכו לשרת. עם החוק הקודם היה ניתן עוד לחיות, למרות שגם הוא אינו שפיר. אם יתקבל החוק החדש יש, לדעתי, להעמיד את התגיי־סות כל הבנות על בסיס התנדבותי."

המחאה הראשונה בעיקבות הצעת־החוק נשמעה לפני כחודש. „היו אלה דווקא תלמידות הכיתה השביעית," מספרת טלי, „שהתארגנו והחתימו את תלמידי הכי־תות הבוגרות על עצומה. לאחר שנאספו 700 חתימות נשלחה העצומה למישרדי הממשלה." מורי בית־הספר החתימו על עצומה משלהם.

משרתת־במילואים חסון

„לעשות מילואים זה לצאת מהכל!"

מנחיגה טיבי

„חשוב העניין הציבורי!"

מדת לפני הגיוס, ההרגישה אינה בעימה ובנות רבות מרגישות כמוני.

„אנו רוצות שהחוק הקיים יוסיף להתקיים, ושונות אל ציבור הבנות הדתיות להתגבד לשירות לאומי בן שנתיים כפי תרומתן למאמץ הלאומי."

„אני חושב שהיא צריכה להילחם על דיעותיה," אומר אביה של טלי, „אך עליה למלא את חובותיה האזרחיות וללכת לצבא."

„לתפוס עליו טרמפ?" טלי עצמה מעולם לא הטילה ספק בכך שתתגייס, והיא אומרת: „אני מקווה שנצליח. אחרי התגובות הרבות שעוררה פנייתנו לציבור, אני מאמינה שנוכל לבטל את הצעת החוק. כיום מצטרפות אלינו בנות מכל הארץ, ויש התארגנויות נוספות בנגושא." בחדרה המרוהט בטוב טעם מנסה טלי להמשיך להתכונן לבחינות הבגרות הקרובות. צילצולי־הטלפון הרבים מפריעים את שיגרת היום־יום של המישפחה. בין טלפון אחד למשנהו, תבין נסיעה לכינוס עם חברותיה לדיון על הפעולות המתוכננות. מצליחה טלי למצוא זמן גם ללימודי המתימטיקה לקראת בחינת הבגרות ביום שני הקרוב. „אני לא יודעת איך אעבור אותו בצורה כזאת, אבל מקווה שיהיה בסדר."

העתיד הצבאי המתדפק על הדלת אינו מטריד אותה ביותר. „נראה שאצטרך לוותר על הקורס שאליו רציתי ללכת, בגלל הצימצומים במיספר הבנות המתגייסות. זה לא הגיוני ש־50 אחוז מהבנות הן דתיות. אם החוק בא להגן על הבנות האלה, למה לתת לבנות אחרות אפשרות לתפוס עליך טרמפ?"

טלי וחברותיה מתכוננות להפגנה שתיערך ביום שישי הקרוב מול הכניסה ל־בקו"ם, הבסיס שאליו תגענה ביום הראשון לגיוסן. ואליהן תצטרפנה בנות רבות המזדהות עם מאבקן. „אני מקווה שנצליח," אומרת טלי. „אם לא נצליח בדרך זו, נצטרך לחשוב על דרכים אחרות, אך אינני מאמינה שזה יגיע עד לכך שלא אתגייס בעצמי."

מילכוד המילואים

„תעשי מילואים 30 יום בשנה עד גיל 38? — מצטערים, לא נוכל לקבוך לעבודה!"

„נדהמתי, לא רציתי אפילו להסתכל על הנייר, נעשה לי שחור בעיניים! רק עכשיו קיבלתי שיחרור ממילואים, התחלתי סוף־סוף לתכנן את החיים. ופיתאום — בום! שולחים לי צו המבטל את השיחרור, כמו שאומרים: משורה ישחרר רק המוות..."

לאסיה חסון יש עיניים גדולות ותמהות ושיער זהוב ארוך, העוטר פני ילדה תמימה. דירתה השכורה ברמת־אביב משקפת מקצת מאישיותה — הדירה הקטנה עטורה תמונות וקישוטים. אסיה אוהבת אמנות. לפעמים היא פורטת על הגיטרה, המונחת על הריצפה. אך בעיקר היא אוהבת לנגן בחליל ולקרוא הרבה. היא גם אוהבת לשבת לבד, סתם כך, ולחלום.

אסיה אינה מן הנלחמות. טיפוס נחבא אל הכלים, שמעולם לא מרד. „אבל הפעם," היא אומרת, „אני מרגישה שאינני יכולה להימלט מן הגורל. אני לא רוצה יותר לדבר על זה, אני רק מרגישה ששוא לנו עוול גדול!"

מספרת אסיה:

לא שאני חושבת שאני היחידה. הדבר קרה, אולי, לעוד עשרות בנות אחרות. אבל, משום־מה, בי זה פגע קשה מאד.

השתחררתי משירות־חובה באפריל 73', והתחלתי ללמוד באוניברסיטת תל־אביב, פילוסופיה ולשון עברית. שכרתי את הדירה וניסיתי להתקבל לעבודה במישרד ב־רמת־אביב. חוץ ממני היו עוד כמה מועמדות, שלא ניראו לי מתאימות לתפקיד, כי לא היו להן הכישורים שלי.

אני הייתי הסטודנטית היחידה, והיתה לי הכשרה מסויימת. הייתי בטוחה שאת־קבל. הטעות היתה אולי שסיפרתי להם שהייתי בחיל־הקשר. הם מייד אמרו לי: „את בטח עושה יותר מ־30 ימי מילואים בשנה!"

עניתי בחיוב. ואחרי כמה ימים אמרו לי שלא התקבלתי. לא רצו לומר מדוע.

אני קצת עצבנית עכשיו. אז עבדתי בכל מיני עבודות סטודנטיאליות ולמדתי ועשיתי מילואים, 30 יום בשנה. במילואים האחרונים כתבתי מיכתב שבו הסברתי ש־אני מתקרבת לגיל 26, והמילואים מפריעים לי לנהל חיים סדירים. ביחידה הסבירו לי שלקראת גיל זה ישחררו אותי. שאלתי „מה עם השיחרור?" וקיבלתי את המיכתב הבא, ב־26 באפריל 78':

„קראתי את מיכתבך מה־21 באפריל.

„הטיפול בשיחרורך נימצא בידי הפיקוד. אני מקווה שהוא יסתיים בקרוב.

„אין לך יותר מה לדאוג לשירות־מילואים, היות שעד שלא תקבלי את תעודת־הפטור, לא תיקראי לשירות־מילואים.

„בברכת חג־שמח, ק.א., קצין קישור."

הרגשתי עצמי חופשיה לפתוח בחיים משלי. עד עכשיו הייתי בלחץ של לימודים־עבודה־מיבחנים־מילואים, וחזור חלילה. יכולתי סוף־סוף לנשום לרווחה ולתכנן את העתיד. לנסוע אולי לחו"ל. לנוח קצת. להתפנות לגגינה.

ידעתי כי כשאתחיל לעבוד, לא יזרקו אותי מן העבודה, כמו שעשו לי ולחברתי, עינת וולף, שזרקו מהעבודה אחרי שקיבלה צו־מילואים, בתואנה שעבודתה אינה סדירה.

התחלתי לעבוד ולחסוך כסף, במישרד לעבודות־פיתוח, כמזכירה, ובקונסרבטוריון ברמת־גן.

ופתאום, אחרי חודשיים, מודיעה לי אמי כי קיבלתי שוב מיכתב מן הצבא:

„צר לי, אך החוק ביחס לשיחרור נשים שאינן נשואות השתנה, דהיינו גיל השיחרור הוא — 38. לפיכך עלייך להמשיך לשרת.

„בברכה, ק.א., קצין קישור."

אם לא היו עוזרים לי בבית הייתי יושבת ובוכה, הייתי מנסה למצוא אחיות לצרה ובאמת בנות אחרות יותר החלטיות ממני אמרו לי שהן תסרבנה ללכת למילואים, כי בזה שהן הולכות, זה צידוק של המצב.

אחרי שנרגעתי מן ההלם הראשון, עשיתי לעצמי חשבון־נפש. נכון, אני טיפוס של ילדה טובה. אני לא בשביל לעשות רעש. אבל אם יש חוסר־צדק במדינה שאת חיה בה, הפתרון הוא פשוט לא להסכים. שאיך שהוא זה יתפוצץ.

אני לא מוכנה לעשות עבודה של מישהו אחר. לעשות מילואים זה לצאת מהכל. בנות במילואים זה לא כמו בנים במילואים. בנות מקבלות את זה הרבה יותר קשה. יש הרגשה כאילו כולן השתחררו, ורק את נשארת כשבנות אחרות נהנות על חשבונך.

עד כאן סיפורה של אסיה.

שרה חסון, אמה של אסיה, החליטה לקחת את העניין לידיה.

אומרת היא:

אנחנו את חלקנו תרמנו. אני הייתי במחתרת, הייתי בצה"ל בתש"ח, והילדים היו אמורים ללכת בדרכי. אבל כאן מדובר בעניין של אצולה חברתית, שאינה הולכת לצבא, ולעומתה עם־הארץ החילוניים, חוטבי־עצים ושואבי־מים. למעשה, כל אחת כאוות־נפשה משתמטת, ורק הישרות והטובות מתגייסות. כמו בתי האחרת, גיליה, שהיא עכשיו בת 18. היא לא הלכה להצהיר. היא הולכת עם החבר'ה שלה. מימשל תקין צריך לדאוג לכך שיהיו זכויות שוות וחובות שוות לכולם, וזכותו של אזרח לערער, כאשר נעשה לו עוול.

„הדתיים טוענים: ,יהרג ובל יעבור,' כלומר, הדתיות לא תתגייסנה ואפילו תהרגנה על כך. אולם יהרג ובל יעבור נאמר בהלכה לגבי שלושה מיקרים:

- שפיכות דמים, וזה מתייחס רק לבנים.
- עבודה זרה, מה שאינו שייך למיקרה זה.
- גילוי עריות.

„משמע, שהמצהירות פטורות מהצבא בשל זנות. אבל מצפוני לא נותן לי לשלוח את בנותי לזנות!

„באופן אישי טיפלתי בעניין בכמה דרכים: הבאתי את העניין לידיעתם של כמה ח"כים. פניתי באופן רישמי במיכתב לצבא, ועירערתי על גיוסן של בנותי. מבחינה ציבורית חתמתי עם עוד נשים על עצומה, המיועדת לוועדת החוץ־והביטחון של הכנסת.

„בינתיים אני חושבת לחכות ולראות איך זה יתפתח. גם אסיה וגיליה מחכות, ואיתן מחכות עוד מאות בנות. הצדק צריך לנצח."

פשעים

החשוד הוצחי הוחשד שוב

כל הפיצוצים וכל האיומים בקרית־אינו מובילים לכיוון מוזר אחד

„לפני המעצר האחרון הוא מצא עבודה במוסד ממשלתי, אך מייד אחרי ששוחרר — עמד לקבל מיכתב פיטורין. רק בהשתדלויות רבות ניתנה לו הזדמנות נוספת להמשיך. האם תיתן לו הזדמנות כזו גם המישטרה?"

סימן־שאלה זה חתם את הסיפור על אברהם כץ משכונת פרדס־כץ, שבו טען: „אני חשוד ניצחי" (העולם הזה 2127). לא חלפו ימים ספורים, והוא מצא את עצמו שוב מאחרי סורג ובריח.

כץ, שעבד באותה עת כמוביל־עגלות בחדרי־ניתוח בבית־החולים הממשלתי על שם שיבא, בתל־השומר, החשיד יחד עם עוד שמונה צעירים מחבריו, שלרובם גורל דומה לזה שלו, בשורת עבירות חמורות שכללה: איומים על עובד ציבור בפגיעה בגופו וברכושו, קשירת קשר לביצוע פשע ושוטטות למטרת עבירה.

כל החשודים טענו שיש להם אליבי לרוב מעשיהם בערב המעצר ורב־פקד היכל בעצמו פירט את האליבי: הם היו תחת מעקב מישטרתי, וכל תנועותיהם היו ידועות לו ולשוטרים, אך היכל טען לפני השופט ש„לחשודים אין אליבי מניח את הדעת לשעות הנ"ל."

לחיזוק בקשתו ציין עוד היכל לפני שופט־השלום התל־אביבי יוסף בן־שלמה, כי בבדיקה מעבדתית נמצאו על ידיהם של אברהם כץ, ושניים מחבריו, סימנים המעידים על מגע עם מתכת. זה יכול היה להוכיח שכץ וחבריו באו במגע עם מזלג כפית, עמוד־חשמל או, אולי, דופן של ג'יפ. מובן שקצין המישטרה לא ויתר על

(המשך בעמוד 52)

הבורסה

קנה „פועלים" ו„כלל"

מומלץ לקוראים להירשם מייד להנפקת „בנק הפועלים", שתבוצע ביום הראשון הקרוב. כך שביום השני ההשקעה יכולה להשתחרר וביום השלישי ניתן למכור את ההקצאה שתוקצב וכן ניתן לשחרר את הכסף שיגוייס לצורך החתמת־היתר. כסף זה יש להפנות לקנייה מירבית של ההנפקה החדשה של „בנק כללי", ביום השני הקרוב. אמיסיה של „בנק כללי" תוצא בשער של 275, כאשר מציעים לציבור 11 מיליון מניות. נראה כי תהיה החתמת־יתר של אחד על חמש־עשרה, כך שרווח בטוח למזמין (לפי מכירה בשער של 30% יותר משער ההנפקה) יהיה בשיעור של שניים או שלושה אחוזים.

אם המשקיע יצטה להחזיק במניות ולא למכרן מייד, הוא ירוויח יותר, שכן מניה זו מזמינה ממש התקפות של משקיעים חיכולים להרים את שעריה. הסיבה: המספר הקטן של מניות מוצאות וכן השם הטוב של הבנק של רוטשילד.

פרט לשתי מניות אלה השוק רדום ועדות לכך: אחד חברוקרים הפעילים בבורסה, משה לביא, יוצא השבוע לחופשה של חודש באירופה. די בכך כדי להראות מה צפוי בחודש הקרוב.

המפולת הגנרלית

(המשך מעמוד 34)

של מפלגה זו. רבים מהפורשים הפסיקו את תשלום דמי החבר שלהם משום שאינם מרוצים מהעובדה שד"ש נשארת בממשלה, ומבכרת כסאות על פני עקרונות. ברור לגמרי כי תומכיהם של ידין ותמיר בד"ש מיעטו לפרוש ממפלגה זו, ומרבית הפורשים שייכים דווקא לשינוי ולקבוצת עמית. לכן צודקים גם אמנון רובינשטיין וגם מאיר עמית, הטוענים כי העובדה, שהם שמרו על כוחם במועצה, היא הישג רציני ומשמעותי, לאור המצב הנתון.

התארגנות של ספרדים

ב נוסף הדגר הבחירות האזוריות, הניפה ד"ש עם הקמתה עוד דגל, שעליו חרוטה סיסמה לא פחות חשובה: הטוהר והמוסר הציבורי. כשם שהבחירות הפנימיות בד"ש הפילו את הדגל הראשון, כן הן רמסו את הדגל השני של המוסר. הבחירות בלוד ובירושלים, אשר נפסלו משום שנתגלו בהם זיופים ומעשי מירמה, מעידות על כך. ללוד אין שמים כל כך לב בד"ש משום שעיר זו שולחת רק נציג אחד למועצה, אולם ירושלים שולחת שמונה.

בירושלים היתה התארגנות שלא על הרקע הגושי המקובל בד"ש. לא שינוי או ידין־תמיר אלא בני העדות עם ערביי מזרח ירושלים ואבו־גוש. כל שמונת הנבחרים בבחירות שנפסלו בירושלים, למעט אחד, הם ממוצא ספרדי. היתה בעיר התארגנות של שלוש קבוצות, שחברו יחד כדי להכניס את מועמדיהם. הקבוצה הרא־שונה היתה חמולה של אחת המשפחות הוותיקות והעניפות בירושלים, משפחת בן־זקן, הקבוצה השניה היתה קבוצה של אנשי מועצת פועלי ירושלים ובני משפחו־תיהם והקבוצה השלישית היתה של 70 בעלי זכות בחירה מאבו־גוש, המצביעים במחוז ירושלים ו־17 ערבים חברי ד"ש ממזרח ירושלים.

ששים רשימות זהות

ע וד בשעית הבוקר של יום הבחירות סייר ח"כ שמואל טולידאנו, איש שינוי בקלפי שהוצבה בבית־העם בירושלים וראה את אחד המועמדים, השייך לקבוצת מועצת פועלי ירושלים, מתי רונן, איש חינוך ירושלמי, שהיה בעבר חבר מפא"י, מסתובב בתוך הקלפי. על פי תקנון ד"ש אסור למועמד להיות ליד הקלפי ביום הבחירות, וגם לא בסביבתה הקרובה. טולידאנו ניסה לדבריו לסלק מהמקום את רונן ואת עוזרו מוטי רגב, אך אלה לא נשמעו לו. גם יושב ראש ועדת הקלפי טען כי לא ידוע לו הסעיף בתקנון האוסר על מועמד להיות בקלפי או לידה.

טולידאנו מיהר להתקשר עם יושב ראש ועדת הביקורת החדש של ד"ש עורך־הדין עמי אוסנת, שהוא איש שינוי, והלה טלפן כעבור שלוש שעות לקלפי בירו־שלים, והורה לרונן להסתלק מהמקום.

כאשר נפתחו הקלפיות התברר כי לפחות 60 רשימות־הצבעה הן רשימות זהות, ונכתבו באותו כתב יד. קיימת כמובן האפשרות הפלילית כי 60 פתקי הצבעה אלה הוספו לקלפי, ו־60 אחרים הוצאו במקומם. זיוף פשוט של בחירות. אולם קיימת גם אפשרות אחרת. היה מי שדאג לצייד מצביעים עם רשימות מוכנות מראש, כדי שיטילו אותן לקלפי. גם אפשרות זו פסולה, מאחר וחוקת ד"ש אוסרת לתת רשימות מוכנות למצביעים.

כאשר התבררו, לאחר פתיחת הקלפיות, התוצאות ונספרו הקולות, התגלה כי מי שהיה דובר ד"ש, העתונאי אלי אייל, יצא במקום הששי, בין שמונת המאושרים שנכנסו למועצה מטעם ירושלים. כאשר הגיעה הרשימה לוועדת הבחירות המרכזית בתל־אביב, היה אייל במקום התשיעי. מי־שהו דאג להחליף את התוצאה ולהציב ב־מקום הששי של אייל, את מי שיצא במקום ה־9, אלי אללוף, מאנשי עודד ומי שמקובל על הגוש המרכזי של תמיר־ידין. גם הירי־בים המושבעים של אללוף אינם חושדים בו עצמו במעשה זה, כי אללוף ידוע כאזרח הגון. אבל ברור שהיה מי שדאג להקפיץ אותו שלושה מקומות קדימה ברשימה ואל תוך המועצה.

הכשלון של ידין

ב יתוח של התוצאות, מבלי לקחת ב־חשבון את תוצאות הבחירות ברשימה

מנהיגים ידין ותמיר
מי קובר את מי?

התארגנות של שלוש קבוצות, שחברו יחד כדי להכניס את מועמדיהם. הקבוצה הרא־שונה היתה חמולה של אחת המשפחות הוותיקות והעניפות בירושלים, משפחת בן־זקן, הקבוצה השניה היתה קבוצה של אנשי מועצת פועלי ירושלים ובני משפחו־תיהם והקבוצה השלישית היתה של 70 בעלי זכות בחירה מאבו־גוש, המצביעים במחוז ירושלים ו־17 ערבים חברי ד"ש ממזרח ירושלים.

ששים רשימות זהות

ע וד בשעית הבוקר של יום הבחירות סייר ח"כ שמואל טולידאנו, איש שינוי בקלפי שהוצבה בבית־העם בירושלים וראה את אחד המועמדים, השייך לקבוצת מועצת פועלי ירושלים, מתי רונן, איש חינוך ירושלמי, שהיה בעבר חבר מפא"י, מסתובב בתוך הקלפי. על פי תקנון ד"ש אסור למועמד להיות ליד הקלפי ביום הבחירות, וגם לא בסביבתה הקרובה. טולידאנו ניסה לדבריו לסלק מהמקום את רונן ואת עוזרו מוטי רגב, אך אלה לא נשמעו לו. גם יושב ראש ועדת הקלפי טען כי לא ידוע לו הסעיף בתקנון האוסר על מועמד להיות בקלפי או לידה.

טולידאנו מיהר להתקשר עם יושב ראש ועדת הביקורת החדש של ד"ש עורך־הדין עמי אוסנת, שהוא איש שינוי, והלה טלפן כעבור שלוש שעות לקלפי בירו־שלים, והורה לרונן להסתלק מהמקום.

הארצית, מעיד על כך שהתמונה בד"ש לא השתנתה באופן מהותי, וכי מפלגה זו תמשיך לגשש באפלה הפוליטית אליה ניווטו אותה ידין וחבריו. אולם תוצאות הבחירות מעידות דווקא על חולשתו של ידין, הזוכה כביכול בבחירות. בתוך הגוש תמיר־ידין עלה בשיעור ניכר כוחו של שר המשפטים שמואל תמיר, ואין ספק כי השפעתו על ידין ועל המפלגה תגבר, עתה יותר מאי־פעם, בעוד שכוחו של ידין עצמו נחלש.

גם השפעתה של תנועת עודד תהיה גדולה יותר במועצה הבאה של ד"ש. בנושאי פנים מזדהים פחות או יותר אנשי עודד עם עמדת ידין, אם כי פה ושם נשמעות טרוניות על אי־מילוי הבטחות המצע בכל הנוגע לנושאי הרווחה. אולם הנטיות הפוליטיות של מרבית אנשי עודד שנבחרו, הן יותר יוניות מאשר הנטיות של ידין־תמיר, ורבים מאנשי עודד יצביעו בשעת מבחן, בעד עזיבת הממשלה.

האיום של מאיר עמית, להשתלט על המפלגה, הוסר במידה רבה, לאור כשלון קבוצתו בבחירות הפנימיות. גם העובדה ששינוי לא זכתה בניצחון מכריע, מרמזת על כך כי לאחר המשבר, שיבוא בוודאי בד"ש, תיהפך שינוי שוב לתנועה קיקיונית במפה הפוליטית הישראלית.

ד"ש תיערך בחודשים הקרובים במערך כוחות חדש לגמרי, ואחת האפשרויות למערך זה, עליהן הצביע דווקא מאיר עמית, מחלקת את ד"ש לשלוש קבוצות עיקריות: קבוצת המרכז החופשי של שמואל תמיר, קבוצת עודד וקבוצת שינוי.

הוא:
היא הרביצה לי, גרמה לי הלם, הכריחה אותי לעשות לה מסז' בעירום

היא:
הוא הבטיח לי עיסוי מרטיט, ליטף את החזה שלי בידיו ובפיו, למרות שידע שאני בהריון

מה ליבלב בין בוורלי
מעשה סדום

ה סצינה שנערכה ליד המרחצאות במלון מוריה המפואר על שפת ים־המלח, היתה לקוחה כמו מסרטים מסוגו של אשאנטי המצולם עתה בארץ. צעי־רה יפהפיה, שחומה עור, גבוהת קומה ובעלת גיזרה משגעת, ניגשה אל צעיר לבוש מיכנסיים כחולים וחולצת־טריקו, ו־הורידה לו סטירת־לחי מצלצלת.

על קטע זה מסכימים שני הצדדים, שכך אומנם אירע הדבר. אולם גם לגבי עוצ־מתה של הסטירה וגם לגבי מיספר האג־שים שצפו בסצנה, יש חילוקי־דיעות חרי־פים בין הדוגמנית־שחקנית האמריקאית בוורלי גונסון לבין מיכאל („מייקל") ליב־לוב, עולה חדש מברית־המועצות העובד במלון מוריה כמעסה.

טוען ליבלוב: „ביום 15 ביוני השנה, הודיעה לי פקידת־הקבלה של המלון שה־גברת ג'ונסון מחפשת אותי. פניתי למצוא אותה, במחשבה שהיא עומדת למסור לי את כרטיס העיסוי שהיתה חייבת לי. נפ־גשנו באולם הקבלה שליד בריכת השחייה, ואז היא סטרה לי בכוח, באופן מעליב ומשפיל, לעיני אורחים ועובדים של המ־לון. הושלכתי מעצמת המכה אל הקיר, הייתי בהלם כמה שניות ואחר־כך ברחתי לחדרי."

לבוורלי ג'ונסון יש, כמובן, גירסה שו־נה: „חיפשתי את מנהל המלון כדי לה־גיש תלונה נגד מייקל," היא מספרת, ונתקלתי במייקל עצמו. יכול להיות שהוא עקב אחרי, ובהלתי, בגלל מה שהיה קודם ביניהן. מרוב פחד ובהלה סטרתי לו. זה היה מתוך הגנה עצמית, וחשש שהוא ינסה לעשות לי עוד פעם מה שהוא עשה לי קודם. לא היו אנשים נוכחים במקום ובוודאי לא אורחים או עובדים של המלון," כפי שמייקל מנסה להציג זאת. כל העניין היה זמן קצר אחרי שהוא התנהג אלי בצורה משפילה ופוגעת, ובשעה שקטה במלון, וחששתי שהוא עלול עוד פעם לא לשלוט בעצמו ולעשות לי מה שכבר עשה קודם."

התעלול הפירסומי נכשל

כ יצד נפגשו שני אנשים מעו־למות רחוקים כל־כך זה מזה? מה קרה ביניהם כאשר היו לבדם? האם צודק מיכאל ליבלוב בתביעה שהגיש נגד בוורלי ג'ונסון, או שהוא מציק לה ומנסה לסחוט ממנה כספים כפי שהיא טוענת. על כל אלה יצטרך לענות בית־המישפט המחוזי בבאר־שבע. בפי הצדדים גירסות שונות לחלוטין לגבי מה שקרה.

מיכאל ליבלוב הוא עולה חדש, שהגיע לארץ מרוסיה רק לפני שנתיים, ומייד התקבל לעבודה כמעסה במלון מוריה ב־סדום. לדבריו, במיקצועו הוא אח ומעסה רפואי והוא בוגר האקדמיה לציניי־רפואה של בריית המועצות ובוגר בית־הספר לא־חים ואחיות של הצבא האדום. מייקל מג־דיר עצמו כ„אדם מכובד, נשוי ובעל מישפחה." הוא מתגורר בשתי כתובות: האחת בערד והאחרת, זו שמסר בבית־המישפט, ברחוב רחבת החייל 43/2 בבאר־שבע.

בוורלי ג'ונסון־סימס היא אחת המצלי־חות שבדוגמניות בארצות־הברית, ולדב־ריה מגיע שכרה למאות אלפי לירות בחו־דש. עתה נמצאת בוורלי בארץ, יחד עם בעלה (מכאן שמה השני, סימס) לצורך השתתפות בסרט אשאנטי שבו היא מכ־כבת לצידם של מייקל קיין ורקס הא־ריסון. השתתפותה של בוורלי בסרט גר־פה פירסום רב בעיתוני ישראל וארצות־

ג'ונסון, הכוכבת האמריקאית, לבין המעסה מיכאל ליבלוב, העולה מרוסיה?

הברית, עד שמפיקי הסרט החליטו להרכיב על גל הפירסום שלה גם את פירסומם של הכוכבים הידועים יותר, אך שזכו במיקרה זה בפירסום מועט, ביניהם מייקל קיין. הם הפיצו שמועה כאילו מתנהל רומן בין בוורלי למייקל קיין, והביאו לשם כך עיתונאים מאנגליה. אולם קיין קילקל את תעלול הפירסום והכחיש בכל תוקף קיומו של רומן כזה, ואף פיתח בפני העיתונאים תיאוריה שלמה מדוע אסור לשחקן להתעסק עם שחקנית המופיעה לצידו.

תביעה בסך 200 אלף ל"י

ב אמצע החודש שעבר שהה צוות ההסרטה של אשאנטי במלון מוריה בסדום, ומאוחר יותר עבר הצוות כולו לאילת. באותה הזדמנות נפגשו העולה החדש מרוסיה והדוגמנית הכושית מאמריקה לראשונה. מגולל ליבלוב את גירסתו למה שאירע: „ביום חמישי ה־15.6, בשעה 2.10 אחר־הצהריים, הייתי בלובי של מרחצאות המלון. הגברת ג'ונסון נכנסה למרחצאות, אמרה לי שיש לה תור לעיסוי, וביקשה ממני להמתין עד שתתרחץ ואחר־כך היא תיכנס לחדר־העיסוי. במלון שלנו נהוג שכל המעוניין בעיסוי רפואי צריך לפנות למישרד הקבלה ולרכוש כרטיס לעיסוי, שעליו מצויינים המועד והשעה של העיסוי.

„המתנתי לה כרבע שעה עד שהיא גמרה להתרחץ ואז, כשהיא נכנסה לחדר, התחלתי במסז'. עוד לפני שהתחלתי בי־קשתי ממנה את כרטיס־העיסוי, והיא טענה ששכחה אותו בחדרה.

„לפני שהתחלתי במסז' התפשטה הגברת ג'ונסון לגמרי, ודרשה ממני כי המסז' ייעשה לה כשהיא עירומה. לא רציתי ככה, וביקשת ממנה להתלבש, אבל זה לא עזר לי והיא נשארה עירומה. כאשר הסתיים הזמן של המסז' אמרתי לה שהוא נגמר, והפסקתי את המסז'. אז קיבלה הגברת ג'ונסון התקפה של זעם, קיללה אותי, התלבשה ויצאה מן החדר בסערה."

כמה דקות אחר־כך אירעה פרשת הסטירה שהנחיתה בוורלי ג'ונסון למיכאל ליבלוב, ועל כך הוא הגיש תביעת פיצויים כוללת בסך 200 אלף לירות. על „תקיפתו, העלבתו והשפלתו בפומבי, לעיני צוות העובדים, גרימת נזק הבושת־פנים ופגיעה בכבודו," דורש ליבלוב סך של 150 אלף לירות. בגלל הנזק הכספי שנגרם לו „בכך שפתחו סיכויי להישאר במקום העבודה ו/או להיקלט בעבודה כמעסה רפואה מומחה עקב הפגיעה בשמי כמעסה." על שלדבריו השמיצה אותו בוורלי ג'ונסון בפני מנהל המלון, דורש ליבלוב 50 אלף לירות נוספות. אגב, ליבלוב עדיין עובד, יותר משלושה שבועות אחרי המיקרה, באותו תפקיד ובאותו בית־מלון.

בוורלי (עם כתבת „העולם הזה", שרית ישי)
פרובוקציה או מעשה־מגונה

כתב־ההגנה של בוורלי ג'ונסון, אשר הוגש על־ידי עורך הדין הבאר־שבעי אסא אליאב, מכחיש כמעט כל פרט בתביעתו של ליבלוב, כולל הטענה שליבלוב הוא „אדם מכובד" לדיברי עצמו.

„כל עיסוי נעשה בעירום"

ב וורלי טוענת כי החלה לקבל מסז'ים רפואיים על פי המלצת רופא בית־המלון, שבדק אותה.

„אני בחודשי הריוני הראשונים," היא מספרת, „ובמיסגרת ההסרטה נפלתי מגמל. אז הרופא של בית־המלון המליץ שאעשה מסז'ים." לדיברי בוורלי, היום שבו אירעה התקרית בינה לבין מייקל ליבלוב, לא היה היום הראשון להיכרות ביניהם. עוד לפני־כן קיבלו היא ובעלה מסז'ים ממייקל ליבלוב. בוורלי מכחישה את הסידור של הפיתקאות למסז'ים, וטוענת כי לא היה צורך בהם כשהעיסוי היה קבוע. „היתה לי, למעשה, הזמנה לאותו היום, ומייקל ידע מזה," היא אומרת.

לדיברי בוורלי, הטענה של העיסוי בעירום „היא מגוחכת ממש. גם העיסויים הקודמים שקיבלתי ממנו, וכל עיסוי רגיל, נעשים בעירום. כך היה גם באותו יום, ולא היה בזה שום דבר בלתי־רגיל. הטענה של מייקל כאילו הוא התנגד לעשות אותי בעירום היא שקר גס. בכלל לא הייתי צריכה לדרוש ממנו לעשות אותי בעירום, זה דבר מובן מאליו, וממילא לא היתה שום התנגדות מצידו לעניין העירום."

לגבי מה שקרה בחדר העיסוי, כשניהם היו לבדם שם, לבוורלי גירסה שונה לגמרי מזו של ליבלוב: „תוך כדי העיסוי הרגיל החל מייקל, במפתיע, ללטף לי את החזה בידיו ובפיו. אני יודעת את ההבדל בין מה שהוא עשה לבין עיסוי. קיבלתי כבר הרבה עיסויים בחיי, וגם ממייקל כבר קיבלתי עיסויים רגילים — לא כאלה. דרשתי ממנו להפסיק מייד, אבל הוא המשיך, תוך כדי שהוא אומר לי: 'אני אעשה לך מסז' מרטיט.' נבהלתי, ובכל הכוח שהיה לי קמתי, התלבשתי וברחתי מהמקום.

„מייקל ניצל את העובדה שהאמנתי בו ובמיקצוע שלו כמעסה רפואי, ואת העובדה שהיינו שנינו לבד בחדר, וניסה לעשות בי מעשים בלתי־מוסריים, ועל־ידי כך פגע בכבודי. הוא ניצל את העובדה שרחשתי לו אמון. מאחר שזה לא היה העיסוי הראשון שעשה לי ומאחר שידעתי שהוא פועל במיסגרת של בית־מלון מכובד. הפגיעה שלו בי היא כפולה, מאחר שהוא ידע שאני בהריון, וכי כשעושים דברים כאלה לאשה בהריון היא נפגעת יותר מאשה במצב רגיל.

„עוולה ומעשים מגונים"

„מ יד אחרי שברחתי מחדר־העיסוי, רציתי לחדר שלי במלון וסיפרתי לבעלי מה שמייקל עשה לי. הוא הציע לי להתלונן אצל מנהל המלון, ואומר גם יצאתי מהחדר כדי למצוא את המנהל ולהתלונן בפניו. רציתי להגיש תלונה בכתב נגד מייקל. כאשר חיפשתי את מנהל המלון נתקלתי במייקל, ואני חושבת שהוא עקב אחרי. נבהלתי, ואז קרה עניין הסטירה."

ליבלוב לא הסתפק בהגשת תביעת הפיצויים נגד הדוגמנית האמריקאית, אלא אף פנה וביקש צו מבית המישפט שיורה על עיכוב יציאתה מהארץ. לדבריו, עמדה בוורלי לצאת מהארץ לצמיתות, והעובדה שהיא לא תהיה כאן עלולה להכביד על בירור המישפט ו/או על ביצוע פסק־הדין.

הצו ניתן, ובוורלי הגישה בקשה לבטלו. בתצהיר שצורף לבקשה סיפרה כי עליה לעזוב את הארץ בימים הקרובים, אולם תחזור לישראל בתוך תקופה קצרה. לדבריה היא קשורה בהתחייבויות קודמות בארצות־הברית, לחברות פרטיות ולשבורונים כמו הניוז והטיים, ואם לא תמלא התחייבויות אלה ייגרמו לה נזקים, בשלב הראשון, של כשני מיליוני לירות. „בכלל," טוענת בוורלי, „התובע ביצע כלפי עוולה וכן מעשים מגונים, בכך ששלח את ידיו ולישף אותי בניגוד לרצוני בחזה שלי, באמצעות ידיו ופיו, ועל כך סטרתי לו — כי מעשה כזה אינו כלול במסז'."

הדוגמנית מרחמת על המעמסה

ב וורלי טענה כי „כפי שהסביר לי פרקליטי, עורך־הדין אסא אליאב, אין כל סיבה לעכבני. מאחר ואני אזרחית ותושבת חוץ, ונמצאת בארץ במגמת עבודה בסרט אשאנטי, ואין לי בישראל כל נכסים או רכוש וזו הפעם הראשונה שאני בישראל. ליבלוב מנסה, שלא כדין, להפעיל נגדי אמצעי לחץ, כדי לזכות ולקבל כספים שלא מגיעים לו כלל."

אך מה שתמוה בכל הסיפור של בוורלי הוא שלאחר מה שקרה, על פי גירסתה, בחדר־העיסוי היא רק ביקשה להגיש תלונה למנהל המלון כנגד ליבלוב, ולא פנתה כלל למישטרה. גם לאחר שליבלוב הגיש נגדה תביעת פיצויים היא לא הגישה תביעה נגדית לפיצויים.

ידידיה של בוורלי מסבירים זאת באופי הטוב שלה: „היא פשוט מרחמת על הבחור ולא רוצה להכניס אותו לבית־הסוהר. אולם," הם ממשיכים וטוענים „בוורלי שומרת לעצמה את הזכות לתביעה נגדית."

בית־המישפט הסכים לבטל את צו עיכוב היציאה נגד בוורלי ג'ונסון, בתנאי שהיא עצמה ואדם נוסף יערבו לה על סך של 100 אלף לירות, שאכן תופיע למישפטה. בוורלי תתמה, ועימה חתם עוד משתתף בהסרטה, האזרח השווייצי יואל ז'אן־קלוד.

כאשר ייערך מישפטה של בוורלי, תתברר ללא ספק דעת בית־המישפט לגבי צורת העיסוי הרפואי והאם היא עשתה פרובוקאציות למייקל, או שמא מייקל לא הצליח לכבוש את יצרו, כאשר נח מולו אחד הגופות היפים והמפורסמים בעולם.

קטעים מתוך העדויות במישפט מיזרחי נגד „הארץ"

סיפורי מנטש

בפתיחת שבוע נוסף של ישיבות במישפט שהגיש הקבלן בצלאל מיזרחי נגד העיתון „הארץ", על פי החוק לאיסור לשון־הרע, התעוררה מחדש שאלת הרלוואנטיות של העדויות המובאות על־ידי פרקליטי ההגנה, עורכי־הדין שלמה ליבליך ואלכסנדר טל. כשם התביעה הופיעו רם כספי וגבריאל כהן.

קצין־מישטרה העיד על שני יהלומים שנמצאו בשנת 1962, בביתו של בצלאל מיזרחי. היה חשד כי היהלומים נגנבו על־ידי עבריין מסויים בשם מנטש, אותו מלכי זוכה בדין. מיזרחי עצמו כלל לא הועמד לדין בעניין זה. התיק המישטרתי הושמד מזמן, ונותר רק זיכרון־דברים שאינו מגלה את הפרטים.

כאשר העיד על כך קצין־מישטרה, פלטה השופטת, שולמית וינשטיין: „אנחנו חוזרים שוב ל־1962?" ואחר־מכן: „אדון ליבליך, אני מוכרחה להגיד לך באופן כללי. אם זה סוג העדות שאתם תביאו, אז זה רע מאד, רע מאד. אני לא רוצה שאתה תלך לי ל־62', לדברים שנזכרים בין האצבעות... לא יוצא מזה כלום, וחבל על הזמן."

ליבליך טען כי אותו מלכי, שממנו קנה מיזרחי את שני היהלומים, היה פורץ ידוע, וכי אדם סביר לא יקנה ממנו יהלומים.

השופטת: מה שיש כאן הוא ש(בצלאל מיזרחי) אומר שקנה ממלכי, ומלכי זוכה בפסק־הדין. זה היה ב־1962, היום אנחנו עומדים ב־1978.

ליבליך: העובדה שמלכי זוכה או לא, איננה משנה מאומה למישפט הזה.

השופטת: היא משנה המון!

ליבליך: מדוע?

השופטת: מפני שאדם שהוא זכאי, הוא זכאי במדינה הזאת!

■ ■ ■

הכוכב הגדול של השבוע היה, כמובן, מרדכי צרפתי, הוא „מנטש".

במשך עשרות בשנים נפוצו סיפורים ואגדות על „מנטש". הוא תואר, בשמועות ובפירסומים שונים, כ„סנדק" בה"א הידיעה, כמלך השכונות, כקבלן־הקולות הגדול של מפא"י, כידידם של ראשי המישטר והמישטרה, כמלך הפשע המאורגן, כפילאנטרופ.

עתה, בפעם הראשונה, הובא מנטש אל דוכן־העדים, וניתנה האפשרות לעמוד מקרוב על דמותו. ניתן לו לשבת, חוגשו לו מדי פעם כוסות מים, והוא היה מוכן לספר סיפורים עד אין־סוף. השופטת עמדה אך בקושי מול הזרם הגואה של סיפורים אלה.

העדות השתרעה על פני עשרות רבות של עמודים. להלן מיבחר של קטעים, מתוך השתדלות מירבית לשמור על האוביקטיוויות של הדיווח:

(חקירה ראשית של עורכי־הדין שלמה ליבליך ואלכסנדר טל, בשם ההגנה:)

ליבליך: מר צרפתי, יש לך איזה חברת הובלה, או מיספר חברות הובלה, סבלות.

מנטש: כן.

ליבליך: בחברה שלך, כמה פועלים סבלים?

מנטש: ארבעים.

ליבליך: כמה היו בשנות 67', 69', 70', אתה זוכר?

מנטש: יתכן לי שבתקופת עונתיות שהייתי לוקח 400, 500.

ליבליך: אתה אומר בשעתיים היו 500?

מנטש: כן. היה ככה. לספר את האמת, נכון?

ליבליך: רק את האמת.

מנטש: היתה תקופה שהיו עובדים בחיפה בתפוזרת, ובאו מהממשלה. אמרו לי: מנטש, אתה מוכרח שמה לעזור, לפרק את האוניות, ואנחנו פה לחוצים, זה מזון. אמרתי אני לא יכול. עד שהזמינו אותי בממשלה, זה היה המנוח אשכול, אומר לי: אתה מוכרח לעשות! אמרתי: זה לא עבודה שלי, אני לא מכיר את העבודה. לך תלמד! שלח אותי לחיפה, הייתי שבוע עיים, למדתי, היתה באה אוניה בתפוזרת וצריכים להורידך בפחים. כי היום יש דגן, קודם לא היה. אז תקופות...

השופטת: טוב כל זה נורא מעניין...

■ ■ ■

ליבליך: אתה עשית עבודות בשביל התאחדות הכדורגל, הבאת סדרנים. כמה סדרנים הבאת למישחקי הליגה?

מנטש: תראה...

השופטת: איתם העובדים שעבדו ב־סבלות?

מנטש: כבוד השופטת, הסדרנות זה לא מיקצוע שלי, זה אני אוהב.

השופטת: אתה אוהב את זה?

מנטש: זה אני אוהב.

השופטת: זה אתה חובב?

מנטש: חובב. אני עוזר לבני־יהודה, למכבי, לכולם.

■ ■ ■

השופטת: אתה עושה את זה באמצעות חברות שמירה?

מנטש: כן. שמירה ועבודות של סדרנים. אני לא מקבל כסף.

השופטת: חברות־השמירה, אין לך חלק בחברות־השמירה?

מנטש: שום דבר.

השופטת: אז אתה פשוט מארגן את זה?

מנטש: כן, גבירתי.

השופטת: בתור כאילו קבלן?

מנטש: מס־הכנסה היו שמה, ועיתונאים היו שמה.

ליבליך: אתה מארגן 500, 600, 700.

מנטש: 500.

ליבליך: 500 אנשים. ואתה יכול לארגן אותם תוך חצי־שעה, זה נכון?

מנטש: היו זמנים. עכשיו לא.

ליבליך: אז בזמנים שהיו. באיזה שנים?

מנטש: היה זמן שהיה יותר כוח.

ליבליך: לפני שש־שבע שנים יכולת להזמין בחצי שעה 600 אנשים?

מנטש: תשמע איך מזמינים.

ליבליך: כן?

מנטש: יש לי לוח עם אחראים, אלה שמזמינים את האנשים. אני אומר לראש הסדרנים של מכבי, רמי, תביא לי מיספר זה וזה, תארגן סדרנים, וככה.

השופטת: איך הם עושים את זה?

מנטש: עושים. בטלפון.

ליבליך: בטלפון, תוך חצי שעה, יש 600 איש?

מנטש: יש, יכול להיות שעה.

ליבליך: בסדר, שעה. יש חמש מאות איש. נכון שאף אירגון אחר לא היה יכול לסדר את זה? לא להתאחדות הכדורגל, לא למכבי ולא לדברים אחרים, שאתה הבאת סדרנים? פנו תמיד אליך, מפני שאחרים לא יכלו לדייק?

מנטש: אני לא יודע עם אחרים לא יכולים.

השופטת: הוא יודע מה שהוא יכול לעשות.

מנטש: זה היה ככה. אז לא עשינו חשבונות גדולות. נגיד הייתי מקבל לירה ל־סדרן, 500 סדרנים זה 500 ל"י. אז הייתי קונה אצלם בחצי לירה כרטיס, 300 כרטיסים, 400 כרטיסים, הייתי עומד שמה עם זה. איזה חייל היה בא, קח חייל, נשבע בילדים שלי. הייתי מחלק. ואם היה נשאר בסוף, היה לי גם עוזרים, 200, 300 לירות. היינו נותנים את זה צדקה. אני בחיים שלי לא נגעתי...

לא לוקח כסף

השופטת: תראה, איש לא בא אליך פה בטענות!

מנטש: לא, אומר 500, 800...

ליבליך: זה לא נכון שגייסת 800 איש?

מנטש: גם היום אני מגייס.

ליבליך: ואתה לא לוקח בשביל זה חסף?

מנטש: שום דבר.

ליבליך: 15 שנה?

מנטש: מה, 15 שנה? אמרתי לך, לפני שנים לא היו חברה עוד, כל הכסף היה עשר לירות ליום, אז היו מורידים מכל אחד לירה, בשביל לתת לחיילים.

ליבליך: ואתה לא היית לוקח כסף?

מנטש: לא!

ליבליך: גם היום אתה לא לוקח כסף?

מנטש: לא!

■ ■ ■

מנטש ואשתו ניני
„הסדרנות, זה אני אוהב!"

ליבליך: נכון שהיתה סדרנות גם ב־עניינים אחרים, כמו אסיפות־בחירות, ל־משל?

מנטש: כן.

ליבליך: בשכונת התיקווה, שכונת שפירא?

מנטש: כן.

ליבליך: באיזה שנים זה היה?

מנטש: באיזה שנים?

ליבליך: כן, באיזה שנים. שנת 59'?

מנטש: יכול להיות.

ליבליך: אז קראו לך לעשות סדר באסיפות־בחירות?

מנטש: לא, רצו סדרנים.

ליבליך: ואתה הבאת סדרנים?

מנטש: כן.

ליבליך: כמה סדרנים הבאת לאסיפות האלה?

מנטש: פעם עשר, פעם שמונה. פעם עשרים.

ליבליך: ושילמו להם?

מנטש: תראה, כמה שנים, שש, שבע שנים, שילמו להם. מה הייתי עושה? יום אחד אין גיזבר, אז היו מיקרים שאמרתי, שלא יהיה צרות פה, ובלגן, הייתי אומר: כמה חייבים לך? שלושים לירות? קח שלושים לירות! תחתום על השיק — אני הייתי נותן את הכסף.

ליבליך: וממי קיבלת את הכסף חזרה?

מנטש: הייתי אומר לגיזבר, כשהוא ישנו, הייתי אומר לו אני משלם לכמה אנשים 200 לירות...

ליבליך: איזה גיזבר?

מנטש: של מפא"י.

עורך־דין כהן: אולי זה יקצר לחברי את החקירה. אני רוצה להודיע לבית־המישפט שיש בידינו פה מיסמכים החל מימשרד־הביטחון, עבור למישרדי־הממש־לה, שמודים למר מנטש על עבודה רבה בסדרנות, ללא כל תמורה. יש פה תעודות־כבוד. אולי זה יקל על חברי, ויקצר את דרך החקירה הזאת. כי אתה הבעת פליאה, מדוע הוא עושה את זה ללא תמורה.

אפוטרופוס לילדים

ליבליך: זכור לך שהיתה מסיבה שבה עזרא שם־טוב מיזרחי (בעל חנות בשוק הסיטונאי ומועדון־קלפים, שנרצח) השתכר והתחיל לקלל?

מנטש: לא, חביבי.

ליבליך: אתה לא זוכר שום דבר?

מנטש: לא זוכר.

השופטת: מעולם לא השתכר עזרא שם־טוב?

מנטש עם מיזרחי בבית־המישפט

„לא משלמים? אלוהים גדול!"

מנטש: הוא לא השתכר, אני לא ראיתי אף פעם שהשתכר.

השופטת: לא ראית אותו שיכור?

ליבליך: אתה זוכר מסיבה, שהיה גם עזרא שם־טוב מיזרחי וגם יהושע מיזרחי, זמן קצר לפני מותו?

מנטש: לא זוכר. אני לא זוכר, היינו הולכים כימעט פעמיים בשבוע שם (בקפה אריאנה).

ליבליך: אתה בכלל לא זוכר אף פעם שהם שניהם היו במסיבה באריאנה?

מנטש: לא זוכר.

ליבליך: או, אתה לא זוכר את המיקרה הזה.

מנטש: תסביר לי, מה קרה, אני יכול להגיד.

השופטת: או, זהו!

ליבליך: זה מה שקרה: עזרא שם־טוב מיזרחי השתכר, והתחיל להתפרץ נגדך...

מנטש: לא נכון!

ליבליך: אף פעם לא היה?

מנטש: לא, הוא לא העליב אותי אף פעם.

ליבליך: האם אתה זוכר אם הוא התפרץ בזמן שהוא דיבר עם מר בצלאל מיזרחי?

מנטש: לא נכון, לא התפרץ.

■ ■ ■

ליבליך: האם אתה זוכר שזמן קצר לפני מותו, אתה דיברת איתו על הביטוח שלו, ביטוח־חיים?

מנטש: סוכנת־הביטוח עשתה להם ביטוחים בחנות, לא אני.

ליבליך: מי סוכנת הביטוח הזאת, מה שמה?

מנטש: ניצה. עשתה לכולם שם.

ליבליך: הוא עשה את זה על שם אשתו, הנהנית?

השופטת: לטובת אשתו?

מנטש: לטובת אשתו. הנהנית היתה צריכה להיות אשתו. לפי הסימנים, אני לא יודע מה שכתב שם, אבל לפי מתי שנפטר אז אשתו קיבלה את הכסף. שמה נתנו גם לילדים, אני חושב. הכסף מתחלק גם לילדים. נתנו אותי לבנק. אמרתי: הילדים קטנים. עשו אותי אפוטרופוס. הם שלושה ילדים והאמא, ארבע, אז כל אחד לקח עשרים וחמש אלף. באנו בבנק, אחרי זמן הבת היתה צריכה להתחתן קיבלה את הכסף. עכשיו צריכים לחתן את הבת השנייה, מעשרים וחמש נהיו מאה אלף, והילד גם כן, מתי שייצא מהצבא, יהיה לו רכוש.

השופטת: אתה היית אפוטרופוס של הילדים?

מנטש: כן.

ליבליך: אתה היית מנהל העיזבון?

מנטש: כן.

ליבליך: כמה זמן לפני המיקרה הזה מצער הזה הוא עשה את הביטוח, אתה יודע?

מנטש: אני לא יודע.

ליבליך: יותר מחודשיים?

מנטש: לא הייתי נוכח מתי שעשו את זה. שמעתי אחרי שעשו אבל לא הייתי.

ליבליך: מתי זה היה?

מנטש: יש תאריכים, תיקח את הפוליסה, תבדוק.

■ ■ ■

ליבליך: אתה נוהג לתת ערבויות לכל מיני אסירים, שמשתחררים בערבות?

מנטש: היו זמנים. לא עכשיו.

ליבליך: היו זמנים שנתת?

מנטש: היו מבקשים אותי מעזרה סוציאלית, מהמוסדות, שאני יעזור לאסירים, כי לא היה להם ערב. בנית, בחגים היו מזמינים אותי, הייתי לוקח עשרה לירות בולים, והייתי אומר למי שאין ערב — אז אני אהיה ערב. השופט היה אומר לי „מלאך השלום". אם חסר לך, אני שותף, כי היו אנשים צריכים לנסוע מחוץ לעיר, אז אמר אני משתתף, שייסעו חגים הביתה.

ליבליך: זה נכון שנתת עשרות ערבויות בשביל אסירים?

מנטש: מי שהיה, אני לא הייתי מסרב.

ליבליך: מי שהיה בא, לא היית מסרב?

מנטש: למה מי היה בא? אחד יושב, למה יושב, אני נתתי ערבויות לא לאנשים שהם רועי־זונות או חשיש או זה. נתתי ערבויות כשהיה סיכסוך בבית, אז אצלי זה מוסד, מוסד מנטש, שמעת פעם? אצלי זה היה עזרה סוציאלית. אשה היתה באה, היתה בוכה, היתה אומרת אני רבתי עם בעלי, אני רוצה לעשות שיהיה שלום־בית. אז הייתי מטפל.

השופטת: טוב. אנחנו איכשהו מתקדמים?

ליבליך: כן. אני מקווה.

ליבליך: אתה נתת ערבויות גם לאנשים שלא עברו רק עבירות של שכנים?

מנטש: אני לא זוכר, נתתי.

ליבליך: לנאשמים בהתפרצויות, גנבים...

מנטש: יכול להיות.

השופטת: אתה אף פעם לא התחרטת על זה שנתת ערבות?

מנטש: לא. כולם הופיעו.

השופטת: כולם הופיעו.

מנטש: כולם. אני יכול לספר סיפור?

השופטת: איך סידרת שכולם יופיעו?

מנטש: אני יכול לספר סיפור.

השופטת: אתה רוצה את הסיפור?

ליבליך: לא.

מנטש: למה לא, זה מעניין!

השופטת: אחד שלא הופיע?

מנטש: זה מעניין. כן.

השופטת: אם זה סיפור קצר, אז תספר.

מנטש: קצר, זה כמה רגעים.

השופטת: טוב.

מנטש: פעם הביאו לי אחד מהזרוקים, לתת לו ערבות. אז אני אמרתי בוא, מי יהיה ערב אם הוא לא משלם? הוא אומר: אני אשלם. באתי למטה הארצי, חתמתי, 250 ל"י. אחרי שעה מטלפן מישהו, אומר: מנטש, אתה לא רגיל לתת ערבויות כאלה. הבן־אדם הזה השאיר את אשתו בחו"ל, וברח עם אהובה. אמרתי: לא ידעתי, פעם הבאה אתה תדע. אחרי חודש־חודשיים הבן־אדם רצה לברוח. אמרו לי לפני שהוא ברח. באתי אליו ותפסתי אותו. אמרתי לו: מה אתה ברח, אתה יש לך מישפט, לא לא! לקחתי אותו לתל־אביב. אמר שהאוניה תטבע ואם אני אברח! אחרי חודש הוא ברח, האוניה טבעה. מה הוא עשה? היה אכספורט של מכוניות, הוא היה בתוך מכוניות, האוניה טבעה.

השופטת: והוא ניצל?

מנטש: לא. לא ניצל. אז היה מישפט. כל פעם הייתי אומר לשופטת שמיר — אני מחפש אותה, למה אם הוא טבע, צריך תעודת־פטירה. בסוף אמרתי לשופטת, נודע לי שהוא ברח, ואת, כבוד השופטת, תעשי מה שאת רוצה, אני נפלתי בפח. אז היא אמרה: בעד זה שאתה מנטש, ואתה עוזר לזולת, אני משחררת אותך.

„חבר של כל המדינה"

ליבליך: טוב. אתה פנית גם למישטרה, מדי פעם בפעם, בבקשה לשחרר אסירים?

השופטת: אסירים או עצירים?

ליבליך: עצירים.

מנטש: יכול להיות. אמרתי לך, למי אני פניתי שהיה סיכסוך, או שני אחים, או עם אבא...

ליבליך: לא חשוב למי.

מנטש: פניתי כן. היו באים אלי, אמרתי לך אני עזרה סוציאלית, היה לי מחלקה. אז הייתי אומר שהם השלימו, והאשה מבקשת, כי האשה מתלוננת שהיא קיבלה מכות, עכשיו אני רוצה שלום.

השופטת: אז היית מבקש לשחרר את האיש?

מנטש: כן.

ליבליך: אבל גם במיקרים אחרים, גם במיקרים של גניבות והתפרצויות ורכוש חשוד כגנוב, אתה ביקשת ושיחררת?

מנטש: לא, גנבים לא שיחררתי.

ליבליך: אף פעם?

מנטש: יכול להיות פעם.

השופטת: אם האשה המיסכנה של הגנב היתה באה, והיתה אומרת שתעזור לבעל, אז מה זה משנה בשבילך?

מנטש: אני בן־אדם שלא סירבתי לאף אחד, כל הזמן הייתי עוזר לאנשים.

ליבליך: אז עשית את הדברים האלה במישטרה, אצל קציני־מישטרה?

מנטש: מה קציני?

ליבליך: אתה ביקשת את זה?

מנטש: הייתי הולך למי שעושה חקירות, הייתי מבקש אם אפשר לעזור, אם אי־אפשר אי־אפשר. למה שיישאר, הוא לא עובד, עכשיו השלים, ילך, יביא לחם הביתה.

ליבליך: וקציני־המישטרה...

מנטש: אחד היה אומר לי לא, אחד היה אומר כן. אומר לא, לא.

■ ■ ■

ליבליך: תראה, אתה היית בקשרים עם כל מיני, כבר אמרו פה, עם מוסדות משלתיים ועם קציני־מישטרה.

כהן: ועם שרים.

ליבליך: ועם שרים.

כהן: חברי־כנסת.

ליבליך: זה נכון? חברי־כנסת?

מנטש: אני חבר של כל המדינה, שרים וסבלים, זה הבית של אליהו הנביא.

ליבליך: ומה השירותים שנתת לאנשים האלה? עשית משהו בשבילם או לא, הם עשו משהו בשבילך?

מנטש: אני אף פעם לא ביקשתי.

ליבליך: אתה לא ביקשת שום דבר?

מנטש: תלוי ממי. תיקח אחד כמו משה דיין, בחיים לא ביקשתי ממנו. אחד כמו אריק שרון, לא ביקשתי ממנו אף פעם.

ליבליך: לא ביקשת?

מנטש: לא. מהרבה אנשים.

ליבליך: בוא נשמע, מה עשית בשביל האנשים האלה?

כספי: כבוד בית־המישפט, יש גבול לדברים האלה. אני מבקש לא לשרבב שמות, זה סתם בשביל הכותרות. אתה חוקר אותו, אז הוא עונה לך.

השופטת: אבל אדון ליבליך, זה מביל אותנו כל־כך החוק!

ליבליך: גבירתי, זה חלק מהתמונה!

השופטת: בסדר.

ליבליך: הקשרים, מצד אחד.

השופטת: ראינו את התמונה, וקראנו עליה, וזה לא שנוי במחלוקת. עכשיו אפשר להתקדם?

ליבליך: תודה רבה. נכון שאתה היית מסדר מסיבות, חתונות, שמחות של ברית־מילה. אני רוצה לפתח את העניין הזה של בר־מיצוות.

השופטת: למי?

ליבליך: לכל מיני אנשים. אני לא מזכיר שמות, בממשלה...

מנטש: בממשלה?

ליבליך: כן, שרים.

מנטש: אה, כן.

ליבליך: מנהלי מישרדים?

השופטת: מה זאת אומרת, מסדר?

ליבליך: זה מה שאנחנו רוצים לשמוע.

מנטש: קייטרינג (שירות למסיבות). לארגן בשביל כסף. היו משלמים. הייתי מסדר, נניח, פיתאום רצה לעשות בר־מיצוה, אז הייתי עושה לו את הבר־מיצוה במחיר הקרן, למה אין לו. היה בא מישהו, הייתי אומר לו: אתה תשלם 10% יותר, בשביל לכסות אחד שאין לו כסף. היה גם ילדות שעשיתי חתונות, שלא היה להם כסף. אפשר לספר לך עוד סיפור?

השופטת: לא, לא!

מנטש: זה מעניין מאוד!

השופטת: אדון צרפתי, תראה, אמרו לנו שאין לך הרבה כוח.

מנטש: לא על החתונה הזאת!

השופטת: לא. אדון צרפתי, תענה מה ששואלים אותך. זה הכל.

„הידידות היא מאלוהים"

ליבליך: אתה מכיר את מר בצלאל מיזרחי?

מנטש: כן.

ליבליך: מילדותו?

מנטש: הרבה שנים, 25.

ליבליך: עשרים וחמש שנים?

מנטש: עשרים וארבע, עשרים ושלוש.

ליבליך: אתם ידידים טובים, אפשר להגיד?

מנטש: נכון.

ליבליך: אתם מופיעים הרבה פעמים, נפגשים הרבה פעמים במסיבות.

מנטש: כימעט נפגש איתו כל יום. אני בא לבקר את הבן שלי כל יום. זה הבן שלי.

השופטת: מי הבן שלך?

מנטש: הוא כמו בן שלי.

השופטת: הוא כמו בן שלך, למה? לא היה לו אבא?

מנטש: יש כמה שנים שאני עזרתי לו, והוא עזר לי, בנייה.

השופטת: הוא גדל בשכונה שלך?

מנטש: כן.

השופטת: אבל הוא באמת יכול להיות הבן שלך.

מנטש: כן.

השופטת: מאיפה הידידות?

מנטש: מאלוהים. אני יודע איך שבא? התיידדנו.

השופטת: בסדר.

ליבליך: עשיתם איזה עסקים ביחד?

מנטש: לא, אף פעם.

ליבליך: אף פעם לא עלה בדעתך שאתה יכול לעשות איתו איזה עסק יחד?

מנטש: לא.

ליבליך: אתה יודע במה הוא עוסק?

מנטש: הוא בונה בניינים, ויש לו בתי־מלון.

השופטת: איך הוא התחיל כפועל־בניין?

מנטש: לא זוכר. הוא עבד בבניין.

ליבליך: עכשיו, אתה מכיר את המלון גני שולמית באילת?

מנטש: כן.

ליבליך: של מי זה?

מנטש: של בצלאל. גני שולמית? חברה.

ליבליך: מי השולט בחברה הזאת, מי הבעלים?

מנטש: בצלאל מיזרחי.

ליבליך: אתה לא התעסקת בכלל במלון הזה?

מנטש: אני אורח של המלון הזה. אני בא למלון כמו בעל־הבית.

ליבליך: אתה בא כמו בעלת־לבית?

מנטש: נותן כבוד, אומר לכולם: זה אבא שלי.

ליבליך: עכשיו, מר צרפתי, אתה באמת בעל־הבית שם?

מנטש: יש מס־הכנסה, תקחו מס־הכנסה, מה אתה חוקר? אם הייתי בעל־הבית, הייתי משלם מס־הכנסה!

השופטת: אין לך חלק בזה?

מנטש: שום דבר.

ליבליך: לא הלוואות נתת?

מנטש: אני נתתי לו ערבויות בבנקים. זה שלא השקעתי, הלוואי שהייתי משקיע! הייתי היום גם אני מיליונר!

ליבליך: לא היה לך חלק במלון ריבירה בבת־ים?

מנטש: ריבירה?

ליבליך: כן.

מנטש: פעם ראשונה אני שומע ריבירה!

(המשך בעמוד 41)

ב ה ג י ע ד

ללוס אנג'לס

אל תחמיץ את ההזדמנות לקנות

במחירים מוזלים

בבית המסחר

CALIFORNIA SURPLUS MART

6263 SANTA MONICA BLVD. (Corner Vine)
HOLLYWOOD — 465-1002 465-5525
Mondays-Fridays, 8:30 a.m.—9 p.m.
Saturdays, 8:30 a.m.—7 p.m.
Sundays and Holidays, 10 a.m.—5 p.m.

בין מוצרינו תוכל למצוא ביגוד הכולל:

- מכנסיים וחולצות של LEVIS AND WRANGLER
- אוברולים
- נעליים
- אביזרי מחנאות
- ועוד פרטי לבוש רבים ומגוונים

מלכת המים 1978

תשוס לאתונה ומשם ללונדון במטוסי חברת

OLYMPIC AIRWAYS

בלונדון המלכה תהיה אורחת חברת

MARY QUANT

אולפן בת־דור
לאמנות המחול

המורה הנודע לג'ז

מאט מאטוקס

ייתן 3 שעורים לדוגמא.

איפה הגברים כולם?

נותרו מספר מקומות לגברים

לרווקיאדה

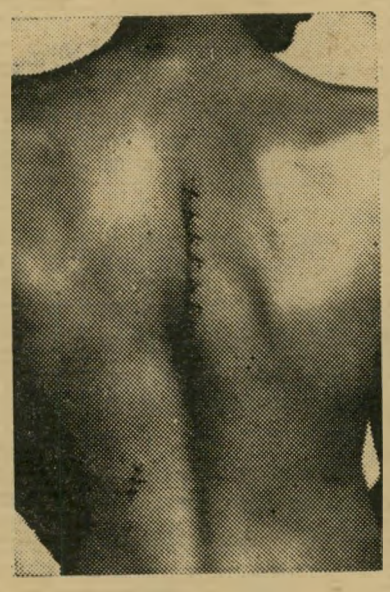
שבוע של תענוגות (30.7 — 23.7) לגברים פנויים
25 פלוס ברווקיאדה בנווה אטיב.

המחיר: —.2600 ל"י ליחיד
(כולל הסעה הלוך ושוב מתל-אביב)

משרד ראשי לחזמנות: „קל־תור", תל־אביב, אלנבי 97, טל. 287663.

תל־אביב: גורדון 28, טל. 222042; אבן־גבירול 140, טל. 450359.
חיפה: נורדאו 33. **ירושלים:** המלך ג'ורג' 23, טל. 228258. **רמת־גן:** ביאליק 56, טל. 731773. **ראשון־לציון:** רוטשילד 37, טל. 941526.
רמלה: הרצל 72, טל. 965294.

חוקם ועדת חקירה!

ח'אלד אל-עוברה, תלמיד בבית־הספר „עמל" בתל־שבע נעצר ב־6.6.1978 וחושם במעצר במשטרת באר־שבע.
בהיותו במעצר תקפו אותו ארבעה פושעים אשר גרמו לו חבלות קשות בגופו; בגין החבלות בגופו נזקק לטיפול רפואי בבית־החולים בבאר־שבע.
קיים חשש שהפושעים נהנו מחיפוי אנשי המשטרה במקום, בתקיפת תלמיד התינוק.
בתמונה אפשר לראות מה עוללו לנער ח'אלד אל־עוברה.

אנו תובעים:
תוקם ועדה חקירה ציבורית לבדיקת מעשי ההתעללות בנער ח'אלד אל-עוברה!

הליגה לזכויות האדם והאזרח
תל־אביב, ת"ד 14192

תעשיין ואיש עסקים תושב־חוץ, ללא ילדים,
מחפש אשה המוכנה להעניק לו יורש
האשה תזכה לתמורה כספית נאותה!
לפנות בכתב אל: ת.ד. 30118 תל־אביב.

בעיות ולבטים בחיי המין

מ א ת

הד"ר **מרדכי זידמן**

הוצאת רשפים

רובקס
המתנה היפה ביותר

ארומור
ציפוי דלתות וקירות

מורלה
תשמישים המעוצבים ביצירת אומנות

משפט דיבה

(המשך מעמוד 39)

השופטת: אתה מכיר את מלון ריבֿיירה?

מנטש: שמעתי ריבֿיירה.

היבריך: היה לך חלק?

מנטש: לא, חבריבי.

היבריך: שום דבר?

מנטש: לא ריבֿיירה? אולי באיטליה!

■ ■ ■

מנטש: תראה אני אגיד לך דבר, שי־תדעו. הזמינו אותי ממס־הכנסה אחרי ה־כתבות (של רן כיסלו בהארץ), הביאו רשימה שאני שותף בשמונים מיפעלים. אחד־אחד־אחד. אמרתי להם: תתנו חמש לירות, ואני אתן את הכל! מה שאני אגיד זה שלי, השמונים מתנה שלכם. שלוש שנים עשו חקירות!

■ ■ ■

היבריך: תגיד לי, מר צרפתי, יש לך קשרים גם בדואר, טלפונים, במדור הטל־פונים?

מנטש: כן.

היבריך: קשרים טובים?

מנטש: כן.

השופטת: אם מישהו רוצה לקבל טלפון, אתה יכול לעשות משהו בדואר כדי להחיש קבלת טלפון?

מנטש: לעשות טלפון מהר?

היבריך: סידרת או לא סידרת טלפו־נים?

מנטש: יכול להיות. לא לקבל טלפו־נים, להעתיק את הטלפון.

היבריך: למה עשו את זה בשבילך במדור הטלפונים?

מנטש: גם אני עזרתי להם.

היבריך: מה עזרת להם?

מנטש: היו לפעמים בבתים, איפה לא נותנים השכנים לשים עמוד. הייתי הולך לשכנע אותם שזה חיוני, וזה.

היבריך: רגע־רגע. היו שכנים שהת־נגדו שישימו עמוד?

מנטש: לפני הרבה שנים.

היבריך: איך ידעת מזה?

מנטש: מהדואר ביקשו פעם, פעמיים.

היבריך: פנו אליך באופן רשמי?

מנטש: כן.

היבריך: כתבו לך מיכתב?

מנטש: לא מיכתב.

היבריך: אני לא מבין. הדואר לא יכול להשפיע, ואתה יכול להשפיע?

מנטש: תשאל אותם.

היבריך: לא, אני שואל אותך.

מנטש: תתפלא!

היבריך: איך אתה יכול להשפיע על אנשים שיסכימו לשים עמוד?

מנטש: אלוהים עוזר לי!

היבריך: אתה רק מדבר, ואלוהים עו־זר?

מנטש: בדיוק!

היבריך: ומסכימים לעשות את ה־עמוד?

מנטש: הנה הסכימו, זה גם פשע מאורגן, זה?

היבריך: רגע רגע, זה יהליטו אחר־כך, אתה רק תעשנה לשאלות.

דחיפה לרבינוביץ

היבריך: זכור לך שהיה סיכסוך עם מר יהושע רבינוביץ (אז סגן ראש עיריית תל־אביב)!

מנטש: כן.

היבריך: על מה היה הסיכסוך?

מנטש: זה עניין שלי וישלו. אתה צריך לדעת זה?

היבריך: כן. תספר לבית־המישפט על מה היה הסיכסוך. זה לא היה עניין שלך.

מנטש: בסדר. לספר?

היבריך: כן, תספר.

מנטש: גם זה סיפור. היה ככה, היתה שריפה באריאנה.

השופטת: שריפה במה?

מנטש: במועדון אריאנה. שמה הכל נהרס, ורצו לשקם. אז רבינוביץ לא הס־כים. הוא אומר צריכים כביש בשביל לנסוע לאשדוד. אז טוב, אבל אנשים רו־צים לעבוד.

השופטת: מה, רצו להרוס את ה־מקום?

מנטש: כן, לגמרי. אז דיברתי עם אברהם עופר שיעזור. אברהם עופר אמר: „מה פיתאום הוא לא נותן לו? שיתן לו!" אז הם רבו שניהם. עופר ביקש מרבינו־ביץ. אז אחרי שבוע שהיה בלי אריאנה, באו הביתה עשרים איש, באו הביתה, עשו לי הפגנה. אנחנו ילדים עם מישפחות. באו שאני אלך לראש־העיר, שיעשה. או הוא אמר לא, עוד פעם רבינוביץ. אז הם עשו.

השופטת: מה עשו?

מנטש: בנו.

השופטת: בלי רישיון?

מנטש: בלי רישיון. כשגמרו, אז באתי, דיברתי: עכשיו הם בנו. אז הוא אומר: חייבים לי מאתיים אלף לירות, שישלמו. אמרתי לו: עכשיו אין להם כסף, היתה שריפה, יעשו שטרות, אני מוכן אפילו לתת ערבות. אומר לא, כסף מזומן. זה היה הסיכסוך. אני אמרתי לו, רבנו במי־לים.

השופטת: מה היה הסוף?

מנטש: בסוף עשר שטרות, ואני נתתי ערבות, וישלמו.

היבריך: וקיבלו רישיון?

מנטש: כן.

היבריך: בעניין הזה של קפה אריאנה, לך אין שום עניין אישי?

מנטש: שום דבר.

היבריך: לא השקעה, לא הלוואה, לא שום דבר?

מנטש עם פרס (בתמונה)
„דחפת אותו? תפסת אותו בגרון?"

מנטש: לא.

היבריך: בכל הפעולה הזאת, לא קיבלת בשביל זה תשלום?

מנטש: אני עם בעל אריאנה חברים מגן־ילדים ביחד, בסלוניקי.

היבריך: עכשיו, אם מר רבינוביץ היה לך יותר מסיכסוך מילים, אתה תפסת אותו, זה נכון?

מנטש: כן. לא נתתי לו ללכת. אמרתי לו: תענה לי קודם.

היבריך: דחפת אותו?

מנטש: מיקרה סוציאלי!

היבריך: תפסת אותו בגרון?

מנטש: לא בגרון.

היבריך: פה בחזה דחפת אותו?

מנטש: אמרתי לו ככה, אם יבוא פילץ יש לך זמן. אם יש לך זמן בשביל פילץ, שיהיה לך זמן בשביל עשרים מישפטות, אמרתי לו. אמרתי לו: לא תצא מפה.

■ ■ ■

מנטש: אפשר לגמור היום?

השופטת: אתה רוצה לנוח, אתה עייף? נעשה עכשיו את ההפסקה, אתה תנוח, ואדון ליבליך ירכז את השאלות שלו.

מנטש: אולי אני אבוא מחר?

השופטת: לא לא, אתה תבוא עכשיו ונגמור, יותר כדאי לגמור.

מנטש: זה חבריבי, סיפורים בלי סוף!

היבריך: מעניינים הסיפורים.

7000 סטיקים ל־איש

היבריך: מר צרפתי, אתה מכיר את רחמים אהרוני?

מנטש: כן.

היבריך: כמה זמן אתה מכיר אותו?

מנטש: שש שנים.

היבריך: איזה היכרות יש ביניכם, בתור מה אתה מכיר אותו? בתור ידיד, בתור איש־עסקים?

מנטש: כשהיכרתי אותו, הוא מכר לי בשר.

השופטת: מה הוא היה קצב?

מנטש: קצב. כן. היה לי משימה עם 7,000 סטייקים, בקיסריה, ולא יכולתי להשיג. אז פניתי אליו, והוא נתן לי חלק. שלוש־ארבע פעמים הוא עזר לי בבשר. יש לו חנות.

השופטת: בכרמל?

מנטש: כן.

היבריך: איך היכרת אותו, דרך מי?

מנטש: מה זה איך?

היבריך: מי הכיר לך אותו?

מנטש: בצלאל.

היבריך: לאיזה מטרות סיפק בשר?

השופטת: תמיד למסיבות?

מנטש: מסיבות.

היבריך: מסיבות רישמיות באולמות, או מסיבות שאתה ערכת, או עזרת לערוך, למישהו?

מנטש: לא, זה היה לאל על, מתי שחזר אברבנאל*. אז פה היו צריכים 8,000 סטייקים. אז אני הזמנתי בכמה מקו־מות, שניים־שלושה מקומות. למה עשיתי חישבון, יכול להיות שיהיה פנצ'ר אצל מישהו. אני הזמנתי 8,000 פיתות. לא הזי־מנתי מקום אחד. יכול להיות שריפה אותו לילה, אני הרוס.

השופטת: מי ביקש איתך לערוך את המסיבה בשביל אל על?

מנטש: בן־ארי.

השופטת: וזה עשו בקיסריה, איפה?

מנטש: באמפיתיאטרון 7,000 איש. במשך שעה ורבע הייתי צריך לתת 7,000 סטייקים על הגריל.

סיפור סימה הפרוצה

היבריך: אתה זוכר שאתה נעצרת פעם ב־1950, בקשר עם עניין סמים.

מנטש: אני?

היבריך: כן.

מנטש: לא נכון.

השופטת: בכלל נעצרת אי־פעם?

מנטש: לא, אף פעם בחיים.

היבריך: אף פעם לא נעצרת? זה היה, אני אגיד לך מה זה היה. זה היה פרשה של הברחת סמים דרך נמל יפו, והקצין שטיינברג המנוח עצר אותך. תכה רגע, תשמע, אחר־כך תענה. והקצין קנר שיחרר אותך...

מנטש: אותי לא עצרו אף פעם. ואף פעם לא היה לי עם המישטרה עניינים, ולא מתעסק בסמים ולא בחשיש, זה הכל סיפורים.

היבריך: אז נלך קדימה. אתה זוכר שהיה מיקרה אחד, יותר מאוחר, בחיפה...

מנטש: נכון.

היבריך: הביאו איזה בחורה לחיפה. נהג מונית.

מנטש: נכון.

היבריך: ושם כן עצרו אותך?

מנטש: לא עצרו אותי. אתה רוצה לספר את הסיפור?

היבריך: כן, תספר את הסיפור.

מנטש: זה מעניין.

השופטת: מה היה הסיפור? בקיצור, אדון צרפתי!

מנטש: לא זה לא קיצור, זה חמישה רגעים.

השופטת: תעשה את זה בשלושה.

מנטש: יום אחד בא חבר הביתה, אומר לי: „מנטש, צילצלו מחיפה, יש אחד מוג־רבי, בשכונה, אני הייתי גר ברחוב עליה, הוא בלע כפית." אומר: „אם לא תבוא לחיפה, לתת ערבות, אז הוא..."

השופטת: בבית־המעצר הוא בלע כפית?

מנטש: כן. אז באתי לחיפה, לשופט, שאלתי אותו: „מה העניין?" הוא אומר: „עצרו אותנו על אומים." השני שהוא איים.

היה לו חברה, שהוא רצה להרוג אותה, היא היתה פרוצה.

נוסעים הביתה. אומר לי השני: „אתה מוכרח לבוא לדבר איתה, אני רוצה לתת־חתן איתה." אמרתי: „נבוא לתל־אביב ונסדר את העניין." אומר: „אבא שלי יקנה לי מונית, יקנה לי דירה, אני אוהב אותה."

אחרי שנסענו שני קילומטר בכוח, הוא אומר: „אתה מוכרח לחזור." בסדר. באתי אליה הביתה, איפה הבית, אמרתי: אל תיכנסו. נכנסתי בפנים. היא היתה שמה, הכירה אותי, אמרתי: „בואי, רוצה לדבר עם ההורים."

ישבו שם ההורים ואמרתי לאמא: „תר־אה, אני באתי פה, לא רציתי לבוא. זה צברני נשבע שרוצה את סימה להתחתן, ההורים יעזרו לו, יחזור למוטב." אמרתי: „אני גם לי יש בת בגיל שלך, אני לא רוצה רע שלך. תשבו פה, אני אבוא לתל־אביב, אני אברר אם זו האמת, אם ההורים שלו יעזרו לו, ויעבוד ויקנו לו דירה. אני אצל־צל. אם הם באים פה להפריע, תצלצלי אלי." ונסעתי.

השופטת: למה קראו לך, בכל העניין הזה?

מנטש: אחר־כך קראו אותי בחיפה. דחוף בחיפה, שאני איימתי לה, שאני אמרתי שאתה מוכרח לחזור לעבוד בתור זונה בשבילו. אני אמרתי: „אני אניד לך, אין לי ילדים?" הזמינו אותי שמה, אפילו לא נתתי חקירה, והלכתי. לא ראו אותי יותר.

היבריך: קודם כל, למה קראו לך?

השופטת: למה ביקשו אותך אדון צרפתי, להתערב בכל העניין הזה? אתה לא היכרת, לא את הבחור...

מנטש: לא. היכרתי מהשכונה.

השופטת: את הבחור היכרת מהש־כונה?

מנטש: גם את הבחורה היכרתי.

■ ■ ■

היבריך: זה לא נכון ששלחו קצין מתל־אביב לשחרר אותך?

מנטש: לא לשחרר. אני אמרתי: אני לא הולך לבד. באתי פה למישטרה, אז נתנו לי קצין, אמר: אתה תיקח אותו לשמה, ותחזור.

היבריך: בא איתך קצין להיפה?

מנטש: כן, והחזיר אותי.

היבריך: נכון שהיו שם טביעות־אצ־בעות שלך?

מנטש: לא יודע.

היבריך: בחיפה, בקשר עם העניין הזה, לקחו ממך טביעות אצבעות?

מנטש: לא, לא חושב.

היבריך: והקצין הזה ביקש וקיבל שם את טביעות־האצבעות?

מנטש: לא נכון. הוא קיבל הוראית ממר פלג, אמר לו: תביא אותו ותחזיר אותו. זה עלילה.

היבריך: להביא אותך לחיפה?

מנטש: ולהחזיר אותי.

היבריך: שלא יעצרו אותך, זה נכון?

מנטש: זה עלילה. אני אגיד לבחורה תלך לעבוד בזנות? בשביל מישהו?

(אחרי שהעד נחקר אם הוא מכיר שורה של אנשים:)

(המשך בעמוד 42)

* הקברניט עודד אברבנאל, טייס המטוס שנחטף לאלג'יריה.

(המשך מעמוד 41)

כהן: כבוד בית־המישפט, אולי אפשר דקה.

השופטת: כן, מר כהן, אני מסכימה איתך.

כהן: תיארתי לעצמי, הייתי משוכנע שבית־המישפט לא יפריש את זה כחולשה, שאיננו מתנגדים. אני בכל פעם חשבתי: הנה עוד רגע, עוד רגע, יש פה נושא מעניין נוסף. אני סברתי כל הזמן שההגנה טוענת: יש פה שתי דמויות, זה אושרי ורחמים, שאותם רוצים לקשור לתובע. אני שומע עכשיו לפחות 18 שמות נוספים. שאינני יודע אם העד הזה מכיר אותם או לא מכיר אותם. מה זה רלוונטי למישפט?

השופטת: אני סומכת על פרקליטי ההגנה שהם יסבירו לנו בקרוב.

ויבליך: בתביעה של חברי יש שלושה דברים. אחד מהם זה סמים, אחד מהם זה יהלומים, אחד מהם זה פשע מאורגן. זה בסעיף שלושה בפרשת התביעה שלך. זה מופיע בכתבות שהן נושא המישפט הזה.

השופטת: כתבה אחת.

ויבליך: בכתבה הזאת זה מופיע. זה חלק מהדבר שאנחנו צריכים להתגונן עליו.

כהן: האם חברי המלומד אינו חושב שביגלל זה מותר תמיד להזכיר כל פרשת יהלומים וסמים במדינת־ישראל?

ויבליך: דובר על פשע מאורגן.

כהן: זה מה שקורה פה בדיוק.

ויבליך: בתביעה שלך כתוב, אם אתה מותר על זה...

כהן: אם אתה שואל את העד על שאלות, שאפילו לא מתייחסות לקירבת התאריכים הרלוונטיים...

ויבליך: אני אקצר.

אלוהים וערבויות

ויבליך: מיסעדה ציון אתה מכיר?

מנטש: מכיר.

ויבליך: היא בכרם?

מנטש: כן.

ויבליך: שייכת למי?

מנטש: לציון.

ויבליך: ציון לוי?

מנטש: כן.

ויבליך: אין לך חלק במיסעדה?

מנטש: לא. אבל יש לי שמה כבוד.

ויבליך: בכל מקום.

מנטש: עזרתי לו הרבה.

ויבליך: עזרת לו במה?

מנטש: היה סיכסוך במישפחה, אני התערבתי בלי עורך־דין, בלי מישפטים. הם לא שוכחים. לא אבא שלו ולא הוא.

ויבליך: לא עזרת לו שום דבר בכספים?

מנטש: לא.

ויבליך: הלוואות, ערבויות?

מנטש: ערבויות כן.

השופטת: כל הערבויות שאתה מספר, תמיד נתת בחינם?

מנטש: כן. אם אני אמרתי בשבועה, זה בחינם. אף פעם בחיים שלי לא נגעתי. יש לי סיפוק.

השופטת: זה לא קצת מסוכן, לתת כל־כך הרבה ערבויות?

מנטש: מה יכולים?

השופטת: יכולים לא לשלם, ואתה תשלם.

מנטש: או אלוהים גדול. מה אני אעשה?

■ ■ ■

„יער מנטש"

(חקירה נגדית של עורך־הדין גבריאל כהן):

השופטת: מתי אתה עלית ארצה?

מנטש: בסוף 35.

השופטת: יחד עם עוד הרבה עולים מסלוניקי?

מנטש: כן.

השופטת: התחלתם לעבוד בנמל תל־אביב?

מנטש: לא, עליתי ב־35 לבד, גירשו אותי, האנגלים, מהאוניה, לא נתנו לי לרדת. באתי לסלוניקי, החלפתי את המישפחה, המישפחה שלי לא צרפתי, החלפתי את המישפחה בשביל לבוא הנה. באנו ב־35. ב־35 נכנסנו לנמל, לעבוד ביפו. שמה לקחו אותנו בשביל הפרי. אני הייתי חלש, אז נכנסנו לעבוד, לקחו אותי בכוח, התחלנו לעבודה. אמרו הקבלנים של הסחורה: פה לא בית־ספר; פה אי־אפשר ללמוד. אתם, סלוניקאים, יש לכם כוח, אבל לא פה. בנמל תעבדו סבלות. אחרי חמישה רגעים בא קבלן ערבי על סוס, שיכור, ירד מהסוס, שואל מה קרה, אומר: באו יהודים לעבוד.

השופטת: זה לא מצא חן בעיניו?

מנטש: לא מצא חן בעיניו. הוא אומר: תעל, מוחמד! קח את הארגז ליהודים, כדי להראות להם!... אז בא ערבי כמו גורילה, שם את הראש, הרים את הארגז...

השופטת: טוב. אנחנו לא מוכרחים את כל זה, מ־35.

מנטש
אלף עצים ביער היישוב

כהן: אל תתעכב על כל פרשיה. זה עשיתם.

השופטת: תפסתם את עבודת הסבלות בנמל?

מנטש: אנ הרמתי את הארגז גם כן, נשארנו לעבוד.

השופטת: כל הכבוד.

כהן: אחרי זה עשיתם את כל העבודה בנמל?

מנטש: משם באנו לנמל תל־אביב, במאורעות.

כהן: בזמן המאורעות, מה עשיתם?

מנטש: עבדנו בנמל תל־אביב.

השופטת: אתה באת יחד עם קבוצה של אנשים מסלוניקי?

מנטש: באתי עם מישפחה.

השופטת: אבל אנשים שעבדו בנמל זה לא רק המישפחה שלך.

מנטש: לא, הרבה־הרבה. היו חמישים איש.

השופטת: וכך זה התחיל?

מנטש: כן.

השופטת: ואתה, באופן טבעי, היית בראש של הקבוצה הזאת?

מנטש: לא. כשבאנו לנמל תל־אביב, אני יצאתי למחסני־ערובה, עצמון, זה בגני־התערוכה, היו מחסנים, אז התחילו לפתח את המחסנים. אני לקחתי, שבע איש היינו, עזבנו את הנמל, נכנסנו לעבוד במחסנים, בתנאי שאחרי ארבע יש לנו זכות לעבוד בנמל בקבלנות. ונשארתי במחסני־ערובה כל הזמן.

השופטת: בן כמה היית כשעלית לארץ?

מנטש: 17.

כהן: לאחר מכן, התאחדות עולי סלוניקי נטעה על שמך...

מנטש: לא, העולים.

כהן: העולים נטעו על שך אלף עצים ביער הישוב?

מנטש: נכון. יש חורשה על שם מנטש.

(בהמשך החקירה הנגדית נגולה עבודתו הציבורית הנרחבת של מנטש. הוא טען שאחרי הכתבות של רן כיסלו ב־הארץ הוא „נשבר" ונטש את מרבית פעילותו הציבורית.)

טיולים מודרכים ל:
אירופה
ארצות הברית
למזרח הרחוק
צעירים
ו"קמפינג"
פרטים והרשמה בכל משרדי הנסיעות!
הטיול הטוב ביותר זמין
אירופה טורס
EUROPA TOURS
באחיר הסביר ביותר!

מורלה
חטפטים חמעוצבים ביצירת אומנות

ארומור
צמוי דלתות וקירות

מה נעשה עם ה„קטנים" בחופש הגדול?

מדי קיץ צפה ועולה השאלה ע"י זוגות הורים מתלבטים. „מה לעשות עם ה„קטנים" ב־חופש הגדול? מי שאינם מתלב־טים כלל, הם אותם הורים שב־שנים עברו נהגו לשלוח את יל־דיהם לקייטנות „נוה־נופש", ב־„כפר־שמריהו" וב„מקווה־ישר־אל" בחולון. „כבר כמה חודשים לפני תחילת החופש הגדול מנד־נדים לי הילדים שארשום אותם גם השנה לקייטנת „נוה־נופש", אומרת אחת האמהות.

נפגשתי עם המורה הוותיק — יגאל גלפנד שהוא ממנהליה של קייטנות „נוה־נופש" (שותפו אהרון מתתיהו עסוק בשטח). מייד היה ברור לי שיש כאן עסק עם „גבר לעניין", אחראי, רציני מאוד שאיכפת לו מה־ילדים.

לדברי יגאל: „קייטנה אינה עניין של שבועיים־שלושה ב־חופש", אלא עסק רציני הרבה יותר. ולכן, מתחילים ב„נוה־נופש" לתכנן את עונת הקייטנות כבר בחודש ינואר.

המדריכים ב„נוה־נופש" נבחרים בקפידה רבה. כולם עוברים הכשרה מיוחדת לפני תחילת הקייטנה.

הקו המנחה את מנהלי הקייטנה הוא לאפשר לילדים מגוון פעו־לות רחב. לכן, גם ב„כפר־שמריהו" וגם ב„מקווה־ישראל" מועסקים הילדים בחוגים למלא־כת יד (חומרים בלתי מוגבלים), ספורט, רכיבה על סוסים, חוגים לדרמה, ריקודי עם, שירים, סרט פעם בשבוע, טיול באולינג (בכפר־שמריהו) ועוד. העיסוק בחוגים אינו שרירותי וילד אשר נפשו חפצה לרכב על סוסים יותר מאשר לעסוק במלאכת יד יכול לעשות זאת (רכיבה על סוסים מתבצעת רק עם מדריך צמוד, אלא אם כן ההורים אישרו אחרת).

ב„כפר־שמריהו" מקבלים הילדים פעמיים בשבוע בריכה (חצי שעה

עד שעה כל פעם) ופעמיים ב־שבוע ים. ב„מקווה־ישראל" נה־נים הילדים מבריכה בלבד (4—3 פעמיים) ומאפשרות ללמוד שחיה בבריכה.

הילדים מחולקים לפי קבוצות גיל מ־5—14. בגילאים 7—5 לכל 8 עד 12 ילדים — מדריך. בגי־לאים הבוגרים עד 16 ילדים ב־קבוצה, כשלכל קבוצה המדרי־כים והמרכזים משלה.

● מחיר הקייטנה כולל גם ארוחת 10. המורכבת משקית שתיה ועוגת שמרים ענקית (שתיה חופשית של לימונדה מוצעת לילדים הקטנים).

● האיסוף וההחזרה לקייטנות נעשים מתחנות הסעה קבועות בקרבת מקום מגורים. האיסוף מתחיל ב־7.30 בבוקר כשב־8.15 כבר נשמע צוחק הילדים המשח־קים בקייטנות. האיסוף מתבצע על־ידי אוטובוסים, טיוליות ומו־ניות בהתאם למרחק המקום והגישה אליו. המדריכים נמצאים עם הילדים הן באיסוף והן בהחזרה.

הפעילות נפסקת בשעה אחת (1.00) כשהילד הרחוק ביותר שב לביתו עד לפני 2.00 בצה־ריים (ביום שישי שעה קודם). ההרשמה פתוחה לאנשים בודדים וולוועדי עובדים במפעלים ה־מעוניינים לשלוח קבוצות של ילדי עובדים (למפעלים מוענקת הנחה).

● „נוה־נופש" מקיימת גם פני־מיה בטבעון במחזורים של 10 ימים.

● כל הקייטנות מאובטחות ע"י שוטרים ושומרים מוסמכים ואחראים.

המחזור השני בקייטנות „כפר־שמריהו" ו„מקווה־ישראל" מת־חיל ב־24.7.78 ומסתיים ב־11.8 (שלושה שבועות פחות יום אחד) כשההרשמה למחזור השני נמשכת — פרטים בטלפונים: 794883, 793550, 937742 ובקיי־טנות עצמן.

FONDUE

נחמד שם ב„פונדי" שבתל־אביב הקטנה. אתה יושב לך מבסוט, נהנה מהמוסיקה, מהאווירה של הגמל והמסעדות מסביב וכמובן מהאוכל.

ה„פונדי" מוגש לך לשולחן כש־האש בוערת מלמטה. וזה רומנטי, וזה „מדליק", וזה מעורר את מיצי העיכול לפעול בקצב מטורף!

כאן נכנס הפה לפעולה. ובין אם הזמנת „פונדי" גבינה או „פונ־די" בשר מובטחת לך חוויה גסטרונומית משגעת. אתה מלקק את השפתיים אחרי כל „בליעה"! אם ה„FONDUE" „גדול" עליך אתה יכול לייהנות ממבחר הנק־ניקים, גבינות, פנקייקים ויין. מה זה „פונדי" בעצם? מאכל שווייצי מטריף? צורת בילוי חדשה ומרעננת? או אולי שניהם ביחד? קצת קשה להסביר. כדאי פשוט לקחת את האשה, החתיכה, ולבוא ל„פונדי" בכל ימות ה־שבוע (ימי סוף שבוע מלאים עד אפס מקום), להתרשם וליהנות מערב „טעים" ו„מעורר".

„פונדי" — רח' יורדי הסירה 6 (כניסה לשער הנמל הישן).

מספיק להתגורר בחרבה!

כבר לפני מאות בשנים אמרו חז"לינו היקרים ש„האדם ניכר במעונו". אין ספק שאחד המר־כיבים החשובים במעון היא צורתו החיצונית — החצר, ה־כניסה, וחזות הבית.

בין אם גרים בווילה, קוטג', או בית משותף, נעים שלבית תהיה „צורה". לצערינו הרב עד לפני זמן לא רב הוזנח בארצנו הנושא של חזיתות הבתים והדבר התבטא בצורתם העלובה.

חברת „הצמח" מיסודם של כמה קיבוצניקים (מיל.), שמה לה למטרה להציע את שירותיה בגינון מחדש, רצוף ושיפור חזיתות הבתים של הציבור ה־רחב.

חברת „הצמח" שמאחוריה עבו־דות רבות כמו — עיצוב דיזנגוף סנטר ובתי־מלון, פארקים ציבו־ריים ועשרות בתים פרטיים. מבצעת כל עבודה בצורה מד־עית. אדריכלי הצמרת שלה יעצבו תוכנית אשר תפיק את המקסימום הניתן מהתקציב אותו מוכנים דיירי הבית להשקיע. ואח"כ — תתבצע העבודה בהש־גחתם הישירה של מנהלי החברה (הקיבוצניקים מיל.). כל עבודה מתבצעת בקפדנות רבה ואין חשש לעבודה „ערבית" רחמנא ליצלן.

חברת „הצמח" מציעה כאמור את שירותיה הן לבתים פרטיים והן למוסדות ציבור — עיריות, בתי־ספר וכו', ולבתי־עסק, כמו — מסעדות, בתי־קולנוע ועוד. החברה מספקת גם צמחי בית בכמויות גדולות.

חברת „הצמח" — מושב גני־עם — דואר הוד־השרון. טלפונים: 052—27514 — ביום. 03—731626 — בערב. 30—280287 — בערב.

סנסלה וסנסלה

מדור למתרחש בשווקים

בעריכת: ח. שפר

טל. 03־241530 ת.ד. 29726 ת"א

מסעדת־דגים - המרפסת!

כן רבותי, כבר אין צורך לנסוע לאירופה יותר על מנת ליהנות ממאכל דגים אמיתי, עם פתיחתה של **מסעדת־דגים — המרפסת**. לפני כמה שבועות זכו חובבי הדגים הישראלים למסעדה כל־בבם.

המסעדה ממוקמת במקום ה־אידיאלי ממש למסעדת דגים — מעל המרינה כשהיא צופה לעבר בתי המלון הגדולים ויפו העתי־קה. הרוח הנעימה הנושבת מהים הנמצא בדיוק מתחתיה הופכת את הישיבה במקום לחוויה. המסעדה מקושטת בסגנון „דייגי" אשר עוצב בטוב טעם ממש. לאחר שהתיישבת והריר התחיל לנזול אפשר להתחיל להנות מהתפריט העשיר.

כמנה ראשונה ניתן להזמין — „אספרגוס", „קלמרי", „ארטי־שוק" בצורות שונות, סלט של הבית עם רוטב מיוחד או פלאטה מיוחדת של פירות־ים המכילה: „שרימפס רבייטה", „שרימפס מנייר", „שרימפס מוקרם עם גבינה" וכד'.

לאחר ש„התחממנו" במנה הרא־שונה והרטבנו גרוננו ביין מוב־חר כדאי לעמוד על ה„פיתויים" שמציעה המנה השניה. — דג FORREL (שמך) ברוטב שק־דים, ה„לוקוס" ברוטב חרדל, דג „טבריני" ברוטב יין או ה„בורי" עם פטריות ועוד כהנא וכהנא מיני דגים לרוב. לקינוח מומלצים במיוחד: „הפרפה" שו־קולד וה„אפרסק — מסעדג".

את המרפסת הענקית במקום אפשר להזמין באמצע השבוע לאירועים כמו חתונות, מסיבות קוקטייל ותצוגות אופנה תחת כיפת השמים. בכל אירוע כזה מציע המקום מזנון עשיר (10 סוגי בשרים), משקאות חופשי ועוד.

מסעדת־דגים — המרפסת — מעל המרינה ת"א!

להתראות,
ובתיאבון

גם אתה יכול לזכות ב„טור דה פרנס"

אפני „ראלי" זכו במקום הראשון בתחרות המפורסמת

כן, למי שאינו יודע עדיין אז כוכב הספורט **דיטריך מוראו** זכה במקום הראשון ב„טור דה־פראנס" האחרון כשהוא רכוב על גבי אופני „ראלי".

ובעצם אין זה פלא. טבעי הדבר שרוכב האפניים **הטוב בעולם** יהיה רכוב על גבי האפניים **הטובות בעולם**. על מנת להצליח ב„טור דה־פראנס" זקוק הרוכב לאפניים נוחות, אמינות, חזקות ומהירות מאוד. אין ספק שהציון של אפני „ראלי" בכל אחד מהתחומים הנ"ל הוא 10.

אך גם אם אינך חושב לזכות ב„טור דה־פראנס" ואתה מעוניין בזוג אפניים לטיפוח הכושר הגופני, לבריאות (לפי המלצת רופא), למתנה לילד או סתם להנאה כדאי לך לרכוש זוג אפני „ראלי". נכון אפני „ראלי" יקרות יותר מזוג אפניים רגיל. אך כלום אין זה עדיף לשלם כמה מאות לירות יותר מאשר לשוב כעבור כמה שבועות לחנות עם אפניים מתפרקות? וכאן המקום לאזהרה. בגלל הוותק הרב של חב' „ראלי" (למעלה מ־100 שנים) בייצור אפניים נוהגים יצרנים רבים, במיוחד מ„טאיוון" שבמזרח הרחוק, ל־חקות את אפני „ראלי" ולרשום על גבי האפניים שמות המזכירים דגמים של „ראלי" כמו ה־CHOPPER. המדובר בעיקר באפני 3 מהלכים (ולא 10 מהל־כים) שהם קלים יותר לחיקוי. לכן, בבואכם לקנות אפניים הימנעו מקניית — „אפני ראלי זולים, במיוחד בשבילך אדוני". מיבחר הדגמים שמציעה חברת „ראלי" הוא עשיר ומיועד לכל אחד כמעט.

● לתושבי ירושלים וחיפה — אפני 10 מהלכים המיועדים במיוחד לעליות. ה־SCORPIO וה־GRAND-PRIX שני הזו־גות חזקים ונוחים במיוחד.

● לתושבי ת"א והמשור אפ־ניים נוחות מאוד עם אפשרויות להגיע למהירויות גבוהות. ה־MANHATTAN ו־RACER בעלי 3 מהלכים. מעניקות לך נוחות ומהירות של ספורטאי.

● ולנוער: כאן מתבטא מיטב התיכנון והידע של „ראלי" דגמי 3 המהלכים ה־CHOPPER וה־GRIFTER כבר עשו לעצמך שם ברחבי העולם. ה־CHOPPER הם בעלי כסא עם קפי־צים טלסקופיים. גלגל אחורי גבוה והם נוחים מאוד לרכיבה. ה־GRIFTER בנוי במיוחד נגד תנודות עם כדון צמוד.

ב„ראלי" ממליצים לרכב על אפניים החל מגיל 4. ולשם כך תיכננו במיוחד את אפני ה־BOXER ,TOMHAWK ו־STRIKA. אלו אפניים ללא מהלכים, קטנות עם מעצורי רגל ומותאמות במיוחד לגילאי 9—4.

● רעיון חדש של „ראלי" אלה הם אפני ה־FOLDING, זוג אפניים משפחתי בעל 3 מהלכים אשר ניתן לקפלן ולהכניסן ישר למכונית!

את אפני „ראלי" מייבאת בארץ מזה 45 שנה החברה הוותיקה „טכניקה" י. בוקשטיין בע"מ (רח' רמבם 22 ת"א) וההפצה נעשית ע"י מ. מצמן, דרך פ"ת 112, ת"א, טל: 251789.

יום של כיף במאירלנד!

אם אתם רוצים לבלות יום נהדר עם המשפחה והילדים — בואו לכל־בו שלום. אתם יכולים להתחיל את הבילוי בקניות בבית הכל־בו הגדול והמוביל בישראל, ולהמשיכו בעליה במעלית הזכו־כית למצפה־שלום. לאחר שהת־רשמתם מהנוף הנפלא, ביקור במוזיאון השעוה חובה — המו־זיאון מציג דמויות ואירועים מראשית ההתיישבות ועד היום. אך האטרקציה האמיתית לילדים (15—3) ולהורים היא הביקור במאירלנד — עיר השעשועים לכל המשפחה.

מאחר והכניסה לעיר **חופשית לכל**, כל שעליכם לעשות הוא לקחת את „הקטנים" ולהסתובב בין המתקנים ה„מפתים" — חוות הסוסים של הדוד משה, העיר המיניאטורית שושן ה„עלי־עץ", רכבת העמק, מיני מכוניות ועוד הפתעות.

אם לא תבקרו השנה עם ילדיכם ב„דיסנילנד" קחו אותם ל־„מאירלנד".

מאירלנד פתוח כל יום 21.00—9.00. ביומי ו' 14.00—9.00. ב־מוצ"ש 22.00 — מצאת השבת.

קונצרט

סרטים

המופע האחרון

בחודש נובמבר 1976, החליטה להקת־הקצב הלהקה, שהגיע הזמן לערוך את ההופעה האחרונה בפני הקהל. 17 שנים ניגנו בצותא, היו לחלק בלתי־נפרד מעולם הפופ האמריקאי ותרמו רבות להחדרת ערכיו לחיי היום־יום. הם הספיקו להופיע עם בוב דילאן, ועם הרבה אמנים אחרים ובשבע השנים האחרונות הופיעו לא רק כלהקה מלווה, אלא גם כלהקה סולנית. הם היו חלוצים בסיגנונות מוסיקליים וב־סיגנונות חיים, עד שהרגישו שמיצו את עצמם עד תום.

„היינו בכל מקום שלוש פעמים. עשינו כל דבר שלוש פעמים. אילו היינו ממשיכים יחד, היה יכול להיות רק גורם אחד לכך: כסף. אך גורם זה לא היה אף פעם קביל אצלנו." הסביר רובי רוברטסון, ש־הוא דובר ההמישה. „נסינו להבין את הרגשת הריקנות שירדה עלינו, פנינו אפילו לאסטרולוגים ולאנשי דת. אבל מכל מה שנאמר לנו הסקנו רק מסקנה אחת: הגיע הזמן לסיים."

ההופעה האחרונה נערכה באולם וינטר־לנד בסן־פרנציסקו, שבו הם החלו את דרכם. הזמנות שוגרו לכל החברים — בוב דילאן וג'וני מיצ'ל, פול באטרפילד ואריק קלאפטון, ניל דיאמונד וניל יאנג, רינגו סטאר וואן מוריסון, אמילו הא־ריס ומאדי ואטרס, ועוד. כולם התייצבו, מוכנים ליטול חלק בקונצרט ולהיפרד בדרך זו מהלהקה. וכך, מה שצריך היה להיות מופע חגיגי פרטי של להקת־קצב, הפך לטכס סיום של תקופה, שחתם עידן פופ שלם שהלך לעולמו.

ה„להקה" מבצעת את ה„ואים האחרון" ב„מופע האחרון"
„ניסינו להבין את הרגשת הריקנות"

זמר בוב דילן
מסע מן העבר

השמועה על המופע הגיע למא
סקורסזה, במאי נהג מונית ואליס לא
כאן יותר, באמצעות אדם בשם ג
טאפלין, שהיה פעם מפיק הסרט רח
זועמים ולפני כן היה אמרגן הל
סקורסזה, בן גילם של אנשי הל
תפס מייד את משמעות האירוע. הוא
תמיד מודע להשפעות הגומלין שבין
לם הפופ לתרבות האמריקאית, ונימנד
עורכי הסרט וודסטוק. לכן הוא
להפוך את המופע האחרון לא רק
רוע חד־פעמי, אלא לחווייה שתונצח
סרט.

תפאורה מן האופרה. בסוף
לא היה עוד סקורסזה עורך סרטים ל
תן, אלא אחד הבמאים האופנתיים ב
של הוליווד, איש ששתי הצלחות
מסחררות נזקפות לזכותו, שלא לדבר
העובדה כי אפילו המבקרים הסכימו
אורח יוצא־מן־הכלל, עם הקופה.
כאשר ניגש לעבודה גילה שמיטב
חות בעיר הסרטים מוכנים לשתף
פעולה. הוא גייס שמונה צלמים כדי
סות את המופע מכל הזוויות האפשו
שלושה מהם נימנים על גדולי הצי
בעולם, שאינם רגילים להתרוצץ עם
למה על הכתף בין שורות הקהל,
לקבל שירות מלא מצבא של עוזרים
בימת הצילומים. שמות כמו מייקל צ
(צלם נהג מונית), וילמוש זיגמונד
גשים מן הסוג השלישי) או לאסלו קו
(רסיסי חיים) אינם צריכים עוד המי
כדי לקדם את הקאריירה שלהם, אבי
מיקרה זה היו מוכנים לרתום את ע
למלאכה, יחד עם עוד חמישה אח
ולעקוב אחרי הצעקות הרמות של ס
סזה, שהשתדל להפעיל אותם מעל להכ
הכלים והתלהבות הקהל.

קשה לקרוא לסרט הזה סרט תי
לפני שצולם עקב סקורסזה שעות
הופעת האמנים, ואחר־כך הכין ספר

שלושה דורות יצאניות

כ אשר הציג מרטין סקורסזה, לפני שנתיים, יצאנית בת 13 בסירטו נהג מונית, עצרו הצופים בפסטיבל קאן את נשימתם לנוכח ההעזה. שלא לדבר על ארצות־הברית, שם עורר העניין סערת־רוחות, לא בגלל מה שראו בסרט — מבחינה חזותית היה סקורסזה דווקא צנוע למדי — אלא בעיקר בשל הדברים ש־הושמו בפיה של העלמה הצעירה. הוויכוחים רק סייעו כמובן להצלחת הסרט, ובעיקר לקאריירה של הנערה הצעירה, שהפכה בינתיים מפורסמת מאד. שמה: ג'ודי פוסטר.

אלא שסקורסזה, צאצא למישפחה מהמירה ממוצא איטלקי, לא יכול להעלות בדעתו מהו דקאדנס אמיתי. האמריקאים, מסיבם, תמימים מדי לצורך זה. לשם כך היה צריך להביא מאירופה במאי כמו לואי מאל, שכבר הספיק להדהים את הצופים בכל מיני מחזות חסרי־תקדים כגון מישגל ארוך־נגן בהנאהבים, שהפך בשעתו את ז'אן מורו משחקנית דרמאטית מעולה לסמל־מין, או יחסים אינטימיים בין אם לבנה בהלחישה שבלב, ש־החזיר את לאה מאסארי לזרקורים אחרי תקופת פרישה ארוכה.

לואי מאל, מחלוצי הגל החדש בצרפת, שנדד עם מצלמתו בעולם (סירטו ה־ראשון היה עולם הדממה שביים עבור קלוזו, ואחד מסרטיו המפורסמים ביותר הוא כלכותה, שש שעות תעודיות על הודו), התפעל מספר שנקלע לידיו, ה־משחזר את ימי תחילת המאה בניו־אור־לינס, שהיתה עדיין ערש החטא בדרום ארצות־הברית. מה שמצא חן בעיניו במיוחד בספר, שהוא סידרה של ראיונות עם שרידי אותה התקופה, היה פרק ששמו ויולט, והמספר על יצאנית בת 12, בת ליצאנית ונכדה של יצאנית. היא נולדה בבית־בושת, חיה בו כל חייה, והיא כולה תערובת מוזרה ומרתקת של תום ילדותי וחטא קדמון. סיפור זה הפך בסופו של דבר לסרט ששמו ילדה חמודה.

רצינות בוגרת

מ אז התפתה לשיחזור התקופה, עניין שבו הוא מצטיין במיוחד (לראייה, שנות החמישים המשוחזרות בהלחישה שבלב או ימי הכיבוש הנאצי בלאקומב לוסיין). הבעייה הגדולה שניצבה בפניו היתה שו־נה: היכן ימצא ילדה שתוכל להיראות תמימה ומפוכחת, בעלת גוף בוסר יפנים בשלות, שתוכל לשכנע בתפקיד הראשי. ואז היפנו אותו אל בתו של אחד ממנהלי רבלון, פראנק שילדס, ילדה שהיתה אז בת 11 ומאחוריה ניסיון בן 10 שנות דוגמנות.

מאל הציץ — ונפגע. לפניו ניצבה ילדה המסוגלת אומנם להפריח בועות־סבון ב־אוויר. ומכריזה בגלוי „איני אוהבת חב־רת מבוגרים, זה משעמם אותי!" מצד שני, כשהיא מפסיקה לרגע להייך לובשות פניה ארשת של רצינות בוגרת שהיתה הולמת להפליא גם אשה מנוסה שאין עוד סודות בפניה. וגם אם היא אוהבת לשחק עם ילדים אחרים והפרידה מחבריה לכי־תה בניו־יורק היתה קשה, אין לשכוח שהגברת הצעירה מרוויחה כבר 30 אלף דולר לשנה, והיא הרכוש העיקרי של חברת ברוק שילדס בע"מ, שאותה מנהלת אמה, טרי, שהתגרשה מאביה לפני שנים.

הדברים שהיא נדרשת לעשות בילדה חמודה יכולים לגרום טראומה לכל ה־חיים. לא זו בילבד שהיא מתהלכת עירי־מה לפני המצלמה, היא גם מתבקשת לפ־תות גברים מבוגרים (הסרט מנציח את חווייתה המינית הראשונה) ולהתעלס איתם. אבל כל מה שהיה לה לומר על העניין הוא: „זה לא מטריד אותי, אם כי אין זה סוג התפקידים שאני אוהבת. הייתי מעדיפה להופיע בקומדיות. השחקנים ה־אהובים עלי ביותר הם ג'רי לואיס, קארול ברנט ו־וודי אלן."

צמודה לאמא

ע ל הטיילת בקאן היא היתה מחזה מוזר, ילדה אמריקאית מן השורה, במיכנסי ברמודה, צמודה לאמה, שעומדת לחגוג את יום הולדתה ה־13 (ביום ש־למחרת סיום הפסטיבל), אבל ההמולה ש־מסביבה, ההמונים הנדחקים והמבטים ה־סקרניים, הישרו על פניה מבט נוגה, ומבט כזה הפך אותם מייד מבוגרים. מה פלא שכאשר הוצעה לרוברט וייז, כדי להופיע באודרי רוז, השיב זה שאינה מתאימה לו? „אני צריך ילדה, וזאת ילדה־אשה," טען.

ולמי שחושש כי ברוק לא תוכל לעמוד בפני ההשפעות המזיקות של הקאריירה מצטטת אמה את התקרית הבאה: בשנה שעברה הופיעה הילדה בסרט בריטי בשם התייחדות (בינתיים יצא הסרט לאור בשם חדש, אליס היקרה ומפרסם את ברוק כ־כוכבת ראשית בו, למרות שהיה לה רק תפקיד־מישנה). כאשר הגיע הסרט לארצות־הברית, הלכו האם והבת לראו־תו. „כאשר הגענו לסצינה שבה הכומר חונק אותה, משליך אותה לארגז ואחר־כך שורף את הגופה, היא קמה ואמרה לי: ‚אמא, לא איכפת לי שזו אני שם על המסך, ואני יודעת בדיוק איך צילמו את זה. אבל בואי נלך, אני מפחדת!'"

שחקנית — ילדה — אשה, ברוק שילדס
גוף בוסר — פנים בשלים

כרס בן 300 עמודים, ובו הוראות מדוייקות לצלמים, מה צריך לעשות בכל רגע, הן עם המצלמה והן עם האורות. וכאשר הוסיף עוד שלושה שירים, יומיים לאחר מכן, באולפן נפרד, השתמש באותה הטכניקה.

ואכן, התוצאה היא סרט הפופ המושלם ביותר מבחינה טכנית. קשה להעלות על הדעת שבאולפן סגור, ללא קהל וללא הפרעות, ניתן היה להשיג תוצאות כה טובות: בצילום האמנים, בצילום הקהל ובצילום התפאורה שעל הבמה (התפאורן בוריס לוין השאיל לצורך הקונצרט את תפאורת לה טראוויאטה מן האופרה של סן־פרנציסקו). ועולה על כל אלה ההקלטה, אשר בהשמעה נכונה, דרך מערכת דולבי מיוחדת המורידה רעשי הרקע למינימום, הופכת לחווייה מרתקת בפני עצמה.

הצלחות ישנים רזות. הגישה של סקורסזה בסרט זה שונה מן המקובל בסרטי פופ. וודסטוק הנציח דור שהזדהה עם כוכביו ומוסיקה שהפכה להיות תופעה חברתית. תנו לי מחסה הראה את אלילי

גיטריסט אריק קלפטון
חווייה על סרט

זמר ריינגו סטאר
התלהבות הקהל

הפופ כקורבנות של קהל תובעני שאינו שבע לעולם. סקורסזה בחר לעסוק במיבצעים בילבד. הערצת הקהל היא מובנת מאליה, חוץ מזה שמדובר כבר באלילים בשנות השלושים שלהם, ובקהל שאינו הרבה יותר צעיר.

מיבנה הסרט פשוט בתכלית — בין כל פיזמון ופיזמון קטע של ראיון עם רובי רובירטסון, גארת האדסון, ריצ'רד מנואל, ריק דאנקו ולבון הלם (פרט לאחרון, כולם קנדים). החמישה מספרים על חוויותיהם בעבר, על הופעות, על הצלחות ועל שנים רזות ומשברים רבים. מבין השיטין מצטיירת דמותו של דור שלם, על האידיאלים המוסיקליים והחברתיים שלו, על הנסיונות להתמודד עם המציאות ובו בזמן

מוסיקלי

כוגבל לגיל 18 ומטה

שיגעון המוסיקה (חן, תל־אביב, ארצות־הברית) — זהו אחד מאותם מוצרי־צריכה שכל אחת ממעלותיהם שאולה ממקור אחר, ועיקר כוחם שהם יוצאים לשוק בדיוק ברגע הנכון. המחנק הפיסי והרוחני של מישפחת צווארון כחול, מילחמות של כנופיות רחוב מאורגנות על בסיס עדתי, גישושים של בני־נוער בשנות העשרה שאינם יודעים עדיין מה לעשות עם עצמם, כל אלה מרכיבים שמוכרים כבר היטב מאין־סוף סרטים. הגרעין המרכזי של הסיפור — ההכנות וההתרגשות המלווה תחרות ריקודי דיסקו בדיסקוטק שכונתי — מזכיר להפליא סיפורים דומים, כשפעם התחרות היא בזירת האיגרוף ופעם על בימת התיאטרון. המטרה שונה אבל המיבנה הדרמטי זהה.

„שיגעון המוסיקה" עונה, כמסתבר, על הצרכים של בני־העשרה בשנות השבעים האחרונות. הוא אינו מטריד אותם ברעיונות נשגבים על שינוי פני העולם, או על תיקונו. מילחמת ויאט־נאם אינה מאיימת עוד על עתידו של הנער האמריקאי, הממוצע, שהתעייף מן המאבקים על שיחרור הנשים, ההומוסכסואלים, האינדיאנים, הכושים וכל השאר. הוא רוצה סיפורי מעשיות מן הסוג הישן ואלילים מן המוכן. וסרט זה מספק לו את מבוקשו.

הבמאי, ג'ון באדהם, עובד על מכירת מעלותיו של הכוכב ג'ון טראוולטה לפי מיטב הטכניקות של סרט הפירסומת. כל פרט בחיצוניותו מצולם מן הזווית המחמיאה ביותר, החל מרעמת השערות המשוחה היטב ועד לנעליים המבהיקות, מבלי לשכוח את רוכסן המכנסיים, שסגירתו

טראוולטה מרביץ — רק בזווית מחמיאה

הופכת פולחן מיני מרגש. המחולות מצביעים על הרבה מאד מרץ, אם לא על דמיון עשיר במיוחד, ובאדהם מצלם קטעים גדולים מהם כאילו הרוקדים חשובים יותר מן הריקוד. ומעל לכל, המוסיקה של האחים גיב ולהקתם (להקת הבי־ג'יס). מקנה לסרט צביון מעודכן, קצב לוהט ושפה משותפת עם כל מי שמאזין למיצעדי הפיזמונים. ואם תוסיפו לכך את עצם העובדה שטראוולטה מצטייר כמי שאכן קורץ מאבק־כוכבים, אין כל סיבה להתפלא על כך שהסרט הוא להיט־קופה.

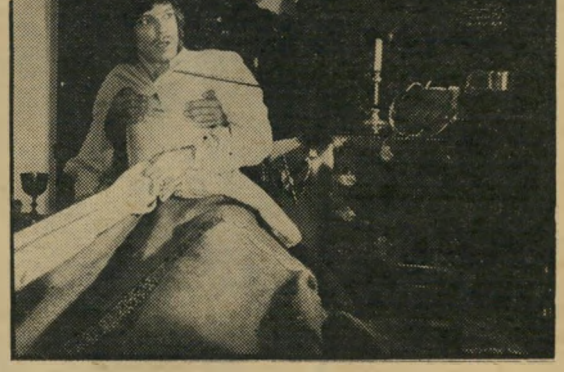
היסטורי

אגדה לחופש הגדול

האיש במסיכת הברזל (תל־אביב, תל־אביב, אנגליה) — קשה למנות את כל הגירסות שנעשו ב־קולנוע לרומן של אלכסנדר דיומא האב אודות פיליפ, אחיו התאום של המלך לואי ה־14, שנשלף מבין כותלי הבסטיליה כדי להציל את המלוכה הצרפתית מקלות הדעת והגנדרנות הריקנית של המלך לואי.

הסרט, שנועד בכמה ארצות להצגה בטלוויזיה, ובארצות אחרות (כמו ישראל) להצגה בקולנוע, מצטיין בכמה תכונות אופייניות לסרט טלוויזיה: סצנות מוגבלות בהיקפן כדי שהמסך הקטן יוכל להכילן, מצלמה שמרבה להתקרב אל פני הדמויות ומיבנה עלילתי שכל הדקויות סולקו ממנו, כדי שאפשר יהיה להבהיר לצופה מהר, וללא ספקות, מה הכוונות.

ריצ'רד צ'מברליין, המופיע בתפקיד הכפול של המלך לואי והאח התאום, נחשב לבעל חזות נאה במיוחד, ומשום כך הוא מבלה פחות זמן מכל קודמיו בתפקיד בתוך מסיכת ברזל. המעריצות שילמו כסף כדי לראותו בכל זוהרו, ולא בתוך קופסת סרדינים. לואי ז'ורדן מגלם ד'ארטניאן מזדקן, שהחוצפה ורוח התזזית הם ממנו והלאה ורק כמה תעתועי חרב מזכירים את הימים הטובים שלו. סידרה ארוכה של שחקנים נכבדים נוספים חולפים לפני המצלמה, מפאטריק מקגוהן ויאן הולם, שהם הנבלים, ועד לראלף ריצ'רדסון, שהוא קולבר, השר המנהל את צרפת מאחרי הקלעים בתבונה רבה, כולל ויוואן מרצ'נט, שהסכימה ליטול על עצמה את דמותה המפלצתית של מריה־תרזה,

צ'מברליין בתפקיד כפול — חזות נאה

רעיית לואי ה־14, וג'ני אגוטר, שנראית הרבה יותר נאה מכפי שההיסטוריה זוכרת את העלמה דהלה־ולייר. כולם צועדים לפני המצלמה כבטיול בוקר, בבגדי התקופה ומבלי להתאמץ יתר על המידה.

לטובת הסרט, מוטב לא להשוותו לגילגולים קודמים. אין כאן תנופה ודימיון פתוח, כבימי הסרט האילם או סאטירה מטורפת נוסח ריצ'רד לסטר. ואשר להיסטוריה, אלכסנדר דיומא כבר כיפף אותה לצרכיו המיוחדים. זוהי אגדה צבעונית לילדים בימי החופש.

להימלט ממנה (למשל, בעזרת סמים), על הרצון ליצור דפוסים חדשים ועל הפיכת הדפוסים הללו לשיגרה.

כל זה בא לידי ביטוי בדברי החמישה, בשירים שהם מבצעים עם כל אורחיהם ובדרך בה צילם אותם סקורסזה. בתוך תפאורת לה טראוויאטה נוצרה על הבמה אווירה מוזרה, „כמו בסרט של ויסקונטי," אומר סקורסזה. ואולי זה המפתח לסרט כולו. כמו ויסקונטי כך גם חברי הלהקה, אורחיה והבמאי שלה — הם מבטים אחורה, כשהם אפופים נוסטלגיה.

תדריך

חובה לראות

תל־אביב פרובידנס, ג'וליה, הטפיל, מיפגשים מן הסוג השלישי.

ירושלים: פנטסיה, מיפגשים מן הסוג השלישי, רחוב הסטר, קריאת העורב.

חיפה: מיפגשים מן הסוג השלישי, קספר האוזר, ג'וליה.

תל־אביב

★★★★ **פרובידנס** (מוזיאון, צרפת) — ליל שימורים של סופר ישיש וחולה, והבוקר שלאחריו. סרט מורכב, מסובך ומשובח ביותר של אלן רנה, עם 'חמישיית שחקנים מושלמת, בראשותם של ג'ון גילגוד ודירק בוגארד.

★★★ **הטפיל** (פארים, איטליה) — סאטירה פראית נוקבת על המימסד האיטלקי ועל הכנסיה הקאתולית, המשתמשת בסצנות נועזות ביותר כדי להעברי את המסר שלה. עדיני־הנפש עלולים להיפגע.

★★★ **מיפגשים מן הסוג השלישי** (הקל, ארצות־הברית) — סטיבן שפילברג ממצה את כל האפשרויות הטכניות של הקולנוע, בסרט המתאר מיפגש אפשרי בעתיד הקרוב, בין בני־אדם ליצורים מן החלל החיצון.

★★★ **ג'וליה** (סטודיו, ארצות־הברית) — פרק מזיכרונותיה של הסופרת ליליאן הלמן, המוקדש לידידת־נעוריה שהפכה מבת־טובים מפונקת בניו־יורק, ללוחמת מחתרת אנטי־נאצית באוסטריה שלפני מילחמת העולם השנייה. ג'יין פונדה וואנסה רדגרייב מספקות מישחק ברמה גבוהה.

ירושלים

★★★ **פנטאסיה** (אור־גיל, ארצות־הברית) — יצירות מפורסמות מן הרפרטואר הקלאסי, בדימויים חזותיים של וולט דיסני, הנעים בין קיטש (בפאסטורלית) לאבסטרקט (בטוקאטה ופוגה של באך.

חיפה

★★★ **קאספר האוזר** (מוריה, גרמניה) — פרשה מיסתורית של אדם שהופיע יום בהיר אחד מבלי שאיש יודע מהיכן, ונרצח שלוש שנים לאחר־מכן, מבלי שאיש יודע מדוע, הופכת בידי הבמאי ורנר הרצוג משל על סירובו של העולם המערבי לשאול עצמו שאלות בקשר לערכים הנראים מקודשים בעיניו.

הכוכב של הדיילת

לא בכל יום נופל על הבנאדם נתח רכילות שכזה. אבל כשהוא כבר נופל, היא עושה טוב על הלב. ואולי לאלה מביניכם, היודעים לפרגן, הוא יגרום גם הנאה.

אז הסיפור החל בארצות־הברית, לא לפני ימים רבים, ומקור האינפורמציה שלי **דיירת** ותיקה באל על, אחת כזאת שכבר ראתה הכל ויודעת הכל, ואין לה שום סיבה או רצון לשקר או להפיל בפח. היא סתם סיפרה מיקרה שהיה, ואם מותר לציין אפילו במעט קינאה. וכשתקראו את הסיפור, אולי תבינו מדוע.

הדמות הנשית בסיפור היא הדיילת־זמרת **גלי עטרי**. מסתבר שגם אנשי חו"ל חושבים שהיא נחמדה, וההצלחה שלה די מוציאה את העיניים לחברותיה. הדיילת הוותיקה ידעה לספר לי, שבערב

גלי עטרי
אין תגובה

בהיר אחד נכנס למלון שלהן השחקן הידוע **רוברט דה־נירו**, כוכב הסרט נהג מונית, ומי חיכתה לו שם אם לא גלי? נכון שבלכסינגטון כולם נכנסו לשוק רציני, אבל זה לא הפריע לגלי להיתלות על זרועו ולצאת איתו לבילוי של ערב.

כל אל על רעשה וגעשה מהסיפור, אבל כשצילצלתי אל גלי לשמוע תגובה, היא פשוט אמרה „אין לי תגובה." הדבר היחידי שכן סיפרה לי היה שבעוד חודשיים היא עוזבת את אל על, פשוט נגמר החוזה שלה עם החברה, לצערה הרב. אבל תמיד יש מקום לחידושים.

מטוב יוצא רק טוב

הוא יושב לו שם במועדון מאחרי הזכוכית, ועושה לאנשים שמח בלב, בראש, וכמובן גם ברגליים. **רפי אזן**, דוגמן, שחקן, וכמובן מבין ידוע במוסיקה, תפס לו את מקום הכבוד במיקצוע בזכות ולא בחסד. הבחור לוקח את העבודה כל־כך ברצינות, שמי שרואה אותו עלול לחשוב שלהיות דיסק־ג'וקי זאת העבודה הקשה והאחראית ביותר שקיימת בעולם. אבל בלי לזלזל, כמובן. רק שתדעו שרפי זה חוץ מלעשות לאנשים טוב על הלב, ובזכות הצורה הרצינית שבה הוא עובד, עלה על דרך המלך גם בעולם הקולנוע.

הסיפור שקרה החל בימי שבוע האופנה, אז החליף רפי את עור הדיסק־ג'וקי שלו והפך דוגמן גברי מצליח. נוסף על תצוגה מתמדת הוא גם הופיע בתצוגת־בגדים בריקודים. ושם, ממש בין הבגדים, החתיכות ומירוץ העכברושים המטורף, ניגשו אליו שני אנשים רציניים לגמרי. האחד היה במאי גרמני והשני מפיק אנגלי, שחברו יחדיו למטרת מסע צייד וחיפושים אחר שחקנים צעירים חדשים וטריים בכל העולם, למען הטלוויזיה הגרמנית שבה תוצג סידרה בעלת הרבה הרבה פרקים.

ומטוב, כידוע, יוצא תמיד עוד יותר טוב.

רפי אזן
כרטים לקאריירה

אחרי היכרות והתיידדות הם העמיסו על רפי זה מכל טוב, ומייד קיבל מידיהם כרטיס־טיסה פלוס חוזה לכמה בסידרה לתקופה בת שלושה חודשים. ומה צריך הבנאדם יותר מזה?

ובסודי סודות, הרי זה חלום ישן שלו. כי שם, בגרמניה, יש לדבריו חנות־תקליטים שהיא המיספר אחד, הגדולה והמעודכנת ביותר בעולם, ושם הוא רוצה לחתום חוזה לאספקת כל תקליט חדש שיוצא לשוק. וזוהי, רבותי, רק ההתחלה.

חתונה במזל אופנה

דורין פרנקפורט בת ה־27 היא, ללא ספק, אחת ממעצבות האופנה הידועות ביותר בארץ. אופנאית מצטיינת בסיגנון הישראלי־עיברי. ולה מגיע, בשעה טובה, מזל טוב. היא נישאת ב־11 ביולי, בבית הוריה בסביון, במסיבת־גן גרנדיוזית ובברבקיו, לבחיר־ליבה, הלא הוא הדוגמן בן ה־25 **איתן זקצ'ר**. איתן, המופיע גם בתור שחקן בהפקה הישראלית־הבינלאומית של **אריה**

סמית, עוזב את בחירת־ליבו, רעייתו הטריה, ונוסע עם התיאטרון לגרמניה למסע הופעות.

אבל מי שמכיר את דורין יודע שהיא לא תשב בחיבוק ידיים, להיפך, בשצף־קצף תתלבש היא על האופנה ותעשה בה שינויים ושיפוצים וחידושים עד שהטרי [illegible] יהזיר. מזל טוב לזוג הצעיר

דורין פרנקפורט
בעל טרי

בזכות החברים

אין בליבי שום ספק ש־90 אחוז לפחות מהמאזינים מכירים את שמה של הציירת **רחל טימור**, שעשתה היסטוריה בזכות עצמה כמו בזכות ציוריה. נכון, היא הציירת שעזבה את הארץ לתערוכה בת 10 ימים בבון ומאז נעלמו עיקבותיה. רק מפעם לפעם היתה מצלצלת מפינה אחרת בעולם, ומודיעה שהיא עדיין חיה, ולא סתם חיה אלא עושה חיים משוגעים.

היא הציגה תערוכות בכל העולם, ואפילו לחצי השני של כדור הארץ הגיעה. תמיד נפתחה התערוכה בחסותם של איזה שגריר, נסיכה, או מלך ואנחנו פה, עם ישראל הקטן, ישב ולא האמין למראה המאמרים בעיתונות.

כעבור כשנה היא חזרה אלינו, אבל עם גבס על הרגל, בגלל שבתחנה האחרונה בלונדון נחתה אפיים ארצה בבית־המלון, וזה היה הקש ששבר את גב הגמל. כשטוב, אפשר להסתובב ולבלות, אבל כשרע חוזרים מהר הביתה.

ובאמת חזרה רוחל"ה לדירת־הגג בת החדר וחצי שלה, ובגלל שאין ביכולתה לרדת במדרגות הרכיבו לה ידידיה חבל עם גלגלת, שאיש הספר־מרקט תולה עליו את המיצרכים היומיים, אבל כל זה, רק רקע לסיפור שלהלן.

כפי שבוודאי הבנתם היא מלאה בחברים ובדורשי־שלומות, וכך גם השף הראשי של

רחל טימור
השף הפרטי

מלון הילטון, בין הרבים הללו, זהו צרפתי אלגנטי ששמו **פיליפ כובה** והבחור, שיש לו אוסף רציני של עבודות־האמנות של רחל, החליט שמאחר שלא ראה אותה תקופה ממושכת הוא מזמין אותה לארוחת־ערב בהילטון. אבל רוחל"ה, כמובן, לא יכלה לזוז עם הגבס הענק שעל הרגל. פיליפ לא התייאש, ועשה מה שרק שף אמיתי יכול לעשות. הוא הביא את כל האוכל מבושל ומוכן מהביל ורותח אליה הביתה, ואחרי שכל האורחים גמרו להלל ולשבח את המאכלים, אמר בבושת־פנים שהפעם לא הוא זה שבישל את האוכל, הוא היה עסוק מדי. הפעם, רק הפעם, היתה זו אשתו, **עידית**, שלזכותה התיישבחות. ולכל אלה שמשום־מה רתוקים לבית, עצתי לכם למצוא — ומהר — חברים על סטייל שיודעים גם לבשל, וכמובן כאלה שמוכנים גם לעלות לדירות־גג ברגל ולהביא הכל מוכן.

בינתיים הורידה רחל את הגבס מרגלה, והיא מחפשת על המפה מקום שבו תוכל להציג את התערוכה הבאה שלה.

רחל מרחלת על כל השולם

הרקע הערבי של גב' שטראוס

בוּרלי שטראוס
קיטש להמונים

לבורלי היפה, אשתו של האליל השני של הארץ (הראשון היה סטארסקי, למרות שאם תשאלו אותי היה צריך להחליף את הסדר), **פיטר שטראוס**, הלא הוא הסנאטור המפורסם מעניי ועשיר, היו הרבה בעיות קומוניקציה בזמן שהיתה בארץ. העיתו־ נאים וכלי־התקשורת התלוננו על שאינה מתראיינת ולא אומרת מילה, טובה או רעה. וחוץ מזה שאמרה שהסידרה עני ועשיר היתה קיטש, לא הוסיפה.

אבל מה שלא עושה העיתונאי עושה איש־שלומו, ובמיקרה זה היה זה המלך של אילת, **רפי נלסון**. הבחור אירח למשך יום שלם את הזוג שטראוס, לקח אותם בסירה לאי־האלמוגים ונתן להם גוד־טיים אמיתי, עד שכנראה בלי להרגיש השתחררה בורלי מהלחץ ההתחילה לדבר חופשי.

קודם כל, אביה הוא בנקאי ואיש־עסקים אנגלי בקנה־מידה בינלאומי, ובורלי חיה איתו חמש שנים בכוויית. היא גם עלתה לרגל למכה כשפניה רעולות, וגם היתה בלבנון זמן לא־מבוטל. אבל המקום היחידי בעולם שאותו היא אוהבת הוא החוזה שפיטר היא קנו לא מזמן, ואשר אותה הם עומדים לשפץ במו־ידיהם.

כיום, הפרוייקט הראשוני העומד אצלם על הפרק הוא לשתול 3,000 עצי־אורן, וכל הכמות הזאת מיועדת לדרך המובילה לבית שאותו הם עומדים להפוך לארמון מתחילת המאה. ומה חסר לה בחיים? שיגעון של בעל יש לה, חווה יש, אבא עשיר יש, וכסף לא חסר. לא לחינם הבחורה לא אומרת כלום, פשוט אין לה מה להתלונן.

אבל הפואנטה של הביקור בכפר של רפי היתה שרודי החליט שרפי דומה לפלקונטי, וכל היום קרא לו כך. בסיומו של יום, בצער וביגון, עזבו בני־הזוג עם המון הבטחות לחזור אחרי השיפוצים, עלו על המטוס השכור הקטן וחזרו לציוויליזציה, אבל כבר בתל־אביב שמענו הדים מרשמיהם באילת.

ואז אמרה בורלי שאילו היה להם זמן ולא היו להם התחיי־ בויות, היו נשארים באילת שנה ועוזרים לרפי לבנות את הכפר שלו רק בשביל הכיף.

החדווה הפרטית של שלומיק

אין לי ספק שמרביתכם בוודאי זוכרים את הסידרה הטלוויזיונית הראשונה בעברית שהפיקה הטלוויזיה הישראלית, וגרמה לי־ בני ישראל שיהיו מרותקים למכשיר ה־ פלא. נכון, לסידרה קראו חדווה ושלומיק. או אחרי שהרקע ברור, סיפורי הפעם נרקם לו סביב שלומיק דאז, הלא הוא השחקן שלצערי נעלם מאז מהאופק, **מנחם זיל־ ברמן**. למה בדיוק נעלמו עיקבותיו מתחום הבידור איני יודעת, אבל מה שאני כן יודעת שגם רכילות עליו אי־אפשר היה למצוא. הבחור פשוט נכנס לבונקר רציני ולא עשה גלים.

אבל כיום, סוף־סוף יש. דדווקא סיפור יפה. הבחור מאוהב, ברצינות גמורה, ולפי מה שעיני החברים רואות סיכויי החתונה רציניים בהחלט. המאושרת היא בחורה ממוצא חיפאי חצי־אילתי, שהתגרשה לפני שנה מ**אמנון אל־רום**.

דורית אל־רום זו יש בת קטנה בת שנה, שאותה היא מגדלת לבד לתפארת. אומנם אביה, שהוא דמות ידועה בפני

מנחם זילברמן
בונקר עמוק

עצמו עוזר לה לא מעט אבל הוא, **גינצ־ בורג**, מי שהיה מאמן־כדורגל ידוע, לא יכול לספק לה את צורך החיים בשניים.

כאן נכנס לתמונה מנחם, שמשלים את החסר. הם גרים יחדיו בדירתם השכורה החדשה בצהלה, ולא יעברו ימים רבים הם יעמדו תחת החופה.

דורית לומדת סיפרות וגם כותבת בזמנה הפנוי, לשניהם יש תוכניות מרחיקות־לכת בתחום הבידור, ולבו לא נותר אלא לחכות ולראות מה יילד יום. אבל אם תשאלו אותי, רומן בן שנה לא הולך ברגל. בעלה לי־ שעבר, אמנון, לעומתם, ממשיך חופשי ומאושר לבדו, ונראה שהוא דווקא עושה חיים משוגעים ונהנה מהעניין ומעודף הבחורות הצעירות והיפות.

אבל הוא, גם כן לעומתם, עדיין לא לוקח את זה ברצינות.

ה„עוזרת" עוזרת לעצמה

אולי השם **קרולין לנגפורס** לא מצל־ צל לכם מוכר, אבל אחרי הסבר קטן בוודאי תדעו מיהי הצעירונת בת ה־18, בעלת השיער הבלונדי המתנפנף והעיניים הכחו־ לות הגדולות.

אז לכל צופי הטלוויזיה שראו את ה־ תוכנית החדשה של **מיק בורשטיין** תן הזדמנות — זהי ה„עוזרת" החתיכה שלו, קרולין היפה, בתו של **בארי לנג־ פורס** שהוא הבמאי של התוכנית. היא היתה כל השנים על הקרח, לדיברי חברו־ תיה. אביה ממש הסתיר אותה, היא לא הסתובבה במקומות הבידור ולא היו לה חברים מהבהמה. בקיצור, היא לא היתה בענייניים.

אבל עכשיו, אחרי הזינוק הפיתאומי לעולם הבידור, אפשר לראותה חוטפת בשתי ידיה הענוגות את כל מה שהסידרה כל השנים. היא מסתובבת, מבלה, אוכלת ורוקדת, והכל על רמה. הבחורה התחילה לפרוח וללבלב, אבל הרכילות עליה היא יותר מסתם, דלצערי היא תיעשה באגו־ נימיות.

קרולין לנגפורס
אבא הסתיר

יש לה כרגע רומן רציני, ככל שרומן כזה יכול להיות רציני, עם **גבר נשוי**, איש ידוע ומפורסם שאהוב ואהוד על רבים. אז שייצא מזה סיפור אין צ'אנס, אבל בינתיים שניהם עושים חיים משוגעים. מבלים יחד, ואולי פשוט לא נותנים חשבון לאף אחד. ועד להתפתחויות חדשות, צפו לחידושים.

כל־כך צעירה, עם דם חם ונעורים תו־ססים, עד שברור שיש בכוונתה לשחק אותה עד הסוף.

דוגמנית בצרות (חלק ב')

לפני שבועיים סיפרתי לכם סיפור חמוד, על דוגמנית חמודה, הלא היא **שולי חנני** והובת השיער, שנקלעה לצרות עם שלטונות המכס אך יצאה מהן בשלום.

הקטנה הזאת אומנם טענה בפני שהיא יוצאת מכל בעייה בלי בעיות, אבל הציפור שלי שמתעופפת בבתי־המישפט גילתה לי, שהפעם היו לה בעיות גם היו.

ראשית, מדובר בסכום של 3,588 דולר ולא כפי ששולי רצתה לקוות שיהיה — 3,000 דולר. שנית, היא שכחה לספר שמועד החזקת הירקרקים האלה הוא עוד אי־שם בשנת 1976, כשהשוק של ליילינבלום עדיין היה המקור היחידי להשיגם.

אך לא מיספרים מעניינים אותנו אלא מה שקרה לשולי הנבוכה. ובכן, אחרי שדרכונה הוחרם והיא נעצרה כחוק, התרעמה לפני השופט ש„הם" מתייחסים אליה כמו אל „קרוק" אמיתי. השופט לא התרשם מזה ביותר ושולי מיהרה להזעיק עורך־דין ידוע, שיסייע לה לשכנע את השופט שעיסקי הדוגמנות שלה־בחו"ל חשובים לה מאד. הפרקליט אומנם הצליח, אבל רק באופן חלקי.

תמורת שני חודשי התפרפרות בחו"ל, שאותם התיר לשולי השופט המלומד, היא נאלצה להפקיד ערבות שמנה. בית המישפט גם עיקל את רכושה של המיסכנה, שכלל ניירות־ערך, חשבון בבנק וחשבון — כן, ניחשתם — מטבע זר, שמסתכמים ב־64 אלף לירות. מה לעשות, אין יחס מיוחד לדוגמניות בבית־מישפט.

שולי חנני בבית־המישפט
אי־דיוקים מוזרים

עיצוב חדיש
הוא הרבה יותר מעיצוב יפה.

יופי כשלעצמו איננו מהפכה בהנדסת הרכב.
דוקא משום כך מהווה ה-305 של פיג'ו מהפכה אמיתית. העיצוב היפהפה שלה לא נועד לעיניים בלבד. זוהי תוצאה של תכנון פונקציונלי יעיל ומתוחכם המשולב באלגנטיות, חדשנות ותעוזה מעבר לכל דמיון.
התבונן בתא הנוסעים, למשל. ריפוד השעונים המהודר, גלגל ההגה החדיש והשמשה הקדמית הם ללא ספק היפים ביותר שראית, אולם לא בכך העיקר.
ריפוד השעונים נראה כפי שהוא נראה

כדי להגן עליך מפני חבלות מיותרות; גלגל ההגה מעוצב כך שההיגוי יהיה קל, נוח ומדויק והשמשה הקדמית מנטרלת את הסינוור ביום ובלילה.
ואלה רק דוגמאות ספורות. גם הפגושים, הפנסים, הדלתות ופסי המגן לאורך המכונית, המרהיבים ביופים, נועדו קודם כל להעניק לך הגנה, בטיחות ונוחות מעל

ומעבר לכל מה שהכרת עד היום.
הוסף לכל אלה את העוצמה, החסכון באחזקה והאחריות הניתנת בפיג'ו לשנה שלמה ללא הגבלת קילומטרים ותגיע גם

אתה למסקנה כי המהפכה הצרפתית 1978 חייבת להיות המהפכה שלך.

לבחירתך: 305 GL — 1290 סמ"ק
305 SR — 1472 סמ"ק

המהפכה הצרפתית 1978.
305

יבואן

האריות שבחבורה
PEUGEOT

20

המפיץ הבלעדי: דוד לובינסקי בע"מ, תל־אביב: רח' שונצינו 16, טל. 33214־6. ירושלים: רח' הס 3, טל. 222666, 228888
סוכנויות: ירושלים: מוסך גסנר, איזור התעשיה טל. 523221־2. חיפה: אוריאל כהן, רח' אלנבי 51, טל. 523363, 536822, רכב הצפון בע"מ, שדרות הכרמל 8, טל. 528228.
נצרת: מישל וזוהיר סרוג'י, מרכז התעשיה החדש, טל. 54053 – 56860. חדרה: קל־נע שיווק רכב בע"מ, הרברט סמואל 25, טל. 26689. שכם: עומר כליפא, רח' פייסל, טל. 1894
רמאללה: מכון "אל מצרי" אל בירה, איזור התעשיה, טל. 3657. באר־שבע: מוסך אכספרס, איזור התעשיה, טל. 78292. אשנב הנגב, דרך חברון 3, טל. 77021.
ראשון לציון: מוסך "שרתון" רח' הרצל 41, טל. 994481. אשקלון: אלבי רשות' סוכנות לרכב פיג'ו רח' צה"ל 16, טל. 5305. כפר סבא: מוסך פוספלד טל. 20161.
נתניה: לוניקופף הרמן, רח' שוהם 4, טל. 37821, 35081

שידור

ישראלים עם הלוחמים הכורדים

צוות הטלוויזיה הישראלי, שיצא בשבוע שעבר לאיראן, ינסה להגיע גם למיפקדות הכורדים, שהחלו לפעול מחדש בחודשים האחרונים.

הצוות, הכולל בתוכו את הכתב לענייני ערבים, **אהוד יערי**, הצלם **צדוק פרינץ** ואיש־הקול **יצחק כהן**, יבקש לראיין את השאה האיראני, ואחרי צילומים באיראן ינסה להגיע גם אל מיפקדות הכורדים.

כתב יערי
בדרך לכורדיסטאן

ממתינים לכ׳שלון

בטלוויזיה עדיין אין מאמינים בהצלחת עלי כותרת במהדורה החדשה, וכבר הכינו תוכנית אלטרנטיווית, למיקרה ש־עלי כותרת תיכשל. הכוונה היא לערוך שלוש פעמים בשבוע מהדורה מורחבת של כימעט חצות, שתימשך שעה תמימה, שתכלול ראיונות והופעות של אמנים ומיבזקי־חדשות. אם תצא תוכנית זו לפועל, לא ישתתף בה אף אחד מהמגישים החדשים של עלי כותרת — **מני פאר, דן מרגלית, יעקוב** („יענקלה") **אגמון** — והיא תוגש על־ידי **יצחק רועה** ו**דניאל** („דני") **פאר**.

יפס׳קו להקרין סרטים

קיים איום רציני ביותר שבעוד כמה חודשים לא תשדר עוד הטלוויזיה הישראלית סירטי־קולנוע באורך מלא, אלא תסתפק בסדרות טלוויזיוניות.

מפיצי הסרטים בארץ, שמרביתם גם בעלי בתי־קולנוע או קשורים עם בתי־קולנוע, אינם מאפשרים לטלוויזיה לרכוש להקרנה סרטים חדשים, או אפילו חדשים־יחסית, והטלוויזיה נאלצת למצוא בכל פעם, בדרך לא־דרך, סירטי־קולנוע שהם, בדרך כלל, ברמה נמוכה ביותר, ו־שהחקנים המשתתפים בהם נפטרו או הזדקנו מאד מאז צולמו הסרטים.

מנכ״ל רשות השידור, **יצחק ליבני**, מנסה בשבועות האחרונים להקים לובי לעניין זה בקרב חברי־הכנסת, ותלונה על קארטל בלתי־חוקי של מפיצי הסרטים נשלחה לשר־התעשייה, **יגאל הורביץ**.

אם לא יימצא פיתרון לבעייה, תיפסק הקרנת הסרטים הארוכים בטלוויזיה הישראלית.

ההזדמנות שהוחמצה

אחד הדיונים המתוחים ביותר, שנערכו בוועד־המנהל החדש, היה הדיון של ה־שבוע שעבר, שבו הגיעו מנהל־הטלוויזיה **ארנין צוקרמן** וסמנכ״ל הרשות **שלמה עבאדי** לחילופי־דברים בטונים צורמים וגבוהים.

עבאדי הגיש תוכנית לאירגון־מחדש של הטלוויזיה, תוכנית שהעולם הזה דיווח על קיומה כבר לפני כמה חודשים, ועצם קיומה הוכחש אז על־ידי עבאדי. על־פי תוכנית זו נטל לעצמו עבאדי סמכויות עצומות. אין ספק שאם תיפולנה סמכויות אלה בידי איש שאינו מבין דבר בטלוויזיה, יחבל הדבר במהלך התקין של השידורים.

צוקרמן נפגע מכך שהמגמה היא להפריע לו לנהל את הטלוויזיה, ותקף בחריפות רבה את תוכניתו של עבאדי. מנכ״ל רשות השידור, **יצחק ליבני**, תמך בעבאדי, למרות שברור שקבלת התוכנית תעלה לרשות־השידור בתקציב נוסף של מיליונים, אשר יוצאו ברובם על תקנים חדשים ומשכורות חדשות — כולן של עובדי־מינהל, ולא של עובדי־ייצור.

אולם תמיכתו של ליבני בעבאדי באה משום שכיום אין צוקרמן נותן לליבני דריסת־רגל בטלוויזיה, והעברת הסמכויות לעבאדי פירושה גם נתח לליבני.

אנשי הוועד־המנהל, שהבינו כי קבלת ההצעה של עבאדי פירושה תקציב נוסף ופיצוץ ביחסים בין הנהלת הרשות להנהלת הטלוויזיה, החליטו בשלב זה שלא להחליט. השבוע יגיש צוקרמן לוועד־המנהל תזכיר משלו, אשר יסביר את מיגרעותיה של תוכנית עבאדי, ואת הנזקים שהיא תביא לטלוויזיה.

בשבוע שעבר היתה הזדמנות לרשות־השידור להיפטר מעבאדי, שעד כה גרם נזקים ניכרים ביחסי־העבודה ברשות, וביזבוז כספים רב בכל הנוגע להוצאות שלו ושל פקידים אחרים ברשות. החוזה המיוחד של עבאדי הסתיים. אולם הוועד־המנהל החמיץ את ההזדמנות, וחידש את החוזה עימו לשלוש שנים נוספות.

אלוף השעות הנוספות

האיש, המחליט על אישור מיספר השעות הנוספות ברשות השידור, סידר לעצמו את מיספר השעות הנוספות הגבוה ביותר מכל העובדים הבכירים של הרשות.

המדובר הוא בסמנכ״ל הרשות, **שלמה עבאדי** (ראה לעיל). בעוד שמנכ״ל הרשות, **יצחק ליבני**, מנהלי הטלוויזיה והרדיו, **ארנון צוקרמן** ו**חגי פינסקר**, ובכירים נוספים מקבלים רק 50 שעות נוספות לחודש, סידר לעצמו עבאדי 75 שעות נוספות.

זאת, נוסף על המשכורת המיוחדת שלו,

מנחל יהים
נזיפה על האמת

הגבוהה ממשכורות רשות־השידור; דירה שבה הוא מתגורר בירושלים, השייכת לרשות; אחזקת הרכב הצמוד; חשבון הטלפון והנסיעות הרבות שלו לחוץ־לארץ, שגם בהן הוא מקבל שעות נוספות. משכורתו של עבאדי, עם ההטבות השונות, מגיעה ל־30 אלף לירות לחודש.

נאור רצה ללכת

הופעת־הבכורה של עלי כותרת, ללא **ירון לונדון**, כימעט שהסתיימה בשערוריה.

המנחה, כתב הארץ **דן מרגלית**, ומפיק התכנית **חנינא אמוץ**, הסכימו עם המרואיין הראשון, מזכיר־הממשלה **אריה נאור**, שלא ישאלו אותו שאלות לגבי הופעותיו הקודמות של נאור בטלוויזיה שעוררו גלי־צחוק בציבור־הצופים, ביניהם ההופעה ה„מדיצינית" המפורסמת שלו. דן מרגלית אומנם לא שאל את נאור, אך הקרין את שני הקטעים שעליהם הוסכם שלא לשוחח.

מנחה מרגלית — **מזכיר נאור**
מי אכל את הקוקוש ומי טמבל

נאור התרגז על שרומה, ותוך כדי הקרנת הסרטים, כשהמצלמה לא היתה מכוונת עליו, קם ועמד לצאת, עוד לפני שהוחל בעצם הראיון עימו. מרגלית נבהל, התחנן בפני נאור להישאר, וכדי לשכנע אותו שהכל יהיה בסדר, הראה לו את רשימת השאלות שהכין, ביניהן שאלות מביכות ביותר. בנוכחות נאור, ותוך כדי הקרנת שני סרטי החדשות, מחק מרגלית את השאלות המביכות, והשאיר רק את השאלות המימיות. כך שיכנע את נאור להישאר באולפן ולא לגרום שערוריה כבר בהופעת־הבכורה של עלי כותרת במהדורתה החדשה.

פאפו

כאשר אין לחבר הוועד־המנהל של רשות השידור, עורך־הדין **אהרון פאפו**, נושאים שבהם הוא הופך את עצמו לבדיחה השבועית, הוא חוזר לאחור, מחפש מחדלים מלפני חודשים אחדים ומעלה אותם בישיבות הוועד־המנהל.

בשבוע שעבר העלה פאפו את נושא הדיווח על פרשת מנכ״ל הסוכנות, **שמואל יהיס**, על־ידי הטלוויזיה. פאפו טען כי הידיעה ששודרה לפני כארבעה חודשים, על־כך שלהיס הואשם והורשע בהפרת של ערבים־שבויים אם כי ניתנה לו אחרכך חנינה, לא היתה צריכה להיות משודרת „מתוך רגישות ציבורית."

הפעם גבר השכל הישר של יושב־ראש הוועד־המנהל, פרופסור **ראובן ירון**, והוא פסק שאם האירוע אכן אירע, אין צורך להסתירו מעיני הציבור.

אגב, פאפו לא העלה טענה אחרת שהושמעה נגד להיס: פרשת היריות לעבר שבויי האצ״ל, פליטי אלטלנה.

כמה עלתה המסיבה?

השאלה המסעירה עתה את הטלוויזיה היא כמה עלתה מסיבת־העשור, שאירגן **דן בירון** בתיאטרון ירושלים ביום השלישי השבוע.

תחילת רעיון המסיבה היה דווקא של מנכ״ל הרשות, **יצחק ליבני**, שרצה לעורר ערב אמנים, לצלם אותו עבור הטלוויזיה, ואולי אף לשדרו בשידור חי או למוכרו לחוץ־לארץ.

רעיון זה נפל, אולם לא רעיון המסיבה עצמה. יש הטוענים כי המסיבה עלתה קרוב ל־100 אלף לירות, ואילו הממעיטים טוענים כי היא עלתה רק 30 אלף לירות, סכום גדול כשלעצמו עבור מסיבה כלשהי.

תקציב המסיבה בא מקופת ועד־העובדים ואושר על־ידי יושב־ראש הוועד, איש הטלוויזיה הערבית **אלי ניאדו**, ומקופת רשות־השידור.

קטלוג בשידור חוזר

כל הסרטים שבהם מתגאה הטלוויזיה הישראלית, אשר הופקו בשנה האחרונה, הודפסו בקטלוג המפואר שהוציא **יצחק** („צחי") **שימעוני**. הקטלוג נשלח לתחנות־טלוויזיה ברחבי העולם, ועל־פיו הן יכולות לרכוש סרטים ישראליים להקרנה אצלן.

הסרטים המופיעים בקטלוג חדשים, מילבד תוכנית אולפן הקיץ של **ראיף עינכר**, שהקשר בינן לבין השנה החלופת הוא רק בגלל השידורים החוזרים של אולפן הקיץ שבהם הלעיטו את הצופה הישראלי.

אולפן קיץ הופיע גם בקטלוג הקודם, אולם אף תחנת־טלוויזיה אחת לא רצתה בו. עתה מנסים בטלוויזיה הישראלית למכור אותו בכוח, כאילו היה מוצר חדש.

כתבי בית הנשיא

הסיגנון החדש שהכניסו נשיא־המדינה **יצחק נבון** ורעייתו **אופירה**, בעורתו הפעילה ביותר של ראש לישכת הנשיא **יצחק אנסי**, הביא לכך שהרדיו והטלוויזיה חושבים על מינוי כתבים קבועים לענייני בית־הנשיא. הרדיו היה זריז יותר, ומינה ככתב נשיאותי את **עמיקם רוטמן**, ואילו הטלוויזיה עדיין מתלבטת.

כפי הנראה יסקר את בית־הנשיא הכתב **מנשה רז**, שאביו היה לפני שנים רבות שלישו הצבאי של הנשיא **יצחק בן־צבי**.

ההתפטרות באה בהפתעה

התמרמרות רבה שוררת בגלי צה״ל על האופן שבו נודע לעובדי התחנה הצבאית על חילופי הפיקוד בתחנה.

העובדה שמפקד־התחנה **מרדכי נאור** פורש מתפקידו, ותחתיו התמנה **צבי שפירא**, התגלתה לעובדים רק יום אחד לפני החילופים. נאור זימן את כל עובדי התחנה לישיבה דחופה מבלי שטרח להודיע להם מראש מה נושאה, ורק בישיבה זו גילה להם, לתדהמתם, כי החל ממחר אין שוב הוא מפקדם.

נאור טען כי בכוונתו להקדיש עצמו לכתיבת ספרים, אך האמת היא שהוא עובר לעבוד בהוצאה־לאור של מישרד־הביטחון.

גבי ינון מינה נשיא לדרום־לבנון ✶

נחמן שי מראיין על מפיות־נ"ר ✶ דני פאר מקלל את עצמו ✶ הבן של הח"כ תומך בדת

● מין בצה"ל

אחרי שהתירו בצה"ל הפלות, מתירים עתה גם סכס באופן חופשי. גלי צה"ל חונכים השבוע תוכנית חדשה בשם ראש אחד, שיגישו **אורלי יניב** ו**משה מזרג.** התוכנית תשודר במשך שעתיים כל שבוע, ויהיו בה פינות שונות.

קריניות יניב
מין בצה"ל

אחת הפינות היא פינת המין. אורלי ומשה יגישו עצות מיניות, יספרו על חוויות מיניות (לא של עצמם), וישוחחו „באופן חופשי" על היחסים המיניים שבינו לבינה — כל זאת, כמובן, עד שהרמטכ"ל, רב־אלוף **רפאל** („רפול") **איתן**, יתעורר וישים עליה את הכומתה.

● מג'יסים קהל

נראה כי הניסיון, אשר יזם **מני פאר** ושאומץ על־ידי שאר המגישים של עלי כותרת ועל־ידי הבמאי **חנינא אמוץ**, להכניס קהל לאולפן עלי כותרת בעת השידור, לא עלה יפה, לפחות בתוכניות הראשונות.

הקהל לא בא, וכל אנשי הצוות של עלי כותרת מיהרו להזעיק בטלפון את בני־משפחותיהם, כדי למלא את הספסלים הריקים וכדי להשיג את האפקטים של מחיאות־הכפיים במהלך השידור.

● הדת זבן הוד"כ

במחמאות מכיוון בלתי־צפוי זכה, בשבוע שעבר, הרב **שמואל הכהן אבידור.** במעריב לנוער התפרסם מיכתב של צעיר בן 17, המעיד על עצמו כי אינו דתי, וכי דתיותו מסתכמת ב„שניים־שלושה ביקורים בבית־הכנסת בשנה ובשלושה שעורי־תנ"ך בשבוע בבית־הספר." הוא משבח ומהלל את תוכניות הרב, ומסיים את מיכתבו ב„הרב לא שיכנע אותי שיש אלוהים בשמיים, אך הוכיח שלא חייבים לחבוש כיפה, או ללכת לבית־הכנסת, או לנסוע בשבת — כדי להיות דתי."

הצעיר החתום על המיכתב הוא **עופר שחר** מחיפה, בנו של ח"כ המערך **משה שחר**, יושב־ראש סיעת המערך בכנסת. האם חושב גם הח"כ כמו בנו?

● חוזרים להתעמלות

התעמלות־הבוקר, שעל צליליה התחנכו דורות שלמים בארץ, תשוב בקרוב אל גלי האתר אם־כי הפעם ללא „כאן **מיכאל בן־חנן**," אלא במתכונת חדישה יותר.

את התעמלות־הבוקר הפסיקו מאחר שהגיעו למסקנה כי פחות מאחוז אחד של המאזינים אכן מתעמל לצלילים. אולם מאחר שאחוז אחד פירושו כשני רבבות מאזינים, ובמיקרה של התעמלות־הבוקר שהופסקה מוחים שני הרבבות בתוקף, הוחלט לחדשה.

● מיקרופונים גלויים

חידוש הוכנס לישיבות הוועד־המנהל. לשולחן הארוך, שסביבו מתקבצים חברי הוועד ואורחיהם לישיבות השבועיות, הוצמדה שורה של מיקרופונים. לא עוד קצרניות, העלולות לעשות טעויות ולא לקלוט את כל קריאות־הביניים, אלא רשמקול הקולט הכל.

ההוצאה הכספית: כמה אלפי לירות טובות.

● נשיא דרום־לבנון

גם קריינים יכולים לעשות היסטוריה. בתחילת השבוע שעבר, בעת שבדרום־תימן התחוללה המרידה הגדולה, אמר קריין־החדשות **גבי ינון** במיסגרת הידיעה על רצח נשיא דרום־תימן את המישפט: „רצח נשיא דרום־לבנון."

● ראיונות על מפיות

נחמן שי הוא הכתב הפרלמנטרי החדש של הטלוויזיה במישכן הכנסת. אולם לשי היו מדריכים טובים, בעיקר בכל הנוגע למיזנון הכנסת. הוא לא עשה את השגיאה שעשו הכתבים הפרלמנטריים שקדמו לו, ולא מיהר להציג עצמו בפני כל חברי־הכנסת. כך הרוויח שי כמה שבועות, שבהם היה בלתי־מזוהה במיזנון, ונחסכו לו עשרות פניות של חברי־כנסת ה„מוכרחים להתראיין למבט של הערב."

שי גם המציא חלוקה בין שני סוגי ראיונות. הסוג הראשון הוא הראיון עם המצלמות, וזה הסוג הרגיל. הסוג השני הוא ראיונות־המפית. כאשר ח"כ מבקש משי לראיין אותו, ושי אינו יודע איך להיפטר ממנו, הוא מעלה ארשת חשיבות על פניו, יושב עם הח"כ ליד אחד השולחנות במיזנון, ומשרבט בעט על מפית־נייר את עיקרי דבריו של הח"כ. הלה יוצא מהפגישה שמח וטוב־לב, בהיותו בטוח כי בעיקבות ראיון־המפית יבוא גם ראיון־המצלמה.

● לח"ל כן - בארץ לא

איש האנימציה **דויד** („דודו") **גבע** יצר סרט־הנפשה בשם הכוכב הקטן, שלדעת כל מי שראה אותו הוא מצויין. את הסרט הפיק דודו בעזרת חברים בבניין הטלוויזיה.

היה מי שהחליט כי סירטו של גבע אינו ראוי להקרנה בטלוויזיה הישראלית. אך עובדה זו לא הפריעה לרשות־השידור לכלול את הקטע בקטלוג החדש והמפואר, שיצא בימים אלה.

בקטלוג סירטי הטלוויזיה הישראלית מופיעים רק הסרטים שלדעת הטלוויזיה הם המצטיינים, והם מוצעים למכירה לתחנות חוץ־לארץ. מה שאינו די טוב לצופה הישראלי, טוב לצופי הטלוויזיה ברחבי העולם.

● התסרים הגנוב

מחלקת התוכניות של הטלוויזיה הערבית עומדת להפיק סידרה חדשה, סיפורי חליל, שתחליף את השטיח המעופף.

בסיפור הפקתה של סידרה זו יש קוריוז מעניין.

כותב התסריט ומי שישחק בסידרה בתפקיד ראשי, **בסאם זועימוט**, טייל ברחובות העיר העתיקה בירושלים, כאשר ניגש אליו מכר והציע לו לרכוש תסריט טלוויזיוני מעניין. כשעיין זועימוט בתסריט שהוגש לו, הוא גילה את התסריט שלו עצמו, אשר עותק ממנו אבד מבלי שאיש הרגיש בכך ושהתגלגל לידיים אחדות, עד שהגיע למכר שלו.

המכר המאוכזב, שלא קיבל תשלום עבור התסריט, יוכל אף הוא לצפות בתוכנית.

● המקלל את עצמו

אדם אחד בארץ מקלל בכל פעם שתקליט עונה לו כשהוא מחייג בטלפון, תשובה מהסוג של: „המיספר שחייגת אליו אינו מחובר זמנית," „המיספר הוחלף, אנא פנה אל אחד ארבע," „כל העמדות תפוסות."

אדם זה הוא **דניאל** („דני") **פאר**, קריין הטלוויזיה, והסיבה: פאר הוא זה שקולו נשמע מעל גבי התקליטים. „כל פעם זה מרגיז אותי מחדש לשמוע את עצמי, בעיקר בדברים שמרגיזים אותי," התוודה פאר.

5.7

יום רביעי

● תפוחי אדמה ושאר ירקות (5.30). **אסתר סופר** מנהלת תוכניות הילדים, חזרה לפני ימים אחדים מאוסטריה מלאת התפעלות מסידרה אוסטרית בשם זה. גיבור הסידרה הוא תפוח־אדמה המשוחח ומזמר ב־שיטת ההנפשה ובשפה הגרמנית. אגב, זו הפעם הראשונה שסידרה אוסטרית מוצגת ב־טלוויזיה הישראלית. סופר התלהבה מהסידרה עד־כדי־כך ש־הפכה את לוח השידורים על ראשו כדי להעלות אותה על המסך מייד עם שובה לארץ.

● ידידי האדם (7.00). הפרק הבנאלי ביותר בסידרה מצויינת זו מתאר את נדודי הציפורים. חוסר התיאום בין הטלוויזיה הלימודית לבין הטלוויזיה הכללית שוב פוגע בצופים הצעירים. סיפור הציפורים עם הרצועה על רגליהן, המספרת לאדם מניין הן באות ולאן הן הולכות, היה צריך להיות מוקרן בטלוויזיה הלימודית, ולא לגזול חצי שעת שידור יקרה.

תפוח־אדמה: סופר
שעה 5.30

● האחים (8.00). תחת הכותרת המיכרז מנסה ג'ניפר לרכוש חברה אחרת הנמצאת בקשיים כספיים ולה חוזה מבטיח עם חברה לקידוחי נפט. אך כמו בכל דבר שקורה לה, בעלה מקלקל הכל. סטייסי, הטייס השיכור־הנחמד מבקש מגרושתו להינשא לו מחדש והבנקאי סיר נוויל מאיים. קשה שלא לצטט את איש הארץ **אמנון דנקנר**, המציע תסריט חדש להאחים: „מרי האמונד לוקה שוב בהתקף־לב. הפעם זה טרמינאלי. בריאן שומע על כך, מתמוטט שוב ומוחזר אל המחלקה הסגורה. סטייסי וגרושתו יוצאים לירח־דבש שני בפאריס. אך הדאקוטה צוללת במי הלמאנש. אדוארד וג'ניפר מאמצים את מארוני לבן. דויד נושא לאשה את קלייר מילר, מתאלמן שנית ונכנס למנזר. ביל ריילי נבחר לבית הלורדים. רק כך נוכל סוף־סוף להיפטר מבני האמונד המייגעים של סידרת האחים."

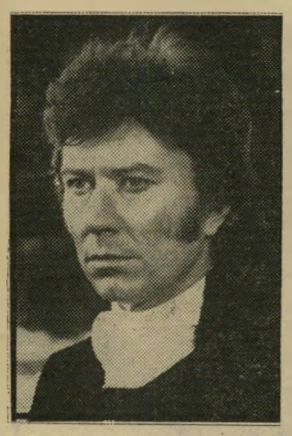
● רגע האמת (10.00). הנהלת הטלוויזיה הציעה לכתבים העוסקים בענייני רדיו וטלוויזיה לבקש חומר על הסרט השבועי מעמיתיהם, מבקרי הקולנוע. אולם גם ללא עזרה זו, הסרט של השבוע הוא מן הסרטים הישנים של תעשיית הקולנוע ומשתתפים בו **דניאל זילבן, זאן גאבן** המנוח **ומישל מורגן.**

6.7

יום חמישי

● ילדים בעולם (5.30). שידור חוזר של סרט זה הוא תוצאה ישירה של הבילבול של **אסתר סופר**, אשר החליטה להכניס בכוח את הסידרה האוסטרית ששודרה אתמול.

● נועם והגיטרה (6.15). הופעת־בכורה של ניסיון חדש ומעניין. לימוד שיעורי נגינה

פודארק: רובין
שעה 10.20

על גיטרה ב־9 פרקים. בביתו של מי שהיה גיטריסט בלהקה צבאית ואחר־כך נסע לגולה להשתלם, **נועם צור**, נבנתה תפאורה „כמו של בית", ונועם עצמו מנסה ללמד את הילדים **דנה ויובל** ללוות עצמם ב־שירים פופולאריים תוך כדי פריטה על גיטרה. התוכנית מארחת גם זמרים מפורסמים, ואורחת התוכנית הזו היא **ציפי שביט.** בעתיד יופיעו בה **סוזי מיזר, דודו זכאי,**

ציפי שביט

מלמדת גיטרה

ששי קשת ורוחמה רז.

כל ילד שישלח לתוכנית מיכתב עם מעטפה מבויילת, יקבל גם דפי־עזר ללימוד הפריטה על גיטרה.

● סולטי (6.32). סיפור בנאלי על הילדים והדודה קליאו. אגב, החיה המופיעה בסולטי היא כלבים, אשר אומן במיוחד למען סידרה זו על־ידי מאמן חיות־ים של הצי האמריקאי. אימונו של סולטי, שזהו שמו גם במציאות, עלה למפיקי הסידרה יותר מ־100.000 דולאר ששולמו לצי האמריקאי.

● יש לי שאלה (7.00). **פועיד קרמאן**, בת לאחת המישפחות הערביות המפורסמות בצפון הארץ, עושה דרכה מדי שבוע מחיפה לאולפנים בירושלים כדי להנחות את הכל־בו־טק הערבי יש לי שאלה.

● מישחק השבוע (8.00). משב־רוח מרענן אחרי אורגיית הכדורגל של החודש האחרון. תוכנית הספורט מוקדשת לקטעים נבחרים מתחרות השחייה 8 האומות שנערכה לפני יומיים בבריכת־השחייה של אוניברסיטת תל־אביב. **רפי גינת** יגיש את הקטעים הרטובים.

● פולדארק (10.20). תחילה היתה מגמה להיענות בטלוויזיה לבקשת מאות צופים להקדים את שעת שידור הסידרה. אולם הבשורה הטובה, על כך ש־פולדארק עומד לעזוב את המסך בעוד מספר שבועות, הביאה להחלטה שאין טעם, בשלב כה מאוחר של שידור הסידרה, להקדים את שעת הקרנתה.

„הארץ" הורג את „האחים"

7.7

יום שישי

● האיש השווה מיליונים (3.00). **סטיב אוסטין** ומפי־קיו החליטו ללכת בדרך הבטוחה של שאר הסידרות. במיבצע גחליליות, זה שם הפרק שיוקרן היום, הם משתפים את השחקנית־חתיכה המפורסמת **פאמלה פראנקלין**, שגם היא בעלת חושים על־טבעיים והיא, יחד עם סטיב, מחלצים את אביה מביצות טובעניות.

● באה שבת (8.05). מי שרוצה להכיר את אשתו החדשה של **שלמה צח** — האמרגן שהיה בעלה של הזמרת **אילנית** — הלא היא הזמרת הצעירה **אילנה אביטל**, מוזמן לצפות גם ברב **שמואל אבידור הכהן**. נוסף על הדרשה של הרב תשיר אביטל שני שירים לשבת.

● ראש העיר קאסטרברידג' (9.20). הפרק השלישי בסידרה יוקרן הערב. רכישתה של סידרה זו על־ידי הטלוויזיה הישראלית היתה מלווה במאבק עם הטלוויזיה הירדנית, שבו ניצחו הדודנים שמעבר לגבול. אחרי שהסידרה זכתה בהצלחה באנגליה, מיהרה הטלוויזיה הישראלית לנסות לרכוש אותה והמשא־ומתן כמעט שהסתיים. אנשי התחנה הירדנית, ששמעו על כך, הציעו למפיקי הסידרה סכום גדול מזה שהציעה להם הטלוויזיה הישראלית, וזאת ב־

ירדן גברה

על ישראל

תנאי שהסידרה תוקרן בישראל רק אחרי שתסתיים הקרנתה בירדן. וכך אומנם ארע.

● השתקפויות במוסיקה (10.10). ניסיון מוסיקאלי טלוויזיוני מעניין, בהפקתם של הטלוויזיה והאוניברסיטה הפתוחה. התזמורת הפילהרמונית הישראלית בניצוחו של **נועם שריף** תשתף פעולה עם נשים ממקהלת קאמרן בהדרכת **אבנר איתן**, והם יבצעו נוקטורנים מאת **דביסי** ומוסיקה קונצרטנית מאת **בלכר**.

● בארנבי ג'ונס (10.55). אמת עיוורת הוא שם הפרק.

8.7

שבת

● חידון 2×2 (6.45). צמד נערים דרוזים מבית־הספר התיכון של הכפר מסעדה ברמת־הגולן ערוכים הופעת־בכורה של נערים מהרמה בטלוויזיה הישראלית. הם מתחרים במיסגרת החידון הוותיק של הטלוויזיה הערבית עם שתי עלמות חן נוצריות מבית־הספר התיכון של הנזירות בנצרת, ומביסים אותן. את התוכנית מגיש **ג'ורג' אברהים**, מי שהיה הסמי בסמי וסוסו, ואילו קריינית־הרצף של תוכניות הערבית הערב היא אשתו בחיים, **ג'קי איוב**.

● בצאת השבת (8.00). ב־מחלקה לענייני הדת בטלוויזיה אין מקפידים על דתיותם של הבמאים, אם־כי כל מפיקי תוכניות הדת חייבים להיות דתיים. כך קרה ש**וורדינה ארז**, אחותה של אשת נשיא המדינה

הדחיות של
ג'סת הנשיא

אופירה נבון, היא הבמאית של התוכנית קל וחומר, מגאזין המיוחד לחודש תמוז.

● קורי תובע מחוזי (10.00). הוא סרט־המתח של מוצאי־השבת. שלושה שחקנים בלתי ידועים, **ג'ק רובינשטיין**, **יוג'ין רושה** ו**קארל רוסן**, ינסו למתוח הערב את הצופים בסרט הממחיש את העימות בין המימסד החברתי לבין אירגוני הנשים המוכות על־ידי בעליהן, שכמותם החלו צצים באחרונה גם בארץ. ג'ון והארייט מורגן השתייכו לעילית של הממסד, אבל היו כמו כל בשר־ודם, והארייט רצחה את בעלה בטענה של הגנה־עצמית. כולם לוחצים לסגור את התיק, אולם מי שמפריעות לשקט ולשלווה הן נשות האירגונים האמורים ואז קורא התובע המחוזי לבלש קורי, לבוא לעזור לו בחקירה.

● **ירדן** — הערב מתחילים בתחנה השכנה בלוח שידורי הקיץ, למרות ששעון הקיץ נכנס לתוקף בירדן כבר לפני כחודשיים. עדיין לא ברור מה יכלול בתוכו לוח השידורים החדש, אולם קרייני התחנה מאיימים כבר יותר משבוע, בעברית ובאנגלית, כי צפויות סדרות חדשות במשך כל השבוע. בדרך כלל, הבטחות כאלה בתחנה הירדנית — מתקיימות.

קורי: רשה ורובינשטיין
מוצאי שבת 10.00

אין ספק שקניית סידרה זו היתה אחד הכשלונות הגדולים של מחלקת הסרטים הקנויים. בראש מחלקה זו עומדת אשה מבוגרת, נעימת־סבר ובעלת תרבות יקית טיפוסית, **מרים רוטשילד**, אולם הבנתה הטלוויזיונית דומה להבנת צופה שמרן לפני 20 ו־30 שנה.

9.7

יום ראשון

● חי־בר בארגנטינה (5.30). הפרק האחרון בסידרה מרתקת זו היה צריך להיות משודר לפני שלושה ימים, אולם בגלל המהפכה האוסטרית של **אסתר סופר** נידחה שידורו להיום. בארץ האש צולם הברווז האנדי בתוך מפל־מים גועש והדודנים של סולטר, אריות הים, טורפים את הפינגווינים מול עדשות המצלמה.

● נועם והגיטרה (6.15). השיעור השני בגיטרה, והפעם עם הזמרת **סוזי מילר**. **נועם צור** עולה על האקרנים פעמיים בשבוע, ביום ראשון וביום

נועם והגיטרה: מילר
שעה 6.15

חמישי במסגרת שידור חוזר למי שזקוק לשיעורי בית.

● הזוג המוזר (8.00). היא אחת הסדרות הטובות המוקרנות בטלוויזיה. אוסקר מוצא לו תחיכה משגעת בדמותה של השחקנית **דאריל האמונד** (אין שום קשר להאחים), ומי־מכנן סוף־שבוע שקט בדירתו המשותפת עם פליכס, בידיעה שעל פליכס לנסוע לצילומים בוושינגטון. אולם פליכס חלה, ונשאר בבית. הוא מבטיח ל־אוסקר להסתגר בחדרו בשקט, כך שדאריל בכלל לא תרגיש שהוא בבית. מובן שפליכס לא ישב בשקט, מה שגרם סיטואציות סוחטות דמעות־צחוק.

● החבובות מרחוב ההפתעות (8.30). הן הפתעה נעימה אחת לשבועיים, בעיקר משום שבשבועות שבהם אין הן מופיעות יש להתבונן בעוד להיט של **דורי בן־זאב**. הפעם רוקדות החבובות טנגו עם **דון נוטם**.

● סיפור אמריקאי קצר (10.00). מישחקי הגביע העולמי בכדורגל שנערכו בארגנטינה, נתנו לגיטימציה לבלגאן החוגג

הכדורגל -
סיבה לבלאגאן

כל ימות השנה בטלוויזיה הישראלית. למרות שמועדי המישחקים היו ידועים חודשים ושבועות מראש, ורק הקבוצות המשתתפות היו בחזקת נעלם, היתה הטלוויזיה מתכננת את לוח השידורים כאילו אין כלל ארגנטינה, משנה ברגע האחרון את הלוח, דוחה מישדרים לשבוע שלאחר־מכן, והקריינים היו מודיעים זאת בחיוך המבקש הבנה. כך אירע שהסיפור האמריקאי הקצר של השבוע, במלון הקודר, היה צריך לי־היות משודר בשבוע שעבר, עת חגגה ארגנטינה את נצחונה על הולנד; אולם „ברגע האחרון", דחו את הסיפור הקצר להיום.

10.7

יום שני

● פינוקיו (5.00). השבוע עומדת מחלקת הילדים בפני חידוש משמעותי. החל מהשבוע, יוקרן, אולי, מדי שבוע, סרט עלילתי ארוך לילדים מדי יום שני. עדיין לא ברור אם ההקרנה תתחיל בשעה 5.00 או 5.30 אחר־הצהריים, ואם בכלל יוקרן סרט, אולם במידה שיוחלט סופית כי הילדים זכאים לסרט ארוך, יוקרן השבוע פינוקיו.

● מורשה (8.00). עוסק השבוע בנושא בוער: גיוס בנות לצה"ל. דובר האוניברסיטה העיברית, העיתונאי־לשעבר **בני מושקין**, שאינו דתי, מנחה דיון באולפן על גיוס בנות לצה"ל, על המוסר של הצעירות הלובשות מדים, ועל נושא ההפלות במיסגרת הצבא. שניים התנגדו לגיוס

הרבנים
וההפלות בצה"ל

בנות לצה"ל, חברת הכנסת מהמפד"ל **שרה שטרן־קטן**, ומי שהיה חבר הוועד המנהל של רשות השידור עורך־הדין **חיים קהן**, שאף הוא דתי. נגדם התייצבו שתי חיילות־

הפלות בצה"ל: צביאלי
שעה 8.00

לשעבר, וזאת משום שצה"ל סירב לאשר השתתפות חיילות שעדיין משרתות. **עזיזה לוין**, צעירה דתית ששירתה שירות מלא בנח"ל דתי, **חנה שליט**, מי שהיתה מפקדת קורס קציונות בצה"ל. בעיקבות התוכנית החליט גם מפיקה הרב **בנימין צביאלי**, שלא להחליט מהי עמדתו לגבי הסוגיה, אם כי הוא נוטה לקבל את הדעה שיש לגייס בנות לצה"ל.

● שלוש יוצא אחד (9.30). **יצחק** („צחי") **שמעוני** דאג, לפני צאתו לחוץ־לארץ יחד עם עוד ארבעה פקידי רשות השידור כדי ללמוד את סודות אירגון והפקת הארוויזיון בארצות שבהן הוא נערך בחמש השנים האחרונות, לשני נושאים. האחד: הוא הוציא מיכרז לשירותי ייעוץ וסיוע לאירוח המישלחות שיגיעו לארוויזיון 79' שייערך בירושלים. רשות השידור מתכוננת לביקורם ב־ארץ של כ־600 איש מ־20 מדינות, והעונים על המיכרז יצטרכו להתחייב לשעשע אותם בשעותיהם הפנויות בארץ ולדאוג להם לסידורי־לינה. הדבר השני שלו דאג שימעוני הוא להקליט עוד תוכנית חידונית במיסגרת שלוש יוצא אחד. בתוכנית שלושה נושאים לשאלות, והחידונים בסירטונים שהמעניין ביניהם הוא חידון על להקת החיפושיות המפורסמת.

11.7

יום שלישי

● למשפחה (7.00). אחת התוכניות הטובות בטלוויזיה ובווקא בטלוויזיה הערבית, תוכניתה של **מיקה רביב**. הוברר כי יותר נשים יהודיות צופות בתוכנית זו מאשר נשים ערביות, אך מסקנה זו עדיין

עלי כותרת: פאר
שעה 11.20

לא הובילה את הטלוויזיה העיברית להכין תוכנית לאשה.

● 9 בריבוע (8.00). **טוביה צפיר** עשה זאת. על־פי מיכתבי מאזינים המגיעים לרשות השידור מתברר כי הקהל אוהב את **טוביה צפיר** כמנחה 9 בריבוע, יותר משאהב את **אורי זוהר**. באולפני־הסרטה הרצליה מנסים למצוא עתה תוכנית בידור חדשה, אשר תהיה שונה מ־9 בריבוע ומזה הסוד שלי אך בעלת אותו האופי, שאותה יגחה או בה ישתתף **טוביה צפיר**.

● תן הזדמנות (9.30). נראה כי הטלוויזיה העקשנית בעולם היא זו הישראלית. התוכנית, המביאה אמנים צעירים לראשונה אל הבמה, היתה הצלחה כבירה ברדיו כשנשאה את השם תשואות ראשונות, אולם בטלוויזיה היא כישלון מוחלט. כיוון שכבר הוקלטו ארבע תוכניות של תן הזדמנות, מתעקשת הטלוויזיה להמשיך לשדרן למרות שלצופים שוחרי ברטה, המוקרן מייד אחרי תן הזדמנות, מהווה תוכנית זו של **בארי לנגפורד** עינוי של ממש. האמנים, שמטבע התוכנית איש עדיין לא שמע את שמם המופיעים היום הם **ננסי ברנדיים**, שלישיית הימים הטובים, **יוסי גוזן** ולהקת ג'אז 78', שבה משתתפים **באדי אולייר** ו**אלייזה**.

● עלי כותרת (11.20). לישכת דובר רשות השידור **משה עמירב** הגיעו כבר כמה עשרות מיכתבים ושיחות טלפונים מצופים שביקשו להגיב על המנחים החדשים של עלי כותרת. מרבית המאזינים

מני פאר
צועד בראש

טענו כי לא נמצא מחליף ל**יורן לונדון**, אולם היו גם כאלה שטענו כי **מני פאר** עולה על לונדון. את עיקר השבחים קצר פאר, המגיש הערב את עלי כותרת. את עיקר הביקורת ספג המנחה הוותיק **יעקוב אגמון**. לגבי דן מרגלית היו הדיעות חלוקות, אם כי גם כלפיו היתה הביקורת השלילית רבה מן השבחים.

זה נהדר - זה יצהר

עשה טובה לשיניים עם סולידוכס של יצהר

שיניים לא מחליפים לפי אופנה
גם לא משחות שיניים...
סולידוכס זוכה כבר עשרות שנים
באמון הציבור כי מסורת האיכות שלה
מוכיחה עצמה כל יום מחדש!

במדינה

(המשך מעמוד 36)

מה שהפך כבר שיגרה בבקשות מעצר מסוג זה — מידע סודי רב־משמעות שהוגש לשופט בסתר, מבלי שלחשודים או לפרקליטם תהיה גישה אליו.

נזק בלתי־תיקון? פרקליטו של אברהם כץ, עורך־הדין צבי לידסקי, טען שאין כל בסיס למעצרו של לקוחו, וכי מעצר זה עלול להביא נזק בל יתוקן לכץ, שימצא עצמו מפוטר מהעבודה שבה הוא נאחז בציפורניו. היכל, לעומת זאת, ניסה לשכנע את השופט בהדגישו, שכץ היה חשוד בעבר בשורת פיצוצים ומעשי התנכלות. דבריו אלה של מפקד מישטרת קריית־אונו היו אמת לאמיתה, שכן כץ היה חשוד ב־הנחת מיטען־נפץ שגרם לפיצוץ בית־הקפה של האחים דדון בפרדס־כץ לפני יותר מחודש. שנה קודם לכן היה כץ עצור במשך 30 יום בחשד של פיצוץ בית־קפה אחר בקריית־אונו.

רב־פקד היכל שכח לציין לפני השופט, שבשני המיקרים הללו לא נמצאו ראיות נגד כץ והוא שוחרר בלי שיועמד לדין. אחרי הפיצוץ בפרדס־כץ ובדק כץ במכונת־אמת, ונמצא דובר אמת. ראז שיחררה אותו המישטרה. היכל, שנשאל על כך על־ידי הפרקליט לידסקי, לא ידע פרט זה.

השופט בן־שלמה שלח, בתום הדיון, את כץ והאחרים לשבעה ימי־מעצר לצורך המשך החקירה.

שמו של כץ פורסם פעם נוספת בעיתונות, בקול תרועה רמה, כעבור שבוע שוחררו כל החשודים בקול דממה דקה, מבלי שהדבר יפורסם כלל. המישטרה לא מצאה קשר בינם לבין מעשה־פשע כלשהו (מילבד, אולי, המגע עם עמוד החשמל או המזלג), אלא שלגבי אברהם כץ זה כבר היה מאוחר מדי.

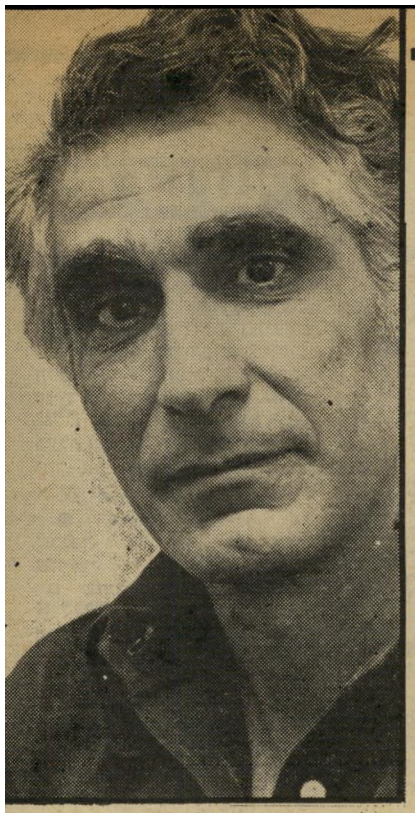
עבודתו בבית־החולים הממשלתי — הופסקה. כעת תהיה לו סיבה מצויינת לאיים על ראש המועצה, על־מנת לקבל רישיון לסככת אבטיחים.

חשוד כץ
איומים?

חשוד כחלון
לא אבטיח!

מנחל פתאל
שומו שמיים, קומוניסט!

בשבוע שעבר מינה הוועד־המנהל של רשות־השידור, לראשונה בתולדותיו, ועדת־חקירה. היא מונתה כדי לחקור את מערכת־היחסים בין יוסף בראל, מנהל ה־טלוויזיה הערבית, לבין סלים פתאל, מנהל מחלקת התוכניות בערבית. אולם תפקידה האמיתי של ועדת־החקירה הוא לנקות את הנהלת רשות־השידור, ואת הוועד־המנהל שלו, מההאשמות המוטחות נגדם בציבור, בנוגע לפרשות בראל.

לאחרונה התפרסמו בעיתונות האשמות חריפות ביותר נגד מנהל הטלוויזיה בערב־בית. בין היתר הוא הואשם בעבירות פלי־ליות, הנוגעות לטוהר־המידות האישי, ענ־ייגים כספיים, סחיטות ואיומים. כמו כן הואשם בראל בחבלה בזדון בשידורי ה־טלוויזיה, כדי להשיג טובות־הנאה וקידום אישי. העולם הזה פירסם לראשונה הא־שמות אלה, אולם מאז לא ירדו מעל דפי העיתונות, והועלו בכנסת כהצעה דחופה לסדר־היום של ח"כ חייקה גרוסמן (מפ"ם) ומעסיקים את עובדי רשות־השידור, וב־עיקר עובדי הטלוויזיה הערבית, עד כדי פגיעה בשידורים.

הישיבה הסגורה של הוועד־המנהל מיג־תה שניים לחברי ועדת־החקירה: חבר הוועד־המנהל מטעם ד"ש צבי ("הרי") זיגדר, מי שהיה בעבר הרחוק מנהל קול ישראל, וסמנכ"ל רשות־השידור, שאינו חבר הוועד־המנהל, שלמה עבאדי.

לפחות לגבי מינויו של עבאדי קיימות כמה תמיהות. הוא כבר נקט עמדה בעניין של בראל — לטובת בראל. הרעיון להקים ועדת חקירה בא לאחר שעבאדי תקף בצורה חריפה ביותר, באותה ישיבה של הוועד־המנהל, את יריבו של בראל, סלים פתאל. עבאדי תיאר בצבעים קודרים את מערכת־היחסים בתוך הטלוויזיה הערבית, כשהוא נמנע מלהאשים את העומד בראשה, וזורק את כל האשמה על פתאל. עבאדי, בתמי־כתו של מנכ"ל הרשות יצחק ליבני, הציע להעמיד את פתאל לפני ברירה בין שלוש אפשרויות: לעבוד במיסגרת, לצאת לחופ־שה־ללא־תשלום או להתפטר.

היסטריה חוגית

בשלוש האפשרויות קיים מילכוד. קשה להאשים את פתאל על כי אינו עובד. מחלקת־התוכניות, שלא כמו מחלקת־החדשות של הטלוויזיה הערבית, שבראשה עומד המנהל בראל, היא אחת המחלקות המוצלחות ביותר ברשות־השידור, ולטל־ויזיה העברית יש עוד הרבה מה ללמוד ממנה. את אותו הדבר קשה לומר על מח־לקת־החדשות של הטלוויזיה הערבית, שבה שולט בראל.

פתאל אמנם מסרב לשוחח עם המנהל שלו, בראל, אולם לדבריו יש לו סיבות טובות לכך. אין ספק שבראל עשה עוולות רבות לפתאל. בין השאר יצר סביבו חרושת שמועות מכוערות, אשר חיבלו בקידום פתאל במיסגרת רשות־השידור. פתאל דרש פעמים מספר מהוועד־המנהל, מהנהלת רשות־השידור ומכל מוסד שהיטה לו אוזן,

בסודיות מינה הוועד המנהל של רשות־השידור ועדת־חקירה

כדי לבדוק את ההתרחשויות המוזרות במחלקה הערבית של הטלוויזיה

שקט, חוקרים!

לחקור את ההאשמות נגד בראל, וציין כי לאחר החקירה, אם יימצא שבראל אינו אשם, הוא ידבר עימו, ישתף עימו פעולה בעבודה ויקבל את מרותו. אילו היה בראל רואה עצמו נקי מכל אשם, הוא בוודאי היה מסכים להצעה זו של פתאל, וגורם לקבלתה.

האפשרות השנייה שהציע עבאדי לפתאל עומדת בניגוד להצהרות קודמות של עבאדי. עבאדי מסרב בכל תוקף להסכים ל־יציאת עובדים ברשות לחופשה־ללא־תשלום. באחרונה אישר, אמנם, חופשה כזו לרחון בן־יישי, שעזב את החדשות בטלוויזיה והצטרף לידיעות אחרונות, ולכתב־הרדיו גבי גזית, שנסע לארצות־הברית. אולם עבאדי נאלץ אז לאשר חופשות־ללא־תשלום, מאחר והשניים איימו להתפטר מהרשות אם בקשתם תידחה, ומנהליהם, ארנון צוקרמן, מנהלו של בן־יישי, וחגי פינסקר, מנהלו של גזית, הפעילו לחצים כבדים על עבאדי, עד שנאלץ להסכים לאישור החופשה־ללא־תשלום.

בשבוע שעבר נתקף עבאדי בפחד, כאשר אל לישכתו נכנסה ברוריה ורשביאק, האחראית על יחסי־הציבור ברדיו, בלישכת דובר הרשות. ורשביאק נכנסה לחדרו עם הבוס שלה, הדובר משה עמירב, כדי לקבל הסבר, מדוע סירב עבאדי לאשר לה חופשה־ללא־תשלום למשך שנה. היא ביקשה לעבור עם בעלה וילדיה לבית־ספר־שדה בעין־גדי. בעלה התכוון לעסוק בעבודה חלוצית, הקשה בוודאי יותר מעבודתו ו־עבודת אשתו בירושלים הנוחה, וברוריה רצתה להצטרף אליו.

עבאדי פטר את בקשתה להסבר בזילזול הרגיל שלו לגבי עובדים, והעלבון של ברוריה התבטא בהתפרצות שלה, שכללה בין היתר דפיקה על שולחנו של הסמנכ"ל. עבאדי נידבק בהתרגשות של ברוריה, הפך היסטרי אף הוא, וזעקותיו המבוהלות עשמעו בבניין כולו.

שני מתחרים

ך אפשרות השלישית שהציע עבאדי לפתאל היתה להתפטר.

אין ספק כי פתאל הוא אחד מאנשי־טלוויזיה, כדי להוכיח להם כי בראל מביא נזקים לטלוויזיה הערבית.

יחזקאל טוען, ועמירב מאשר זאת, כי את מילחמתו נגד בראל הוא מנהל לאחר שעות־העבודה, ומבלי שעבודתו נפגעת, וכי אין הוא משתמש בתוארו כסגן־הדובר, במילחמותיו הפרטיות. אולם עבאדי החליט כי למען ההגנה על בראל, מותר לו גם לשלוט על זמנם החופשי של עובדיו, ודרש לפטר אותו.

עבאדי, כמו כל אדם אחר בטלוויזיה, יודע כי לגבי יחזקאל, הדרישה לפיטורין מלישכת־הדובר היא העונש החמור ביותר שאפשר להטיל עליו. יחזקאל מושאל כ־אופן רשמי מהטלוויזיה הערבית להנהלת רשות־השידור. אם יפוטר ממנה, יחזור אוטומטית למחלקת־החדשות של הטלוויזיה הערבית — לידי בראל.

אדם זה — שלמה עבאדי — מונה על־ידי הוועד המנהל של רשות השידור, כאחד משני האנשים ה־מרכיבים את ועדת החקירה ש־תפקידה לחקור את פרשות בראל!

מנחם בראל
בסדר, איש הליכוד!

הקרע בין בראל לפתאל הוא בין שנים רבות, אולם הפך בלתי־ניתן לאיחוי, לאחר בחירת מנהל הטלוויזיה הערבית. הרעיון של הפרדת הטלוויזיה העברית מהערבית היה של פתאל. עד לפני כחמישה חודשים היתה הטלוויזיה הערבית מחלקה השייכת לטלוויזיה העברית. בראל עמד בראש מחלקת־החדשות שלה, והיה כפוף למנהל הטלוויזיה ארנון צוקרמן. פתאל העלה את רעיון ההפרדה בפני יצחק ליבני, מנכ"ל הרשות, ובאותה הזדמנות הבטיח לו ליבני שאם הרעיון יתממש, יתמוך הוא, ליבני, בפתאל כמנהל הטלוויזיה הערבית.

הוועד־המנהל הקודם של רשות־השידור שימש כוועדת־המיכרז לבחירת מנהל־הטלוויזיה הערבית. אליו צורפו מנכ"ל הרשות, ליבני, ונציג אגודת העיתונאים, כתב מעריב יוסף חריף. היה זה בתקופה שלאחר עליית הליכוד לשילטון, אך לפני החלפת הוועד־המנהל. היו כמה מתחרים על תפקיד מנהל הטלוויזיה הערבית, אולם כבר מהתחלה היה ברור כי התחרות תהיה בין השניים: בראל ופתאל.

הצגה לכבוד השר

ב ישיבה הראשונה של ועדת־המיכרזים לא נפלה הכרעה. אחד, איש־המערך ניסים אלמוג, נמנע, ושאר שמונת הקולות התחלקו שווה בשווה. עבור סלים פתאל הצביעו ארבעה: היחשב־ראש דאז, וולטר איתן; סגנו, חיים שור, איש מפ"ם ואחד מעורכי על־המשמר; אליהו חסין, מי שהיה עוזרו של יגאל אלון כשהלה היה שר־החוץ; והמנכ"ל ליבני.

ב־22 בינואר השנה נערכה הישיבה ה־שנייה של ועדת־המיכרזים. ליבני העביר את קולו מפתאל לבראל, ובראל נבחר. לפני הבחירה עשה בראל כמה צעדים, שלאמיתו של דבר הבטיחו את בחירתו.

כחודש לפני הבחירה, ב־19 בדצמבר, ביטל בראל במפתיע את תוכנית הספורט השבועית של המחלקה הערבית, הזוכה בהצלחה עצומה מדי יום שני, והקרין במקומה סרט תעודתי בן חצי שעה, על בעיות החינוך בישראל. הסרט אמנם עסק בבעייה המטרידה את החינוך במיגזר הערבי, בעיית נשירת תלמידי בתי־ספר, אולם היא עסקה בנשירת תלמידי בתי־ספר יהודיים, ולא ערביים. שר־החינוך והתרבות, זבולון המר, איש המפד"ל, הוזמן במיוחד לחזות בהקרנה פרטית של סרט זה, שלא שודר במיסגרת מחלקת־התוכניות אלא במיסגרת מחלקת־החדשות. הרמז היה ברור: שר־החינוך הוא השר הממונה על חוק רשות־השידור, ויש לו השפעה רבה על הוועד־המנהל. מובן שיש לזבולון המר השפעה על חבר הוועד־המנהל מטעם מיפלגתו, יצחק מאיר, שהוא מאנשיו של המר.

ואמנם, יצחק מאיר היה בין ה־תומכים הרציניים ביותר של בראב־בוועדת המיכרזים, וכמובן שהצ־ביע עבורו.

שבועיים אחר כך, ב־4 בינואר השנה,

חוקר עבאדי
זהירות, מיכלכוד

בר הרשות, ורשביאק נכנסה לחדרו עם הבוס שלה, הדובר משה עמירב, כדי לקבל הסבר, מדוע סירב עבאדי לאשר לה חופשה־ללא־תשלום למשך שנה. היא ביקשה לעבור עם בעלה וילדיה לבית־ספר־שדה בעין־גדי. בעלה התכוון לעסוק בעבודה חלוצית, הקשה בוודאי יותר מעבודתו ו־עבודת אשתו בירושלים הנוחה, וברוריה רצתה להצטרף אליו.

עבאדי פטר את בקשתה להסבר בזילזול הרגיל שלו לגבי עובדים, והעלבון של ברוריה התבטא בהתפרצות שלה, שכללה בין היתר דפיקה על שולחנו של הסמנכ"ל. עבאדי נידבק בהתרגשות של ברוריה, הפך היסטרי אף הוא, וזעקותיו המבוהלות עשמעו בבניין כולו.

שני מתחרים

ך אפשרות השלישית שהציע עבאדי לפתאל היתה להתפטר.

אין ספק כי פתאל הוא אחד מאנשי־טלוויזיה הטובים ביותר ברשות־השידור, והטוב ביותר בטלוויזיה הערבית. לעבאדי לא היה איכפת להפסיד עובד מעולה, שהטלוויזיות בארץ אינן משופעות בהם, רק כדי להגן על בראל. עבאדי, וכמוהו כל המשתתפים בישיבה, ידעו שאם יסולק פתאל, יונצח שילטונו של בראל בטלוויזיה הערבית, והוא יוכל להמשיך ולעשות בה ככל העולה על רוחו.

לפני כשבועיים ביקש עבאדי מדובר־הרשות לפטר את סגנו, עזרא יחזקאל, ה־ממונה בלישכת הדובר על הסברה במיגזר הערבי ועל הסברת הטלוויזיה הערבית. יחזקאל, שהיה מושעה במשך שלוש שנים, עד שזוכה בבית־דין מישמעתי של רשות־השידור, הוא עובד חדש בלישכת הדובר, ועל פי עדות עמירב הוא אחד העובדים המעולים. אולם יחזקאל בא ללישכת הדובר, אחרי חופשה־מאונס בת שלוש שנים, מהטלוויזיה הערבית. הוא מכיר היטב את בראל ואת שיטותיו ושם לו כמטרת־חיים לגרום לכך שבראל לא ימשיך לנהל את הטלוויזיה הערבית. יחזקאל אסף חומר מרשיע נגד בראל, ובחומר זה הוא מפגיז אישי־ציבור, חברי־כנסת ואנשי־

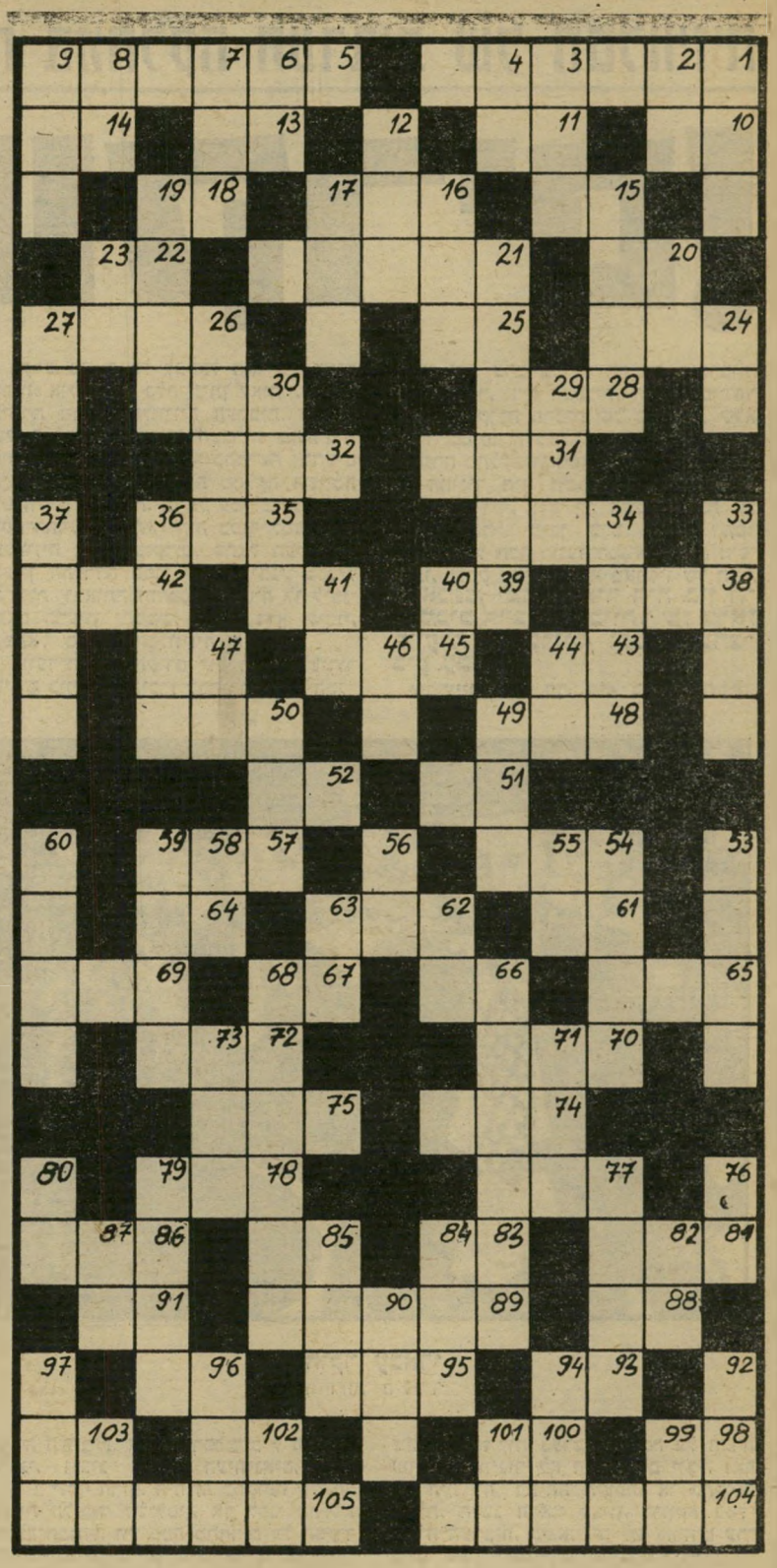
ווינשטיין הצביע עבור בראב.

וגם קומוניסם!

ל יום אחד לפני התכנסות ועדת־המיכרזים, ב־21 בינואר השנה, שודרה אחת הכתבות הארוכות ביותר ששודרה אי־פעם במיסגרת החדשות בערבית. בראל מצא קורס חיילות צה"ל, הלומדות ערבית בבית ברל שבצופית. ידיעה זו אמנם מתאימה לחדשות בערבית, אולם בימים כתיקונם היו מקציבים לה בין דקה לדקה־וחצי של שידור. אולם הכתבה היתה בת שבע דקות תמימות, ובמרכזה עמד נאום בעברית דווקא של מנהל בית ברל, ניסים אלמוג. ניסים אלמוג הוא חבר הוועד־המנהל, וגם היה חבר־הוועד המנהל בקדנציה הקודמת, וממילא גם חבר ועדת־המיכרזים לבחירת מנהל הטלוויזיה בערבית.

אלמוג היה האיש היחידי מחברי

(המשך בעמוד 54)

מאוזן:

1 עורך־דין; 5) בעל־חיים הישן כל הלילה; 10) משאבת הגוף; 11) מצבת־זיכרון; 13) ממצבי־הצבירה; 14) בהשאלה: מרכז; 15) מציאות; 16) משמש לקציר; 18) יהיר; 20) בוא הנה; 21) מחלקי העין; 22) מבלה את הלילה; 24) קריאה טלפונית; 25) רוצה לומר (ר"ת); 26) פזורה; 28) אליל ביתי; 30) נוכח; 31) גורל ביש; 32) פילגש; 34) המושיע הנוצרי; 35) אגם גדול; 38) לפני; 39) דגל; 41) קיטור; 42) היום הבא; 43) מיקווה־מים ענקי; 45) נתיב; 47) חסר־וחלילה (ר"ת); 48) לאלתר; 50) שמו של מלך מרוקו; 51) מזמר; 52) תנועת־מים בים; 54) נס; 57) מעצור; 61) עולו; 62) מגופה; 64) צאן־קדשים; 65) נהרה; 66) אלוהים; 67) רשף; 69) מן הח"כים (ש"מ); 70) ירק־גינה; 72) מ... אל דחי; 74) לא קדוש; 75) כלי־פריטה מיזרחי; 77) תנו שכם! 78) מגילגולי הארבה; 81) עשה, ביצע; 83) ישן; 85) מסולם הצלילים; 86) אשד; 88) זאת; 89) עשב שוטה; 91) כן, באנגלית; 93) בגד־שרד; 95) רקטה; 96) מלכסיקון הצאן; 98) בלבד; 100) רטוב במיקצת; 102) עוף־טרף; 103) מינחה; 104) ציפור ססגונית; 105) מדינה באירופה.

מאונך:

1) מחוז; 2) מספיק! 3) אריה; 4) מן הגפיים; 6) מיקצב אמריקאי בשנות ה־20; 7) טמפרמנט; 8) רסיסי־בוקר; 9) בואו ונעשה! 12) מין אבן יקרה־למחצה; 15) הווייה; 16) מזכ"ל ההסתדרות (ש"מ); 17) מלך שקספירי; 19) חודש בשנה העיברית; 20) כמו 52 מאוזן; 21) דג של מים מתוקים; 23) נזכר לעיל (ר"ת); 24) בת־קול; 26) כזה היה גם בפראג; 27) תבלין לקפה; 29) בוץ; 30) אומר; 33) הבל; 34) עיר בפיתחת רפיח; 36) קהל רב; 37) מן המצעים; 40) מכשירי־עינויים; 41) אולם; 44) עלוב־נפש; 46) אביון; 47) מרחם; 49) חמור־הבר; 50) תוצרת הפרה; 53) השראה; 54) ישועה; 55) מוקיון; 56) וזיר; 58) מכשף; 59) אמו של המערך; 60) בירה אירופית; 62) מילת־שלילה; 63) קליפת העינב; 66) ג'ינג'י; 68) פרופיל; 71) רעד; 73) חלק בבית; 76) רומס בעקבו; 77) לכאן; 79) טורף לילי; 80) ממציא הטלפון; 82) מן הצאן; 84) תוכנית פופולארית בטלוויזיה; 85) עשירית הגרוש; 87) רצועה; 90) מחלקי היממה; 92) בהמת־עבודה; 94) מן המזלות; 96) עירה נוזלים; 97) עוף־טרף; 99) צורה גיאומטרית; 101) שן המפתח; 102) צאצא; 103) מתנה.

שקט, חוקרים!

(המשך מעמוד 53)

המערך בוועד־המנהל שיא הצביע בעד פתאל.

אולם בהפעלת לחצים כאלה, תוך שימוש בטלוויזיה להשגת מטרותיו האישיות, לא היה די לבראל. הוא הצהיר בפני ועדת־המיכרזים כי ידוע לו שסלים פתאל, יריבו, היה קומוניסט. הצהרה זו סתמה את הגולל על פתאל אצל חברי הליכוד בוועד־המנהל ואצל יצחק ליבני, שידע כי כעבור כמה חודשים הוא יצטרך לשרת תחת ועד־מנהל שבו יהיה רוב לליכוד.

האמת היתה כמובן שונה קצת. פתאל היה אמנם קומוניסט, כשהיה ילד בן 16 בארץ הולדתו, עיראק. אולם קשה למצוא צעיר, בן־דורו של פתאל, שלא לקח בראפנת־הקומוניזם ולא היה חבר תנועות־נוער המקורבות לקומוניזם. לא רק בעיראק, אלא אף בפולין, בגרמניה וביתר ארצות מערב־אירופה. עובדה זו, של תארי־כים וזמנים, שכח בראל לציין בהצהרתו.

כדי להבטיח את בחירתו, לא הסתפק בראל בהדלפת הרקע הפוליטי־אידיאולוגי של מתחרהו, אלא גם דאג להפיץ מידע על הרקע הפוליטי שלו עצמו. במשך שנים ארוכות היה בראל ידוע, להצהיר אף בעצמו, כי הוא חבר נאמן במפא"י, ואחר־כך במיפלגת העבודה. כאשר עלה הליכוד לשילטון, החליף גם בראל את המיפלגה הנבחרת שלו. הוא החל רומז ולהפיץ ידיעות, שהוא כבר שנים רבות אוהד חטיבת לעם בליכוד, החטיבה שהיא, כיום, הקיצונית ביותר בסיעת השילטון.

בראל בחר בלעם, גם משום שהיא הקיצונית ביותר, וחבריה הם לדעתו „החברים הנאמנים ביותר לעקרונות האמיתיים של הליכוד," וגם משום שדרך לעם היה לו

ח"כ גרוסמן
בראל הוא מפ"ם

קל להסביר את התפנית הפוליטית שלו.

לדבריו, הוא היה חבר מפא"י, הצטרף אחר־כך עם דויד בן־גוריון לרפ"י, וכאשר חזרה רפ"י לחיק מיפלגת־העבודה, הוא נשאר עם נאמני בן־גוריון, בראשותו של מי שמכהן היום כשר־התעשייה, יגאל הורביץ. בראל אף טרח לערוך מיספר שיחות עם הורביץ, ולדווח עליהן מייד ברשת הרמזים הסבוכה שהקים בטלוויזיה ובהנהלת רשות־השידור.

לבראל אין בעיות כלל בכל הנוגע לשייכותו המיפלגתית. רק לפני כשלושה שבועות, כשנודע לו כי ח"כ מפ"ם חייקה גרוסמן עומדת להגיש בכנסת הצעה דחופה לסדר־היום בעניין שלו, דאג להיפגש עם אנשי מפ"ם ולגלות את אזנם כי הוא, בעצם, חסיד של מפ"ם כבר שנים רבות. בקשתו היתה לדאוג לכך כי גרוסמן לא תפגע באחד מאנשי שלומה של מיפלגתה, ותסיר את הצעתה. גם כשנודע לו כי ח"כ שמואל פלאטו־שרון עומד להעלות את עניינו בכנסת, דאג בראל להודיע לעוזרו של פלאטו, זאק בן־אודיס, כי הוא, בראל, הצביע בבחירות האחרונות פ"מ.

המישטרה חוקרת

תלונות רבות הופנו נגד הוועד־המנהל של רשות־השידור ונגד מנהלי הרשות, על כי אין הם מגיבים כלל על ההתקפות על בראל, שהוא אחד מחמשת הבכירים של הרשות.

בגלל תלונות אלה, מונתה ועדת־החקירה, אם כי היא מונתה בסתר־סודות, ולא נמסר עליה בשום פירסום רישמי של הרשות. המסקנות של אותה ועדת חקירה — ויש בבניין הטלוויזיה אנשים המוכנים כבר לנחש אותן במדוייק — ישמשו כיסוי לחוסר־ההתעניינות של הוועד־המנהל ושל הפקידים הבכירים של הרשות ולהיעדר התגובה שלהם בעניין בראל.

אולם במקביל לחקירת ועדת־החקירה של זיגדר—עבאדי, נערכת חקירה יסודית יותר, וללא פניות, של מישטרת ירושלים ושל פרקליטות המחוז. כנגד בראל הוגשו תלונות פליליות, שתוקרת המישטרה, אך חוקרי המישטרה, בראשותו של המפקח גבריאל בן־חמו ממחלקת המירמה של מישטרת ירושלים, החליטו לערוך חקירה יסודית יותר בעניין זה, ולא להסתפק בתלונות שהוגשו נגדו.

אנשים שונים מעובדי רשות השידור כבר נקראו לחקירה לפני בן־חמו, וכמה מהם אף זומנו לחקירות חוזרות. בין אלה שנקראו לחקירה היו כמה עובדים בכירים בהווה — או בעבר — של הטלוויזיה הערבית, ביניהם עזרא יחזקאל, מי שהיה כתב בכיר בחדשות בערבית וכיום הוא סגן דובר רשות השידור; יעקוב למדן, עורך ומפיק תכניות בכיר ברשות השידור;

חשד המר
בראל הוא חינוכי

מנכ"ל ליבני
בראל הוא מפא"י

ויקטור נחמיאס, מי שהיה כתב בכיר בטלוויזיה הערבית עד שעבר לטלוויזיה העברית, יעקוב הלוי ועוד רבים אחרים.

כמו כן הוגשו למן־חמו מסמכים, בין השאר פרוטוקולים סודיים חסויים של רשות השידור; תצהירים־בשבועה של עובדים שבראל, לטענתם, התנכל להם; מיסמכים מרשיעים לכאורה בכתב־ידו של בראל, ותוות־דעת של בראל מטעם מנהליו בעבר, ביניהם מנהל הטלוויזיה לשעבר נקדימון („נקדי") רוגל.

בן־חמו לא הסתפק בכל אלה. הוא דרש, ואף קיבל, תזכירים מפורטים מאחדים מן העדים שלו, בהם התבקשו לכתוב כל שידוע להם על בראל מתקופת עבודתם עימו. בן־חמו הבטיח כי תזכירים אלה לא יגיעו לידי בראל ולא ישמשו שוט בידיו להתנכל לאנשים העובדים תחת פיקוחו.

על חקירה זו — בשבוע הבא.

החלה ההרשמה לתחרות

מלכת המים '78

מטעם השולם הזה

בחסות דובק

יצרני סיגריות איכות למעלה מ־40 שנה

מלכת המים 1977 תלי ביינר

בשיתוף מנכ"ל חברת דירות גינדי - א ברהם גינדי

מלכת המים 1978

תצעד בקבקבי „גלי" יצרני סנדלים ונעלים Gali

לנשים גברים ונוער בעיצוב ספורטיבי חדיש ובלעדי

תאופר בתכשירי MARY QUANT

טיפול בשיערה בתכשירי חברת WELLA

תלבש בגדיים וחוף של גוטקס

תזכה בהנחה של 30.000 ל"י ברכישת דירה בבנייני אברהם גינדי

תופיע במיטב הדגמים של יצרני האופנה

מועמדות המעוניינות להשתתף מוזמנות להתקשר למירי זכרוני טלפונים 03-247428 או 03-230856 ולקבוע תור לראיון.

הדרכת המועמדות בהליכה וביטחון במה: לאה פלטשר ● טיפול בשיער: אמן התיסרוקות ג'ימי ● הכנת הכתרים: רחל גרא ● אירגון והפקה: מירי זכרוני, לופו, רפי זכרוני ●

נמר שנשר

ציור כיפות סרוגות במערות קרו־מיניון ✶ באיזה צד של המוסיקה מרוחים המענקים ✶ ההזייה של יותם ראובני ✶ „ספר אותיקר החכם" ✶ החשבון של ד"ר שליכטר פון־קניגסברג

אמנות

סלוואדור הפנר

כל חייו שאף דן הפנר לבצע ציור סוריאליסטי בעל ערך כלשהו. הוא ניסה לחקות את סיגנונם של סלוואדור דאלי, רנה מאגריט ואחרים, וכאשר טחו עיניו מראות מעבר לים, המשיך וניסה סיגנונות של יוסל ברגנר ושמואל בק, וכשל. דן הפנר מעודו לא נחשב על הליגה הבכירה

דן הפנר
דרך הפוכה לאבולוציה הדאדוויניסטית

של האמנות הישראלית, וספק אם הצליח לדרג עצמו בליגות הבינוניות של אמנות זו. לפני 15 שנה ניצל את כישרונותיו המינהליים ונטל לידיו עמדת כוח אמנותית אירגונית, כמנהל בית־הספר לאמנות בצלאל.

דן הפנר (סלוואדור הפנר, בפי תלמידיו) שנואש ממציאת סיפוק ומעמד כאמן יוצר, הפך את בצלאל מבית־ספר תוסס לאמנות וציור ל„אקדמיה" פרוסית לעיצוב המוצר, ואת עצמו לפרופסור. כמינהלן הוא חרט על דגל בצלאל את סיסמות „הריכוזיות התרבותית", ועיצוב־המוצר כ„נושא אמנותי", בעוד את מחלקת האמנות של בצלאל מיקם בסוף סולם החשיבויות של „אקדמיה בצלאל". עד־מהרה הפך הפנר חביבם של שרי החינוך והתרבות אבא אבן, יגאל אלון ואהרון ידלין, שהבנתם באמנות ובבעיותיה זהה לחלוטין להבנתו של ניקיטה חרושצ'וב בנושא זה („את זה יכול לצייר גם חמור בזנבו !"), ובדומה ל„קומיסארים" אחרים של תרבות, נמצא הפנר מתאים עשרת מונים לשר־החינוך־הדתי, זבולון המר העתיד למצות, מן הסתם, עד תום את כישוריו של הפנר בהתאם להלכה „לא תעשה לך פסל ומסכה..."

בשבוע שעבר הפך הפרופסור הפנר את בצלאל לציור סוריאליסטי, שדומה לו באיכות לא זכה ליצור גם במיכחול על בד. הציור מתאר את כיבוש מחלקת האמנות ב„אקדמיה" בידי התלמידים, כאשר מולם ניצב דיקטאטור זקן של אמנויות, שנפשו „היוצרת" נחצתה לפני עידנים בין סוריאליזם מלוקק וממוסחר של שנות ה־30' למאה, לבין ערכים אקדמיים של „עיצוב" מוצר משולל ערך אמנותי כלשהו. במצב סוריאליסטי זה, שבו מנסה מינהלן־אמנות מזדקן לכפות על תלמידיו הצעירים, כשביניהם מפרידים 40 שנות נדודים במידבר האמנות הישראלית, את ערכיו המפוקפקים, כל שנותר הוא לחייך חיוך מר, למראה העתיד שמבטיח פרופסור הפנר לאמנות הישראלית.

מפליא לראות, שהפנר זוכה בעידוד מצידו של ד"ר דן רונן, משרידי „עידן ידלין" במישרד־החינוך־והתרבות, בהנחת אבן־המצבה על קבר בצלאל. המיפלט האחרון של מוסד זה מגוויעה איטית הוא החלפת מנהלו, והצבת הנהלה חדשה שבראשה יתייצבו דמויות כרן שחורי ורפי לביא, המצליחים ליילד מדי שנה יותר ציירים מאשר דן הפנר במשך 15 שנות שליטתו בבצלאל.

אם ימשיך דן הפנר לנהל את בצלאל, עשויים תלמידי ה„אקדמיה" להגיע בהנהלתו בשנת 1980 לכפר לס־אייז' בדרומה של צרפת, ולצייר במערות קרו־מיניון ספק־קופים ספק־בני־אדם עם כיפות לראשיהם, ולהוכיח שנמצאה הדרך ההפוכה ל„אבולוציה הדארווינית", דרך המוליכה מן המאה ה־20 — אל הקוף.

תווים

סוויטה שמית

„הפסטיבל הישראלי" הוא תופעה מחזורית, שמילבד ערכה החקייני חשיבותה טרם הובהרה. הפסטיבל משמש גם מיפגש־חברתי לבני מעמד מסויים שיש בכוחו לרכוש את הכרטיסים, למופעים המסובסדים ממיסיהם של בני־המעמד שאין בכוחו לרכוש כרטיסים למופעים. הישגו הבולט מתמצה בכושרו לעדכן את הבאים בשעריו בעובדה שהמוסיקה הישראלית התברכה במבצעים, („כלי זמרים") אך לא במלחינים.

תוכנית „הפסטיבל הישראלי — 78', שייערך בחודשים יולי—אוגוסט, מעידה שבמקום „צלילי התקופה" מצאו „הדי המהפך" את כיוונון הכלים המתאים של מנהלי, מארגני ומלחיני הפסטיבל.

הפסטיבל הישראלי
תמלוגים לרבנות הראשית

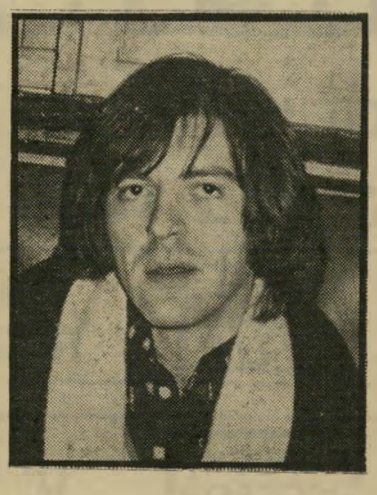
הרפרטואר המקומי בפסטיבל השנה, מעיד שמארגניו יודעים מאיזה צד של המוסיקה מורח שר־החינוך את המענקים שלו. רשימת שמות „היצירות המקוריות" אומרת זאת יותר מאלף צלילים: צבי אבני — מיכתב לדויד; פאול בן־חיים — חזונו של נביא; בוסקוביץ' — סוויטה שמית; נועם שריף — תרי־עשר. אמר על רפרטואר זה מלחין צעיר, שצלילו תואמים את התקופה: „את התמלוגים ליצירות צריכה לקבל הרבנות הראשית, שהיא בעל־העיזבון של התנ"ך — ולא אגודת הקומפוזיטורים והמחברים (אקו"ם)."

ודי לחכימא בצלילא.

ספרים

„הרחיפה הלבנה ההיא"

יותם ראובני הוא הסופר הצעיר והמייצג ביותר של דור סיפרותי חדש, שניתן לכנותו „דור בין־המילחמות" בניגוד ל־קודמיו „דור סופרי תש"ח" ו„דור סופרי המדינה". ייחודו הסיפרותי של ראובני מצוי בהתבצרותו ב„אני" ולא ב„חווייה הקולקטיווית". ה„אני" של יותם ראובני חי בעולם של נידחי החברה הישראלית, עולמם של ההומוסכסואלים, תוך שהוא

יותם ראובני
יוצאי־הדופן נעים כסהרורים

מצליח להעמיד בעזרת תמונות מעולם זה תשקיף חותך למדי של פרק אי־סובלנותה של החברה־הישראלית כלפי קבוצות הי־מיעוט שבקירבה.

בימים אלה ראה אור קובץ סיפוריו הראשון של ראובני, תחת הכותרת בעד ההזייה*. מרבית הסיפורים בקובץ ראו אור בירחון־הסיפרות פרוזה שפתח את עמודיו בפני נטיות ליבו, גופו וסיפרותו של ראובני, והעיד בכך על סובלנות תרבותית. הבולט בסיפורי הקובץ הוא השערות על מותו של פייר פאולו פאזוליני, שבמהלכו משתיל ראובני את סיפור נסיבות הרצח הסאדיסטי של הבמאי והמשורר האיטלקי הנודע, שנבע ממניעים הומוסכסואליים, אל לב־ליבה של החברה הישראלית ואי־סובלנותה, תוך שאינו חוסך ממנה שבטים.

סיפור מרהיב נוסף בקובץ הוא הרחיפה הלבנה ההיא, סיפור שהוא בבחינת קטע של אוטוביוגרפיה ראשונית, המורכבת מתמונות בנופים ישראליים שונים המתוארים בעוצמה שיש בכוחה לעורר לעיתים ריגשה גדולה אצל הקוראים, ועדנה כלפי יוצאי־הדופן הנעים כסהרורים על־פני המדינה כולה.

סיפורים אחרים בקובץ סובלים ממידתיות של אי־שלמות סיפרותית, ולעיתים מרשלנות. בסיפורים כמו בעד ההזייה ו־סיפור ערש גולש ראובני ל„אפלפלדיות", הגורעת מעוצמת היכולת התיאורית הטמונה בו. אילו הביא בקובץ זה סיפורים אחרים שלו, כמו עורך־לילה, אורך־לילה, השנים כמו עשן בעצב שקט ויזהר, סופשבוע, היה מצליח להעניק לקובץ סיפוריו את העומק שנשלל מתוכו, בעריכה המעטאקדמית שלו.

בחברה שמרבית סופריה ניזונים מפירורי עברם, ומפירורי כתיבתם בעבר, כתיבתו של ראובני פניה אל העתיד, ולעיתים היא מהפכנית בנופי התיאור שלו, המזכירים את סיפרי מסעותיו־נדודיו של ג'ק קראווק באמריקה. ואם יצליח לפרוץ את מעגל־הקסמים ה„מיעוטי"־אוטוביוגראפי שבו לכד את כתיבתו, ויעלה בידו להתמודד ביתר עמקות עם המעגלים האחרים המקיפים אותו, עד־מהרה ימצא את מקומו במרכז ההתרחשות של הסיפרות הישראלית.

על כל פנים, בעד ההזייה מהווה אחד המיסמכים החברתיים המרתקים ביותר שראו אור בארץ בשנים האחרונות.

* יותם ראובני, „בעד ההזייה", הוצאת „עכשיו", הקדמה: פינחס שדה, 125 עמ' (כריכה רכה).

תולעי תרבות

אותיקר

לאגודת הסופרים העברים בישראל יש מזכיר, שתזזית הכתיבה של עסקני־תרבות, מעסיקו, דבקה גם בו. פרי־עטו מרצף, באותיות הדומות לאלה שבהן נכתבת הסיפרות הישראלית, את מדורי המיכתבים של העיתונות היומית. מטרה להצגת כישוריו ושינוניו היא „השמאל הישראלי", שעליו כתב בין השאר מזכירם של עסקני הספרות בדבר מה־9 ביוני:

„...ויכוחים סכולאסטיים, כשרעיונות מארכסיסטיים, לניניסטיים, מאואיסטיים, טרוצקיסטיים ואנארכיסטיים משמשים כהם בעירבוביה... מניפיונות ראשונים לשמש קורקטיווה לקומונים הישראלי, ניסיונות ניזיפיים חסרי־תועלת, הם הגיעו לעמדות אנטי־ישראליות ואנטי־ציוניות קיצוניות... מאוחדים סביב משימתם לקעקע ולפרק את מדינת היהודים שנואת־נפשם... מטיפים לדה־ציוניזאציה של ישראל... השלטונות בארץ — מישרד־החינוך־והתרבות, מישרד־הפנים, מישרד־החוץ וגורמים אחרים — לא התייחסו ועדיין אינם מתייחסים ברצינות למאגר־שינאה זה, ורובם מפתקים בתשלום מפ־שפתיים באשר לסכנה שהם מהווים... מה קרה לנוער שלנו ומי אשם בהידרדרותו ? !..."

מזכיר אגודת הסופרים העיברים בישראל, מרדכי אות־יקר (אותיקר) ראוי לאגודה והיא ראויה לו, ועוד יבוא יום יובלות, ומיכתביו למערכת יכונסו בספר שייקרא „ספר אותיקר החכם" על מישקל ספרו של החכם הסורי הקדמון, ספר אחיקר החכם. מה טובו אוהליך ישראל, ומישכנותיך אגודת הסופרים העיבריים.

רב מכר

בית־מיטבחיים 9

„כשהייתי צעיר לימים, לפני שתי נשים, לפני 250,000 סתריות, לפני 3,000 ליטרים של משקה... כשהייתי צעיר לימים התחלתי אוסף חומר לספר שעתיד היה להיקרא ,היום שהיה בו סוף העולם!...״ אומר גיבורו של קורט וונגוט (ג׳וניור) בפתיחת סיפרו ערסת־חתול שראה אור בימים אלה בעיברית *.

זכר אביו, שאינו עוד בחיים, במיבזקי־זיכרונות עמוסי־שינאה.

בחיפושים אחר בנו הבכור של ד״ר הניקר מגיע המספר אל האי סאן־לורנצו,

קורט וונגוט (ג׳וניור)
מישחקי־ילדים ומישחקי־מבוגרים

רפובליקת־בננות טיפוסית, שבראשה ניצב כפיל מדוייק לפאפא־דוק של האיטי. צמרת השילטון והחברה באי סאן־לורנצו היא גלריה של כפילים לכל ערכי התרבות המערבית ומוצבי־הכוח שלה. כך, למשל, הכפיל המקומי לד״ר אלברט שווייצר אומר: **„אם תראה את שווייצר, אמור לו שלא הוא הגיבור שלי: אך כזכותו, ישו הנוצרי הוא הגיבור שלי...״.**

כאשר הוא נוחת באי, מתגלה לנגד עיניו בנו של ד״ר הניקר, במעמד של רב־אלוף הניקר, שר המדע והקידמה של סאן־לורנצו, המגיע למעמדו בעזרת בקבוק פתיתי „קרח 9״, תגליתו המדעית האחרונה של אביו. נפש־פועלת נוספת בגלריה ספק־פיקארסקית ספק־צינית זו היא הד״ר שליכטר פון קניגסוולד: **„הוא היה כאם־אם ארבע־עשרה שנים, ושש שנים מתוכן היה רופא־מחנה באושוויץ... ועכשיו הוא מציל חיים על ימין ועל שמאל... אם הוא ימשיך בקצב הזה, בעבודה יומם ולילה,** הניקר, ומגלה כי בנו הנגס השוא את

ואכן, גיבור סיפרו של וונגוט, שהוא עצמו סופר, יוצא בעיקבות ד״ר פליקס הניקר, אבי פצצת האטום והחומר „קרח 9״, שבכוחו להקפיא למוות כל מי שבא עימו במגע כלשהו. הסופר חפץ לשחזר מה חש אבי הפצצה האטומית ביום שבו הוטלה על הירושימה, וכיצד נהג עם בני־משפחתו. בעיר־האטום איליום הוא חושף בהדרגה את שרידי זיכרונות מישפחת ד״ר **יהיו החיים אשר יציל כמתים אשר המית — בשנת 3010...״**

המספר משתייך, עוד קודם הגיעו אל האי, אל אחת הדתות המבשרות את קיצו של העולם, כת ה„בוקונון״ שמוצאה באי סאן־לורנצו, ואשר „גביאה״ הגיע אל האי בסירה, יחד עם חברו, מקייב, ויצר על האי מיבנה של שילטון ודת. את השילטון הפקיד בידי חברו מקייב, ואת הדת נטל לעצמו. ב„ספר בוקונון״ הוא מטפח את ערכי ה„עשנשישים״, אותם „שקרים לבנים״ המסייעים למאמינים להעביר את חייהם. כאשר מת מקייב, הוא ממנה קודם מותו את משרתו ה„פאפא״ כנשיא. עם גסיסתו של „פאפא״ מועמד רב־אלוף הניקר לרשת את מקומו, והוא מעביר זכות זו לסופר, גיבורו של וונגוט. כאשר מת ה„פאפא״ מתפשט „קרח 9״ ומקפיא למוות את כל העולם הסובב, מלבד כמה מהגיבורים המוצאים מיסתור במעמקי האדמה.

קורט וונגוט (ג׳וניור) הוא ציניקאי, המתאר בספריו בסיגנון פאנטסטי חסר־מעצורים, המשולב במישחקי־ילדים ובמישחקי־מבוגרים, את קץ־העולם. גם ערסת־חתול הוא מישחק־ילדים, שבעזרת חוש־שפגאט ו־10 אצבעות יוצרים דימויים ותמונות חולפות. מישחק שבפי ילדי הארץ נהגו לקרוא לו „מסרגות הסבתא״ או „מיספריים״, ולעיתים „הצלבה כפולה״ ובאנגלית, שמו כשם הספר CAT'S CRADLE (ערסת־חתול). זהו מישחק ששיחק ד״ר פליקס הניקר, אבי פצצת־האטום, ביום הטלתה על הירושימה עם ילדיו, והביא את בנו הגמד לתגלית שלאביו יש פרצוף „של שד״.

ערסת־חתול הוא קומדיה שחורה ארוכה המתנהלת על 208 עמודים של בדיחות־זוועה, שיש בכוחן להזין את מחשבת הקורא באימה ניכרת על אודות מצבו ומותו של האדם.

אלתרמן על ד״ר יסין

אנתולוגיה ישראלית

אחד משירי „הטור השביעי״ של נתן אלתרמן, תחת הכותרת „עם הפגנה שלא נערכה״ אינו מכונס בספר, ומן הראוי לגאול אותו מתהום הנשייה שאליו נפל כמחלך 30 שנה. מערכת „העולם הזה״ מוצאת טעם רב בפירסום חוזר של שיר זה, עבור הדורות שלא ידעו את נתן אלתרמן האמיתי:

לֹא יֵצְאוּ אֶל הָרְחוֹב הַפְגָנַת הַמוֹנִים
בְּמַצְעָד מְאֻגָּרָף וְגָא,
לְהָרִיעַ פֶּה אֶחָד שֶׁאֵגַת חֲרוֹנִים
וְלָאֵל לִקְרֹא:
מַחוֹרֵיךְ צָא!
צֵא וְתֵן מַעֲנֶה: וְהָעָם יַאֲזִין!
קוּם עֲנֵה רַק עַל זֹאת וְתִבָּרֵךְ:
מִי הָיוּ רַבּוֹתֶיךָ בְּלֵיל דִּיר־יַסִּין?
מִי?
דָּנִיקִין?
אוֹ חִיל שֵׁיךְ־נַ׳רָךְ?
קוּם דַּבֵּר! אֵיךְ צָלְצַל שֵׁם חֲרוּת יִשְׂרָאֵל,
בּוֹ דִּגְלֵיִם דַּבְּרֵיךְ
בַּכְּרוּז וּבַשִּׁיר —
אֵיךְ צִלְצַל זֶה הַשֵּׁם בְּמִסְגֶּרֶת הַלֵּיל
שֶׁל חֲרוּת הַפּוֹגְרוֹם הָעִבְרִי הַזָּעִיר?
כֵּן, וְדַאי גַּם תְּקוּם צַעֲקָה יְשָׁרֵיקָה:
— הַס, מַלְעִיז וּמְשַׁקֵּץ!
אַךְ, הִנֵּה לִדִידִי,
לְפָנַיו מִקְרֶה אֲשֶׁר בּוֹ הַשְׁתִּיקָה
הִיא סְגֻלַּת הַקְּטָרוֹג עַל הָעָם הַיְהוּדִי.
יִפְתָּן וְסוֹפֵר וְעִתּוֹן וְאָזֶרֶת
הַדּוֹבְרִים בְּחִצֵּי־פֶּה וּבִלְשׁוֹן־תַּרְוִיצִים,
הֵם וְלֹא אֲחֵרִים — עוֹד בְּזֹאת גּוֹנֵחַ!
מַשְׁלִיכִים עַל הָעָם הַלּוֹחֵם שְׁקוּצִים!
לָכֵן עוֹד!
מַה אָמְרוּ שָׁם־בְּכַפֵּר הַיְלָדִים
לַפְּגִישָׁה עִם חֵיל־יְהוּדִי בְּמַדִּים?..
אֵיךְ כָּסוּ אֲמוּתָם בְּתְהִלַּת רַק וָדָם
אֶת נוֹשְׁאֵי הַתִּקְוָה הָעִבְרִית וְנִשְׁקָם?
אֵיךְ מַרְגִּישׁ אֶת עַצְמוֹ לְאַחַר מַעֲשֶׂה
הַמֻּפְקָד בְּמַחְתֶּרֶת?
רָאשֵׁי הַגְּדוּדִים?
הֵן סוֹף־סוֹף מֵאֶרֶץ הוּא... הֵן לֵיל בָּזֶה
הוּא רִאשׁוֹן בְּמִינוֹ בְּנִסָּיוֹן הַיְהוּדִים...
הֵן עוֹד אֵין זֶה הֶרֶגֶל?
הֲלֹא כֵן, אֲדוֹנִים?
הֵן עוֹד אֵין זֶה מַבָּטָה כִּי בְּבוֹא יוֹם חֶמְדָּ
לֹא תִּפֶּרַץ אֶלֵי הָרְחוֹב סַעֲרַת הַמוֹנִים
לְכַסּוֹת אֶת פְּנֵיכֶם חֶרְפָּה וְאֵימָה...
כִּי נָכוֹנוּ לָעָם יְמֵי קֶרֶב וּמַסָּה,
אַךְ יְדֵכֶם לְנַפְשׁוֹ לֹא תוּכָל!
וַיַּחְזֵקֵנוּ הָאֵל שֶׁאֵת אֶת לֵיל הַהְבוּסָה
שֶׁהִנְחִיל נִשְׁקֵכֶם לוֹ עַל סַף הַהֵיכָל.

בחטף

נשיא רב־מכר ✶ הנספח שטרח ✶ שלונסקי גילה את פינחס שדה ✶ הסיפריה הלאומנית״ ✶ הכבוד העצמי המופרך של בן־עזר

● בימים אלה עומדת לראות אור בירושלים, בהוצאת שיקמונה, מהדורה רביעית (!) של הספר ששת הימים ושיבעת השערים, שמחברו אינו אלא נשיא המדינה **יצחק נבון** ● על הצגת מחזהו של **משה שמיר** הוא הלך בשדות שהוצג בימים אלה על־ידי מהעונש שלהן!״ ● בבריטניה יצא לאור בהוצאת מנרד פרס, ספר שירים מתורגם של **משה דור** MAPS OF TIME, בתרגומם של כמה משוררים אנגליים מן המפורסמים. את ההקדמה לספר כתב הסופר הבריטי **אלן סיליטו**. בעבר כבר הוציאה הוצאה זו ספרי שירה מתורגמים של **דליה רביקוביץ, לאה גולדברג, יהודה עמיחי ודוד פוגל**. בקרוב יצאו תרגומים נוספים של שירי **אמיר גלבוע ונתן זך**. במסיבה שנערכה לרגל הוצאת הספר נכחו כ־80 מטובי הסופרים והמשוררים של אנגליה. הספר יצא רק עתה, שנה אחרי שדור סיים את תפקידו כנספח תרבות בשגרירות ישראל בלונדון משום שגור על עצמו לא לטפל בהוצאת ספר שיריו באנגלית כל עוד הוא מכהן שם בתפקיד רשמי ● בתוכנית „שאלות אישיות״ שערך **יעקוב אגמון** עם הסופר **פינחס שדה**, סיפר שדה על תגובתו של עורך מוסף־הסיפרות של דבר בזמנו, פרופ׳ **אברהם שאנן**, שכתב על סיפרו החיים כמשל: „...מקומו הראוי של החיים כמשל הוא ליד הכתובות שבקירות בתי־שימוש ציבוריים...״ על תגובה אוהדת יותר ליצירותיו סיפר שדה, כיצד בגיל 17 אזר עוז, והביא את שירו הראשון „נאום כלב מת״ לבית־קפה, שם ישב **אברהם שלונסקי**, ומסרו לידיו. כאשר שב שדה כעבור שבוע לשמוע את חוות־דעתו של שלונסקי, מצאו יושב שם עם המשוררים **עזרא זוסמן ולאה גולדברג**. שלונסקי שהבחין בשדה הניצב בדלת בית־הקפה, קם ממקומו, ניגש אל שדה הצעיר וחיבק אותו אל חזהו ● בדומה לשנים קודמות, כך טוענים ליצני הסיפרות העיברית, יוענק התואר „העורך הסיפרותי של השנה״ מן הסתם ל**בנימין מיכלי** עורך מאזניים, שפירסם ביקורת מאת **ישראל זמורה** על הסהרוריים לספר החשוב בלשון הגרמנית **הרמן ברוך**, שראה אור בעיברית. למאמר מצורפות שתי איגרות של הרמן ברוך למשורר **אברהם בן־יצחק** (סונה), שראו אור בכרך מכתביו של ברוך בגרמנית. עורך מאזניים נמנע מלציין ששתי האיגרות ראו אור בעיברית, לפני כ־25 שנה, בכתב־העת בחינות שראה אור בעריכת הסופר **שלמה צמח** ● פרופ׳ **ראובן ירון**, יו״ר הנהלת רשות השידור, משקיע „שעות שידור רבות״ בקידום הנושא הלאומני בסיפריה הלאומית והאוניברסיטאית בירושלים, שהוא משמש כמנהלה (עד־כדי־כך שכאשר נגנבים כיתבי־יד יקרים מהסיפריה הלאומית, אין הטלוויזיה מכסה זאת), תוך שהוא מנצל את אוצרות הסיפריה על־מנת להתחרות ב„מו״לות הפרטית. שמועה עיקשת טוענת, שהסיפריה הלאומית מכינה בימים אלה מהדורה מצולמת של ספר הקיטרוג והאמונה מאת **אורי צבי גרינברג**. כאשר נודע הדבר לאחד מבכירי העובדים בסיפריה הלאומית, החל מציג עצמו כעובד ב„סיפריה הלאומנית״ ● בראיון בשבועון חותם קבע המחבר, **אהוד בן־עזר**: „בכל הביקורות שנכתבו על ספרי לא כתבו שהושפעתי ממישהו. רק בעל המישמר כתבו שהושפעתי מ(**יצחק**) **בן־נר** — והוא התחיל לכתוב אחרי... **דן מירון** גילה פתאום את יצחק בן־נר ו**יעקב שבתאי** כמחדשי הסיפרות הריאליסטית, ואני לא בטוח אם לא ספרי לא לגיבורים המילחמל הוא שהשפיע על בן־נר...״ מאחר שבן־עזר מעיד על עצמו כי החל כותב ומפרסם בשנת 1961, וטענותיו כלפי בן־נר כבדות, הרי מן הראוי לצטט ביקורת שראתה אור באוגוסט 1959 (!) בשבועון זה (העולם הזה, 1143) על חוברת כתב־העת קשת ד׳: „לפחות שניים משלושת הסיפורים המתפרסמים בקשת האחרונה, הם סיפורים בעלי רמה, אחד מהם, המיגדל, סיפורו של צעיר (22) בן המושב כפר־יהושע, יצחק בן־נר, מעלה נושא מעז, מוקיע ברקע את האחידות מנמיכת ערך־האדם שכופה הצבא על חייליו...״ איך אומר בן־עזר: „לא לגיבורים המלחמה׳ הוא שהשפיע על בן־נר...״. כל שנותר להוסיף הוא: ,לא לסופרים הקינאה׳.

יצחק נבון | משה דור | פינחס שדה

מאת בן עומר

שמע בקול אבבא.
קנה נשיונל.

שמע בקול להקת אבבא.
שמע בקולם של ביורן, אנה, בני ואינפריד משוודיה,
חברי להקת הפופ המצליחה ביותר בעולם,
אשר מכירות תקליטיה שברו את כל השיאים מימי
החיפושיות ועד היום.

חברי להקת אבבא יודעים להגיע לאיכות מוסיקלית
מושלמת. הם רכשו לעצמם מערכות סטריאו
ורדיו טייפים מתוצרת "נשיונל" לשימוש מקצועי,
להנאה מושלמת בבית ולהאזנה למצעדי הפזמונים
מכל העולם.

שמע בקול חברי להקת אבבא.
הם יכולים להרשות לעצמם לרכוש את הטוב ביותר בעולם –
והם ממליצים בכל פה על "נשיונל".

אחרי הכל, הקול של אבבא קובע הכל.

National

צעד קדימה אל המחר.

אריאלי

Technics are the brandnames of Matsushita Electric tric

©Polar Music International A.B.

לא לגברים! לא לגברים! לא לגברים! לא לגברים! ל

מיסעדה

בחזרה לחיים הטובים

הנורמה הארצית מקוּשׁת הוצאת ניצוּצות במאמץ להשגת רמת־חיים. אך בכל־זאת, טוב־טעם לוקאלי ממש הכרחי. אולי יש לזה קשר עם רגש האשמה הבריא, שכל יהודי טוב נולד איתו על מוכן, ואולי זה קשור למיתוסים לאומיים בים מזוקן — מחלידים מאי־שימוש בין מילחמה למילחמה, אשר בהם הקרבה, צניעות, והסתפקות במועט הם שלאגרים בטוחים.

כל כמה הזדשים קם מטיף חדש בשער ושואג בפאתוס: אשמנו! בגדנו! זללנו! סבאנו! וכל העם, בלחיים תפוחות מסנדוויץ' חצי גמיר מהנהן אחריו בהסכמה מלאה, וממשיך בשלו. את ההנאה יאבד, את האשמה יקבל, אך את הסנדוויץ' ילפות. ערכים זה ערכים, והחיים זה חיים. לא עול מיסים, לא מצב כלכלי, לא מילחמות, ולא גזרות חמלניצקי של הממשלה מונעים את העם מלתפוס כמיטב יכולתו.

כיוון שבין כה וכה שום מטיף לא הצליח לסחוט מהאנושות המקומית שום דבר מעשי יותר מאשר נהמת־הסכמה, אולי הגיע הזמן להחליף את התקליט. כן שימחת חיים, כן הנאות־חושים. זה בסדר לעלות, ואם אפשר — אפילו רוב הזמן. ובינתיים, מי שאמיץ מספיק לבצע ארוחת־שחיתות תחת כיפת השמיים, בלי להתחבא במאורה אלגנטית בטוחה, מי שאמיץ לרקוד ולשמוח קבל עם ועדה בלי מיטריית הדסות של ברמיצווה־חתונה, כל מי שאוהב את החיים ובא לו להרגיש ספומנטי ותוסס, מי שרוצה לנשום את הבריזה הצלולה מהים לחופי בריכת־שחייה, לזלול כמה סיבובים שירצה מאוכל נהדר, שופע גודש, יכול לעשות זאת כל יום שלישי על כירפסת בריכת־השחייה של מלון דיפלומט, תמורת מאתיים עשרים ל"י בלבד לבן־אדם.

אז זה ככה. באים עם חבית ריקה בבטן, וחצי־שימחה בלב, עוד מהבית. משלמים את הקנס בכניסה, ויש לכם כרטיס אל עליסה בארץ הפלאות. מיזנון יפהפה, גדוש, ציבעוני, מרהיב — מואר באור יקרות — מחכה לגיבורים שיתמודדו איתו. שישה־שיבעה טבחים במיצנפות לבנות, תקועים יפה ודקורטיבי מטעם הנהלה. אלה מכדררים באמנות תאטרלית את הבשרים על הפחמים, ומעמיסים בעין יפה כל מה שמתחשק. הניצחון טמון בכיסי החכמים שמעמיסים מעט בכל פעם. אבל עושים זאת הרבה פעמים. לוקחים את השלל אל השולחנות החגיגיים, אוכלים מעט, שותים את האוויר הנהדר, נחים קצת, אוכלים קצת, ומתפנים לנגלה הבאה.

קרן־השפע שם בלתי־גמירה. העין נתקלת במטראז' רציני של תצוגה, ואין ברירה אלא לטעום מכל דבר. הסלטים מאד טעימים, אבל הממולאים שלהם, הם פשע מאורגן. בצלים, קישואים, עלי־גפן, תפוחי־אדמה, פילפלים, מוסקות, הכל לא נורמלי.

לבעלי תאוות בשרים מחכה כבש בתנור הנמס כחמאה, שישליקים של טלה, שיפודים, סטייקים וקבבים. בדוכן לחוד תלויים כל מיני בשרים מעושנים, נקניקים רוסטביף ובומבות מאותו סוג. למי שעדיין לא התמוטט ברעש בשלב הזה, מחכים המתוקים הקורצים־נוצצים בעוגות, מוסים, קצפות וכל העולה על הדעת. אין זה המלון היחידי המקיים ערבים כאלו — אך זה המלון היחידי ברמה זו הגובה מחיר מצחיק שכזה ומאפשר טיולים והעמסות אין־קץ.

המוקש בכל העסק טמון במחיר המשקאות. בירה חוץ, למשל, עולה ארבעים ל"י. לא מתים מזה בשום אופן, אם נזהרים. זה יופי. מי שאוהב לבכות את הימים הטובים היפים ההם, יש לו כעת סיבה ממשית לגמרי להפסיק.

אופנה

חולציזון

האופנה הכי חמה כיום, היא לנבור בשוק הפישפשים אחרי קומבניזון עתיק מספיק שלא יגרום בושות, בעל סיומת מלמלה שלא תסריח למרחוק מסינתטיות. את הקומבניזון הנ"ל לובשים מעל הראש, ועוצרים אותו על קו הציצי. נושמים עמוק, וכורכים סביב המותניים חגורת חבל־משי שחור. מסדרים את שולי התחרה פרוע־מסודר, ויוצאים אל העולם לשמוע מכל עבר נשימות נעתקות וחנוקות, הפולטות בשארית האוויר: „שיה!!! מאיפה יש לך את זה זו?"

מיספר חזק

בישולים

אל־קאזר המלכותי

לאמא שלי יש רצפטים של עוגות משרגעות — אבל עם זה, היא שברה כל שיא של עצמה. צריך לראות איזו אורה וצהלה תוקפת את כל בני המישפחה כאשר אל־קאזר מופיעה במקרר. כולם מסתדרים בסך, ובטור עורפי בלתי־נגמר מכסחים אותה בקצב.

כל אחד מזלח חתיכה, ורץ מייד לסוף התור בפרצוף־פוקר־תמים של „עוד־לא־קיבלתי". אמא שלי מכירה את תפקידה בעיניים עצומות. בשלב זה היא מצויה כבר, בדרך־כלל, בעיצומה של קריזה בינלאומית. „תשאירו לי משהו בשביל הרחמים!" היא רותחת, ומתייצבת להגן על העוגה בגופה. אבל אנחנו, גזע רומני עתיק. שני „מימילי!" וכמה חינפונים ממיסים אותה לגמרי, לשלולית אחת גדולה.

„טוב, נו," היא מתנחמת. מישפט פנימי מהיר מוציא את עצמה זכאית. „בין כה וכה כולם יודעים שיש לי שני חזירים." אחר־כך היא נזכרת מן הסתם בבעלה, כיוון שבלי שום קשר לשום דבר, היא מוסיפה אחרי שעה: „שלושה."

וכך מכינים את האל־קאזר שתמיד נופחת את נישמתה לפני שלייבוביץ'ים יש צ'אנס:

תחילה מכינים את הקרם. בסיר קטן, על סיר מים רותחים, המגיעים כמעט עד תחתית הסיר העליון, ממיסים 200 גרם שוקולד מריר. מוסיפים לזה 200 גרם חמאה (שתי חבילות). סוגרים את האש, ובוחשים עד שנמס הכל ביחד בלי גושים. אין בזה שום בעיות. שופכים פנימה 3 כפות קוניאק רום אימיטציון לטעם רום משגע (להשיג בסופר־סל) ובוחשים פנימה 8 חלמונים של ביצים, לקרם אחיד. זהו. תוקעים במקרר לצינון, רק עד שזה מתקשה כמו פודינג, ואפשר למרוח. לא מקציפים. רק בוחשים לפי ההוראות.

בינתיים, מכינים תבנית אפייה של תנור, בגודל 34 על 34 ס"מ (בערך). תבנית מעט גדולה יותר תצלח אף היא, אבל תבנית קטנה יותר בהרבה, זה בעיות. כיוון שמהעוגה השטוחה המתקבלת, צריכים לגזור ו„להוציא" שישה פסים, אשר יהוו שתי עוגות בנות שלוש שכבות כל אחת. טוב. משמנים את התבנית היטב, ובוזקים עליה שתי כפות פירורי לחם, שיהוו כריות אוויר ויקלו על הוצאת פסי העוגה המאד־נידבקים־ומתפוררים בגלל מירקמם המיוחד.

בשלב שני קוצצים גס בסכין 200 גרם אגוזי מוח, ושמים בצד. במיקסר מקציפים את 8 החלבונים (של החלמונים שתקענו בקרם) עם 2 כוסות סוכר, לקצף נוקשה־נוקשה. כאשר הקצף מוכן, מוסיפים תוך כדי הקצפה 2 כפות גדולות קקאו. מערבבים פנימה את האגוזים הקצוצים גס, ושופכים לתבנית המשומנת. אין בעוגה זו קמח. החלבונים־אגוזים־וקקאו הם הנושאים כאן בעול. מזיעים כמה דקות כדי לשטח את פני העוגה לצורה אחידה, עד כמה שניתן, ושמים בחום בינוני, ל־45 דקות, או עד שמוכן, בשליש התחתון של התנור.

עד שהעוגה מוכנה, לוקחים מגש, ושמים עליו שתי פיסות נייר כסף, שיסיקו לתחתית, ושתי דפנות תומכות של כל עוגה. מתקבלים מלבני עוגה. כל עוגה מתקבלת אחרי מילוי הקרם באורך של כ־34 ס"מ, ובגובה 6—7 ס"מ. כאשר העוגה מוכנה, מחלקים אותה לשניים, ומכל חצי „מוציאים" שלוש רצועות. גוזרים בחתכים קטנים מאד, עם שפיץ של סכין חד, ונזהרים לא לפורר. אם בכל זאת מתפורר, לא לאכול את הנפולת אלא להניח ליד, כאילו זאת יחידה אחת, והקרם כבר ידביק את הפיסות.

מעבירים את הרצועות לנייר הכסף, בזהירות, כאילו היה זה ניטרו־גליצרין, משתדלים שהרצועות אשר „יצאו" רחבות יותר יהיו בתחתית. אלה שהתקבלו צרות יותר, יכולות להיות למעלה. כל רצועת עוגה מורחים בכף וחצי עד שתי כפות מן הקרם (הבחוש שנית לפני המריחה, לריכוך). כשהשיכבה האחרונה היא קרם. אם נישאר מעט קרם, אפשר למרוח בצדדים. מרימים את „דפנות" נייר הכסף, מדביקים לצדדים, ולמעלה, כך שהעוגה תתקבל ארוזה בנייר הכסף. שמים בשקית ניילון ומכניסים למקרר, לאגירת חוסן בחיים. את העוגה השנייה מקפיאים.

בכלל לא מסובך להכין, בניגוד למה שאולי ניתן להסיק מההוראות המפורטות. למעשה, זה אחת־שתיים. זו עוגת השוקולד הכי־מפוארת והכי־טעימה שניתן להעלות על הדעת. טעם מטריף, הוא התיאור הכי צנוע המתבקש פה.

פטנטים

קוביות שקופות במו בסרטים

מי רוצה גבישי־בדולח שקופים יפהפים בתוך כוס הוויסקי שלו? במעט טירחה ניתן להפיק יהלומים רומנטיים, קריסטלים נהדרים, אשר יפיצו אור נהוגות ויהרסו את האורחים.

הפטנט הבא לא־כל־כך נועד לבעלי המקררים שמחרבנים קוביות, כיוון שצריך להקפיא מגשים, וזה לא בדיוק מסתדר עם הקאקאר האוטומטי הנ"ל.

רוצים כאלה?

ובכן, רוצים לדעת איך עושים קוביות שקופות־שקופות?

אין פשוט מזה. הולכים לבית־מרקחת, ותמורת שתי לירות מקבלים בקבוק בגודל ליטר, מלא מים מזוקקים. נא לא לבלבל עם מים מינרליים. מים מזוקקים הם מי־ברז, שעוברים דרך מרזב־פילטר מיוחד ויוצאים נקיים מכל מינרל.

ובכן, מים אלה שופכים לתבנית הקוביות, ומקפיאים. כאשר מגיע מוישל'ה העייף מהחיים שאת הכל כבר ראה, ואת הכל כבר חווה, זורקים לו את הקוביות בסטייל, ו„הורגים" אותו עם זה על המקום.

המחיר: 13.00 ל"י (כולל מ.ע.מ.) מספר 2131 ל' סיון תשל"ח, 5.7.78 שנה 42

העולמדה

עיסוי בסדום

ברלי ג'ונסון

העולה מרוסיה:
„היא דרשה ממני מז' בעירום!"

הכוכבת האמריקאית:
„הוא עשה בי מעשים מגונים!"